12
klasik

LEOPOLD VON SACHER-MASOCH | kürklü venüs

986

LEOPOLD VON SACHER-MASOCH

kürklü venüs

almanca aslından çeviren: semih uçar

AYRINTI

KLASİK

kürklü venüs

leopold von sacher-masoch

almanca aslından çeviren: semih uçar

sunuş: semih uçar

sonsöz: gilles deleuze

ayrıntı: 986 / klasik dizisi: 12

kürklü venüs / leopold von sacher-masoch

orjinal adı / venus im pelz

almanca aslından çeviren / semih uçar

sunuş / semih uçar

sonsöz / gilles deleuze

yayına hazırlayan / derviş aydın akkoç

son okuma / ahmet batmaz

bu kitabın türkçe yayın hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / hediye gümen

baskı: yazın basın yayın mat. tur. tic. ltd. şti.
çevre sanayi sitesi 8. blok no: 38-40-42-44
başakşehir / istanbul / sertifika no: 12028

birinci basım nisan, 2016 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-090-0 / sertifika no.: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu - istanbul
tel.: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

leopold von sacher-masoch

1836'da Avusturya-Macaristan sınırına yakın olan Lemberg'de doğdu. 1857'de Graz Üniversitesi'nde tarih öğrenimi gördü, ardından Lemberg Üniversitesi'nde tarih profesörü oldu. 1870 yılında üniversiteyi ve akademik hayatı bırakıp kendini bütünüyle edebiyata adadı. Aynı yıl meşhur eseri *Kürklü Venüs*'ü yazdı. Roman okurlar tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. Bu kitapla birlikte literatüre "mazoşizm" kavramı girdi. Leopold von Sacher-Masoch 1895'te Almanya'da hayatını kaybetti.

semih uçar

On bir yaşında girdiği Devlet Konservatuvarı'nın lise devresinden sınıf atlayarak birincilikle mezun oldu. Üniversite öğrenimini, "Üstün Yetenekli Yabancı Öğrenci" statüsünde kabul edilip çift anadal diploması alarak ve yüksek onur derecesiyle mezun olduğu, Almanya'nın Weimar "Franz Liszt" Müzik Yüksekokulu'nda bitirdikten sonra yüksek lisans öğrenimi için Berlin "Hanns Eisler" Müzik Yüksekokulu'na geçiş yaptı. Berlin Filarmoni Salonu'ndan Pekin Ulusal Tiyatrosu'na uzanan geniş bir yelpazede, dünyanın en önemli müzik merkezlerinde, en saygın şef ve topluluklarıyla sahneye çıktı. 2014'ten bu yana her yıl konser ve "masterclass" vermek üzere Japonya'ya davet edilen sanatçı, 2013 yılından bu yana Türkiye üniversitelerinde de ders vermektedir. Müziğin yanında dilsel alanda, yazı ve yazında da kendini evinde hisseden Uçar, çeşitli gazeteler, dergiler, özel kişiler ve akademik projeler için, profesyonel yazar olarak sayısız metin kaleme aldı. Almanya ve Türkiye'de yazınsal ve müzikolojik çok sayıda deneme ve makalesi yayımlandı. Felsefi ve edebi çok sayıda kitabın editörlüğünü yapmış ve yapmakta olan Uçar, Rainer Maria Rilke, Franz Kafka, Stefan Zweig, Joachim Fest ve Navid Kermani gibi yazarlardan kitaplar çevirmiş ve çevirmektedir.

içindekiler

sunuş: "sevin beni" 9

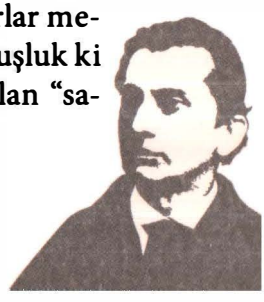
kürklü venüs 21

sonsöz: masoch'un romanına ilişkin öğeler .. 177

semih uçar

"sevin beni"

"Bu cinsel anomaliye 'mazoşizm' adını verme-me vesile olup bana bu hakkı veren şey, yazar Sacher-Masoch'un o zamanlar bilimsel olarak hiç bilinmeyen bu sapkınlığı roman ve novellalarında oldukça sık konu etmesi oldu. Bu esnada, (renk körlüğünü bulan Dalton'dan hareketle oluşturulmuş) daltonizm sözcüğünün oluşturulma yöntemini takip ettim." Bu sözler psikiyatrist ve adli tıp doktoru Richard Freiherr von Krafft-Ebing'e ait. "Mazoşizm" tabirinin isim babası Leopold von Sacher-Masoch hem hayatı hem de eserleriyle hiç kuşkusuz 19. yüzyılın en ilginç ve en kendine has şahsiyetlerindendi. Oysa yazarlık kariyerinin ilk yıllarında çağdaşı kimi eleştirmenlerce "Avusturya'nın Turgenyev'i" veya "Goethe'nin edebi vârisi" gibi, karşılaştırıldığı isimlerin büyüklüğü düşünülünce başka çok az yazara nasip olacak sözlerle övülüp göklere çıkarılmış bu son derece hayalperest, oldukça da yetenekli adam bugün artık yanlış anlaşılmış, bir kenara itilmiş ve en kötüsü de unutulmuş yazarlar mezarlığının sakinleri arasında. Öyle bir unutulmuşluk ki bu, mazoşizmle artık çoğunlukla bir arada anılan "sa-

dizm" tabirinin Marquis de Sade'la olan bağlantısı çoğunlukla biliniyorken, kendi isteği ve bilgisi dışında da olsa isim babası olduğu mazoşizmin kökeninde bu tuhaf yazarın, yani Sacher-Masoch'un yattığını bugün artık çok az kişi biliyor.

Unutulmuş yazarlar mezarlığının belki de en ele avuca sığmazlarından olan Leopold von Sacher-Masoch 27 Ocak 1836 günü, o zamanki Avusturya İmparatorluğu'nun sınırları içerisinde yer alan Lemberg şehrinde doğdu. Babası, emniyet müdürlüğüne kadar yükselmiş bir bürokrat, döneminin birçok bilim kurumunu desteklemiş bir doğa bilimleri koleksiyoneri ve araştırmacısı, annesiyse bir profesör kızıydı. İtibar sahibi ve itibara önem veren bu çiftin evliliklerinin ilk dokuz yılında çocukları olmadı. Charlotte von Masoch sürekli hasta oluyor ve anlaşılan doğumdan da korkuyordu.

Leopold dünyaya geldiğinde bir sütanneye, Rutenyalı güçlü kuvvetli bir köylü kızı olan Handscha'ya verildi. Handscha, Leopold'un annesinden de önce bağlandığı ilk insan oldu. Onunla olan ilişkisi, onun yanındayken yaşadıkları ve şahit oldukları iç dünyasında silinemeyecek izler bıraktı. Handscha sadece Rusça konuşuyordu. Bu yüzden Leopold on iki yaşına kadar sadece Rusça konuştu ve ancak on iki yaşından sonra Almanca öğrenmeye başladı. Almanca öğrenmeye başlayıp tümüyle okuluna yoğunlaştığı yıl olan 1848 Sacher-Masoch biyografisinde önemli bir dönüm noktasıdır: Babası Leopold Johann Nepomuk Ritter von Sacher Prag'a emniyet müdürü olarak tayin edilir. Avrupa tarihine "devrimler yılı" olarak geçmiş bu yılın çalkantılı ve güvensiz politik havası, iktidarın yanında duran babasının bu hareketlere karşı ta-

kındığı tavır ve hepsinden önemlisi kız kardeşi Rosa'nın ani ölümü, Leopold'ü kendi içine yoğunlaşmaya iter. Kitaplara gömülür. Birdenbire kendini açmaya başlamış annesine yakınlaşır.

Liseyi bitirdikten sonra hukuk, matematik ve tarih okumaya başlayan Sacher-Masoch 1856'da doktorasını bitirip hukuk doktoru unvanını alır. Fakat tarih bilimi, gönlünde hukuktan ağır basar. 1857'de "İmparator V. Carl Dönemindeki Gent Ayaklanması" başlıklı tezini yayımlar ve yirmi bir yaşında Graz Üniversitesi'ne tarih doçenti olur. Fakat akademik hayatı pürüzsüz ilerlemez. Yayımladığı tarih kitapları eleştiri oklarının hedefi haline gelir. Çünkü "edebi stili", yani edebiyatla tarihi harmanlaması bilimsel çalışmalara uygun görülmez. Kendini tamamen roman ve novella yazmaya adamak için 1870 yılında nihai olarak üniversiteyi bırakır. Bu tarihten sonra bir yandan yazmaya, yazma disiplini edinmeye çalışır, öte yandan hayata karışır, operaya, tiyatroya gider, çok sayıda insanla, bilhassa da kadınlarla tanışır, sık sık âşık olur. Eserlerinde kadınları her ne kadar bir nevi duyularının esiri olmakla itham edip yer yer (bugünün gözüyle bakıldığında) kadın düşmanı denebilecek ifadelere yer verse de, Sacher-Masoch'un hem hayatı hem de eserleri üzerindeki en büyük etkiyi her zaman kadınlar yapmıştır. Dolayısıyla onun hayatını ilişki kurduğu kadınlar üzerinden okumak yanlış olmaz.

Üniversite yıllarında tanışıp dört yıl beraber olduğu evli ve üç çocuk annesi Anna von Kottowitz'le olan ilişkisi yazarın hayatını şekillendiren ilişkilerin ilkidir. İlk mazoşist deneyimlerini de bu kendinden emin ve dominant kadınla yaşar. Onu hem aşağılayıp hem bü-

yüleyen, daha doğrusu aşağıladığı için büyüleyen Anna von Kottowitz, *Kürklü Venüs*'teki kadın imgesine de model olmuştur. Sacher-Masoch ile Kottowitz ilişkisi gerçekten de romanlara, en azından Sacher-Masoch'un romanlarına konu olabilecek türden bir ilişkidir. Sacher-Masoch, sevgilisinin kocasını düelloya çağırır ama adam bu çağrıya icabet etmez. Anna bunun ardından kocasından boşanır ve iki âşık birlikte bir villaya taşınır. Leopold'ün bu ilişkiyi karşılayacak maddi gücü olmadığı için, oğlunun ilişkisini onaylamasa da, ailesinin adına leke gelmesini istemeyen babası çifte destek olur.

Sacher-Masoch, Anna ile birlikte yaşadığı dönemde *Kürklü Venüs*'ün ilk versiyonunu yazar. Ve çok geçmeden sevgilisi tarafından aldatılır. Aldatıldığı için üzülüp kahrolacağı yerde bundan büyük haz duyar. *Kürklü Venüs*'teki "Yunan" figürünün kaynağı da bu hazdır. Sacher-Masoch'un düşünce ve hayallerini süsleyen resmin tamamlanması için kırbaçlayan kadın yeterli değildir çünkü. Kırbaçlayan kadının yanında, bu kadının sevgilisi olup ona üstünlük kuracak ve kırbaçlanan (yani Krafft-Ebing'in tabiriyle "mazoşist") erkeği, o doyuma ulaşana kadar kırbaçlayacak bir erkek gereklidir. Aşağılanma zevki ancak bir erkek eliyle tam anlamıyla yaşanabilir. Bundan dolayı yazar, hayatındaki kadınları hiçbir zaman sadece bir kadın olarak görmemiş, onları aynı zamanda gaddar erkeğe, yani "Yunan"a götüren bir araç olarak değerlendirmiştir. (Leopold von Sacher-Masoch üzerine yetkin bir makale yazmış olan Helmut Strutzmann, Sacher-Masoch'un tüm hayatına egemen olmuş bu doymak bilmez temel istek üzerine konuşurken, Sigmund Freud'un mazoşizm tezlerine gönderme

yaparak şu sözleri söyler: "Freud, mazoşizmin içinde homoerotik unsurlar barındırdığını doğru tespit etmiştir.")

Yazar, Anna von Kottowitz ile cinsel fantezilerini gerçekleştirir. Ona inci işlemeli bir kırbaç alır ve kendisine bir kazabaika diktirtmesini ister. Kadın, cinsel buluşmalarında çıplak bedenini bu kürk dolgulu ipek mantoyla sarar. (Sacher-Masoch kazabaika kelimesini sütannesi Handscha'dan duymuş, bu mantoyu ilk olarak onun üzerinde görmüş olmalı. Bu giysi yazarın gözünde zaman içinde gücü simgeleyen cinsel bir sembol, bir fetiş haline dönüşmüştür. Strutzmann, kazabaika'nın Sacher-Masoch için kırbaçtan bile daha güçlü bir sembol olduğunu iddia eder.)

Anna ile ilişkisi sırasında yazdığı *Macaristan'ın Çöküşü ve Maria von Österreich* adlı romanı okurlar tarafından ilgiyle karşılanır. Bunun ardından Sacher-Masoch, Schopenhauer ve Rousseau okumalarının etkisi altında (Balzac'ın *İnsanlık Komedyası*'nı hatırlatan) büyük roman projesi *Kabil'in Vasiyeti* üzerine düşünmeye başlar. 1864 yılında bu serinin ilk romanı *Kolomealı Don Juan* yayımlanır. Roman edebiyat dünyasında bir bomba etkisi yapar. Sacher-Masoch bir gecede meşhur olur. Eleştirmenler onu "Goethe'nin vârisi" gibi sözlerle överler. Yazarın realizmi, klasik anlatı sanatının yeniden doğuşu olarak görülür. Başarısı bu romanla sınırlı kalmaz, diğer romanları da geniş kitlelere yayılır. Yayıncılar peşinden koşarlar. Okurlarından, bilhassa da hanım okurlarından mektup yağar.

Bir gün, Wanda von Dunajew imzalı bir mektup alır. Kendini *Kürklü Venüs*'ün kadın karakteri gibi adlandı-

ran bu kadın mutlaka yazarla tanışmak istediğini, ona sahip olmak istediği günden beri beş yıllık kocasının kendisine dokunmasına izin vermediğini ve yazarın ayaklarına kapandığını görmek için yanıp tutuştuğunu söyler. *Kürklü Venüs*'ün kusursuz bir taklidi olan bu mektuptan çok etkilenen Sacher-Masoch mektubun gizemli yazarıyla buluşmayı kabul eder. İlk buluşmasına üzerinde bir kürk ve yüzünde peçeyle gelen ve Sacher-Masoch'un kendisine yaklaşmaya başladığı sırada bir anda ortadan kaybolan bu kadına, yani Aurora von Rümelin'e yazar zaman içinde âşık olacak ve bu sayede 19. yüzyıl sonları, 20. yüzyıl başlarında Avrupa edebiyat çevrelerinin gördüğü en büyük çekişmelerden birinin de temelleri atılmış olacaktır.

Aurora von Rümelin, yazarın, şahsında *Kürklü Venüs*'teki Wanda von Dunajew'i bulduğuna inandığı ve *Kürklü Venüs* romanında cereyan eden olayları neredeyse harfi harfine gerçek hayatta yaşadığı ne ilk ne de son kadındır. Rümelin'den önce ilişki kurduğu Fanny von Pistor da 1869 yılında, yani romanın yayımlanmasından bir yıl önce yazarla tıpkı romandaki gibi bir sözleşme yapmış, çift tıpkı romanda olduğu gibi İtalya'ya gitmiş, tıpkı romandaki gibi Pistor birinci sınıf bir vagonda, yazar bütün valizlerle birlikte üçüncü sınıfta seyahat etmiş, tıpkı *Kürklü Venüs*'te olduğu gibi Pistor otelin süitinde, Sacher-Masoch ise çatı katında bir odada kalmış ve ancak sahibesi çanı çalıp işaret verdiği zamanlar yanına gidebilmiştir. Anlaşılan, bu seyahatte *Kürklü Venüs*'teki "Yunan" figürü de bulunmuş. Fakat Sacher-Masoch İtalya'da yaşadıklarına sonunda dayanamaz ve şehri terk eder. Çift bunun üzerine ayrılır. Sonu belli

ki kendi adına hayal kırıklığıyla biten Fanny von Pistor tecrübesinin ardından Aurora von Rümelin'le karşılaşınca Sacher-Masoch derin bir nefes almış olmalı. Çünkü Rümelin veya kendine taktığı adla Wanda von Dunajew, Sacher-Masoch'u kitapları sayesinde o kadar iyi tanımıştır ki (tıpkı Pistor gibi, hatta ondan da iyi!) yazar sonunda *Kürklü Venüs*'ü bulduğuna inanır. Yaşadıkları maddi güçlükler, toplumsal baskılar, ilk çocuklarının doğumdan sekiz gün sonra ölmesi gibi acıların ardından Aurora von Rümelin ile Leopold von Sacher-Masoch, yazarın ailesinin karşı gelmesine rağmen evlenir. Evlenince çiftin birbirlerine karşı olan tutumlarında, daha doğrusu Sacher-Masoch'un birliktelik yaşadığı kadınlara karşı olan tutumunda bir değişiklik olmaz. Yazar, romanda yaşanan her şeyi Rümelin'le de yaşayacaktır: Sözleşme, kürkler, kazabaika, kırbaç ve elbette "Yunan". Bu son örneğin de gösterdiği gibi Sacher-Masoch için hayatı boyunca esas olan; opus magnum'u *Kürklü Venüs*'te işlemiş olduğu o ezeli istek ve özlemler, iktidarı simgeleyen fetişler, değişmez arayış ve hedeflerle ("Yunan") örülü bu fantazya, çocukluk yaşantılarının etkisiyle zihnine ve ruhuna bir daha hiç çıkmamacasına yer etmiş bu "duyusal-duyuüstü" serüven, yani baştan sona *Kürklü Venüs* romanının dünyası olmuştur. *Kürklü Venüs*'te işlediği olayları oldukça sık (ve galiba bundan da önemlisi olabildiğince çok "Yunan"la) yaşamak, tekrarlamak istemiş, hayatı boyunca hep bu dünyayı aramış, hayatını kafasında muhtemelen ilk gençlik yıllarında inşa etmiş olduğu bu modele uyacak insanları aramakla geçirmiştir. Sadece hayatı değil, yazma uğraşı da bu dürtünün hizmetindedir. İlerleyen yıllarda mazoşist

özlemlerinin doyuma ulaşmasıyla birlikte yaratıcılığının da ciddi oranda azalmış olması bu durumun acıklı bir işaretidir.

Cinsel nevrozların köklerinin her zaman ilk çocukluk dönemine uzandığını belirten Freud, mazoşizmin ölüm dürtüsüyle doğrudan bir ilişki içinde olduğunu söyler. Sevgi isteği, sevilme özlemi mazoşistin zihninde cezalandırılma isteğiyle yer değiştirir. Mazoşist gözünde (Strutzmann'ın sözleriyle) "haz yaşantısı olarak cezalandırılma, karşıdaki kişi tarafından sevgiyle onaylanmanın yerini alır." Çocukluk yaşantılarının etkisiyle içten içe sevgiye layık olmadığına inanmış mazoşist; sevgi beklentisi, ihtiyacı ve hatta açlığını cezalandırılarak ve aşağılanarak doyurmaya çalışır. Hiç gereği ve hiçbir gerekçesi olmadığı halde annesi tarafından doğar doğmaz sütanneye terk edilmiş, babasından hiçbir zaman gerçek sevgi görmemiş yazarın gözlerini ebediyen kapamadan önceki son sözlerinin, "Aimez moi – Sevin beni" olması çok anlamlı...

Leopold von Sacher-Masoch bu son sözleriyle, okurlardan gördüğü yoğun ilgiye rağmen onu ilk eserlerinden sonra neredeyse hep taşa tutmuş, yazarı iğrenç bir ahlakçılık ve alçak bir ırkçılıkla* hasta, sapık ve Yahudi olmakla (!) suçlamış edebiyat tarihçilerine ve eleştirmenlere bu hazin ve ironik son sözleriyle ne menem bir yazar olduğunu gösterir, ölümünden yaklaşık kırk yıl

* Yahudi olmayan Sacher-Masoch'un Yahudi düşmanlarına karşı ömür boyu verdiği eşsiz güzellikte mücadele için bkz. Adolf Opel'in, *Wanda und Leopold von Sacher-Masoch: Szenen einer Ehe. Eine kontroversielle Biographie* kitabına yazdığı sonsöz "Wenn deine Sehnsucht nicht Lüge war..."

sonra kitaplarını meydanlarda yakacak Nazilerin yüzlerine bu iki kelimeyle yazarlık yeteneklerini çarpar gibidir.

Mart 2016
Berlin-Bursa

kürklü venüs

"Tanrı onu cezalandırdı ve bir kadının ellerine teslim etti." Judith Kitabı 16:7.

Sevimli birisi ile beraberdim. Karşımda, Rönesans üslubundaki şöminenin başında Venüs oturuyordu ama (Matmazel Kleopatra gibi) bu adla düşman cinse karşı savaşmış bir vamp kadın değil, gerçek Aşk Tanrıçası'ydı karşımdaki.

Koltukta oturmuş ve çıtırdayan ateşi tutuşturmuştu. Ateşin kızıl alevler halindeki yansıması ak gözlü solgun yüzünü, zaman zaman da (ısıtmaya çalıştığı vakit) ayaklarını yalıyordu.

Başı, taştan ölü gözlerine rağmen harikuladeydi ama onu zaten ancak bu kadar görebildim. Yüce kadın, mermer bedenini büyük bir kürke sarmış ve bir kedi gibi titreyerek kıvrılmıştı.

"Anlamıyorum Saygıdeğer Hanımefendi" diye seslendim, "gerçekten soğuk değil artık, iki haftadan beri harika bir ilkbahar yaşıyoruz. Gerginsiniz herhalde."

"İlkbaharınız için teşekkür ederim" dedi kalın, taş gibi katı bir sesle ve hemen ardından ulvi bir şekilde hapşırdı, hızla ve art arda iki defa; "buraya sahiden katlanamıyorum, ve anlamaya başlıyorum."

"Neyi, Hanımefendi?"

"İnanılmaz olana inanmaya, anlaşılmaz olanı anlamaya başlıyorum. Cermen kadın erdemiyle Alman felsefesini anlıyorum bir anda, ve siz Kuzeylilerin sevememesine, hatta aşkın ne olduğuna dair en ufak bir fikrinizin bile olmamasına da şaşırmıyorum artık.

"İzninizle Madam" diye karşılık verdim öfkeyle, "hiç kuşkusuz, size böyle düşünmenizi sağlayacak bir sebep sunmadım."

"Ah, siz... " İlahi kadın üçüncü defa hapşırdı ve taklidi imkânsız bir albeniyle omuzlarını silkti, "size karşı zaten bu yüzden her zaman lütufkâr olmuşumdur ve bütün bu kürklerime karşın her defasında hızla üşütsem de zaman zaman ziyaretinize bile geliyorum. İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musunuz hâlâ?"

"Nasıl unutabilirim" dedim, "lüle lüle kahverengi saçlarınız, kahverengi gözleriniz ve kızıl dudaklarınız vardı o zamanlar ama ben sizi yine de yüz hatlarınızdan ve bu mermer solukluğundan tanımıştım hemen... üstünüzde her zaman, sincap kürküyle bezenmiş menekşe mavisi kadife bir ceket olurdu."

"Evet, bu elbiseye deliler gibi âşıktınız, ve ne kadar da söz dinler biriydiniz."

"Bana aşkın ne olduğunu öğrettiniz, şen ayininiz bana iki bin yılı unutturdu."

"Ve nasıl emsalsiz bir şekilde sadıktım size!"

"Şimdi, sadakate gelince..."

"Nankör adam!"

"Sizi suçlamak istemiyorum. Gerçi ilahi bir kadınsınız ama sonuçta kadınsınız, ve aşkta her kadın gibi gaddarsınız."

"Düpedüz şehvetin ve şen aşkın" diye karşılık verdi Aşk Tanrıçası canlı bir edayla, "kadının; kendini sevdiğine teslim etmek ve hoşuna giden her şeyi sevmek yönündeki doğasının karakteristik özelliği olan şeye siz gaddarlık diyorsunuz."

"Seven erkek için, sevdiği kadının sadakatsizliğinden daha büyük bir gaddarlık var mıdır?"

"Ah!" diye karşılık verdi, "biz, sevdiğimiz sürece sadığızdır, sizlerse kadından sevgisiz sadakat, haz olmadan teslimiyet bekliyorsunuz, kim gaddar, kadın mı erkek mi? Sizler Kuzey'de aşkı genel olarak fazla önemsiyor ve ciddiye alıyorsunuz. Sadece zevkten bahsedilmesi gereken yerde, yükümlülüklerden söz açıyorsunuz."

"Evet, Madam, zaten bu yüzden de çok saygıdeğer ve faziletli hislerimiz, kalıcı ilişkilerimiz var."

"Ve bir de, çıplak paganizme duyulan bu durmak ve doymak bilmez özlem" diye araya girdi Madam, "fakat en yüce sevincin, ilahi neşenin bizzat kendisi olan o aşk siz modernlere, siz tefekkür çocuklarına göre değil. O aşk size uğursuzluk getiriyor. Doğal olmak istediniz mi, adileşiyorsunuz. Doğa sizin gözünüze düşmanca bir şeymiş gibi görünüyor, Eski Yunan'ın gülen Tanrıları olan bizleri iblise, beni ise şeytana çevirdiniz. Beni ancak aforoz edebilir ve lanetleyebilirsiniz veya kendinizi sunağım önünde taşkın bir cinnet içinde kurban olarak kesebilirsiniz, ve günün birinde içinizden biri kızıl dudaklarımı öpme cesaretini gösterdi mi, bunun için üzerinde çile gömleği yalınayak Roma'ya hacca gider ve ayaklarımın altında her saat başı güller, menekşeler ve mersinler fışkırırken, o, kuru sopanın çiçek açmasını bekler ama on-

ların kokusunu almazsınız siz; Kuzey sisiniz ve Hıristiyan tütsünüz içinde kalın yeter; biz paganları enkaz altında, lavlar altında bırakın, kazıp çıkarmayın oradan, sizin için yapılmadı Pompeii, villalarımız, hamamlarımız, mabetlerimiz sizin için yapılmadı. Sizin Tanrılara ihtiyacınız yok! Dünyanızda soğuktan donuyoruz!" Güzel mermer kadın öksürdü ve omuzlarındaki koyu renk samur kürklere daha sıkı sarındı.

"Bu klasik ders için teşekkür ediyoruz" diye cevap verdim, "ama yine de, erkek ve kadının sizin o şen ve güneşli dünyanızda tıpkı bizim sisli dünyamızdaki gibi doğaları gereği düşman olduklarını, aşkın insanları, akabinde aralarını daha da açmak için kısa süreliğine; yalnız tek bir düşünceye, tek bir duyguya, tek bir istence mahir yegâne bir varlık meydana gelecek şekilde birleştirdiğini inkâr edemezsiniz, ve -ki siz bunu benden daha iyi biliyorsunuz- o zaman hangisi boyunduruk altına almayı beceremezse, diğerinin ayağını çok geçmeden ensesinde hissedecektir..."

"Ve genelde, erkek kadının ayağını ensesinde hisseder" diye haykırdı Bayan Venüs kibirli bir alaycılıkla, "ki bunu da siz benden daha iyi biliyorsunuz."

"Şüphesiz, ve işte bu yüzden illüzyonlara kapılmıyorum."

"Bu demek oluyor ki, şimdi siz benim illüzyonlara kapılmayan kölemsiniz, ve bunun için de sizi hiç acımadan tekmeleyeceğim."

"Madam!"

"Beni hâlâ tanımadınız mı, evet, ben gaddar biriyim -mademki bu sözden bile bu kadar zevk alıyorsunuz- hem hakkım yok mu öyle olmaya? Erkek arzulayan, kadın arzulanandır, bu da kadının bütün ama çok önemli avantajıdır, doğa kadına erkeği, erkeğin tutkusu aracılığıyla

teslim etmiştir, ve erkeği itaatkâr tebaası, kölesi, evet, oyuncağı yapmayı ve ona sonunda gülerek ihanet etmeyi beceremeyen kadın akıllı değildir."

"Sizin ilkeleriniz, Saygıdeğer Hanımefendi" diye araya girdim öfkeyle.

"Bin yıllık tecrübeye dayanıyorlar" diye karşılık verdi Madam alaycı bir şekilde, beyaz parmakları koyu renk kürkün içinde oynuyordu, "kadın kendini ne kadar teslim olmuş bir biçimde gösterirse erkek o denli çabuk kendine gelecek ve otoriter olacaktır; ama kadın ne kadar gaddar ve sadakatsiz olursa, erkeği ne kadar çok kötüye kullanır, onunla ne kadar alçakça oynar, ne kadar az merhamet gösterirse, erkeğin şehveti o denli artacak, erkek tarafından o denli sevilecek ve tapılacaktır. Bu, her zaman böyle olmuştur, Helena ve Delila'dan başlayıp II.Katharina ve Lola Montez'e kadar."

"Bunu inkâr edemem" dedim, "gözdelerini keyfine göre kibirle ve umursamazca değiştiren güzel, şehvetli ve gaddar bir despot kadından daha çekici bir şey yoktur erkek için..."

"Hele de kürk giyiyorsa" diye haykırdı Tanrıça.

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Özel meraklarınızı biliyorum sonuçta."

"Ama biliyor musunuz?" diye lafını böldüm, "birbirimizi görmeyeli çok işveli olmuşsunuz."

"Ne açıdan, diye sorabilir miyim?"

"Beyaz bedeninizi örtmek için bu koyu renk kürklerden daha harika bir şey olamazmış gibi ve size..."

Tanrıça güldü.

"Rüya görüyorsunuz" diye haykırdı, "uyanın!" ve mermer eliyle kolumdan kavradı, "uyanın artık!" diye bir kez daha gürledi göğsünden gelen alabildiğine kalın sesiyle. Gözlerimi güçlükle açtım.

Beni sarsan eli gördüm ama bu el bir anda bronz gibi kahverengiydi, ve ses, altı ayağa yakın boyuyla önümde duran Kazak'ımın ağır ayyaş sesiydi.

"Kalkın artık" diye devam etti babayiğit, "bu gerçekten ayıp."

"Peki neden ayıp?"

"Ayıp olan, insanın kıyafetleriyle ve bir de elinde bir kitapla" eriyip aşağı akmış mumları temizledi ve elimden düşmüş cildi kaldırdı, "elinde" – kitabın kapağına baktı – "elinde Hegel'in bir kitabıyla uyuyakalması – üstelik bizi çaya bekleyen Bay Severin'e gitme zamanı geldi de geçiyor."

* * *

"Tuhaf bir rüya" dedi Severin anlatacaklarım bittiğinde, kollarını dizlerine yasladı, yüzünü ince damarlı narin ellerinin içine aldı ve düşüncelere daldı.

Şimdi uzun bir süre yerinden kımıldamayacağını, hatta nefes bile almayacağını biliyordum, ve gerçekten de öyle oldu, fakat bu davranışında benim için göze batan bir yan yoktu, çünkü onunla neredeyse üç yıldan beri iyi bir arkadaşlık ilişkisi içinde görüşmekteydim ve tüm tuhaflıklarına alışmıştım. Zira tuhaf biriydi o, bunu kimse inkâr edemezdi ama sadece komşularının değil, bütün Kolomea çevresinin onun hakkında düşündüğü gibi tehlikeli bir kaçık olmaktan da uzaktı. Onun yapısını sadece ilginç değil –ve bu yüzden çok kişi bana da aklını kaçırmış biri gözüyle bakıyordu–, aynı zamanda son derece sempatik buluyordum. Yaşına göre –otuzunun üzerinde ya var ya yoktu– hem de Galiçyalı bir asilzade ve toprak sahibi için göze çarpan derecede soğukkanlı bir yapısı, belli bir ciddiyeti, evet hatta titizliği vardı. Kılı

kırk yararak tatbik ettiği yarı felsefi, yarı pratik bir sisteme göre, adeta saate göre, ve sadece bu kadar da değil, aynı zamanda termometreye, barometreye, hidrometreye, Hippokrates'e, Hufeland'a, Platon'a, Kant'a, Knigge'ye ve Lord Chesterfield'a göre yaşardı. Fakat kimi zamanlar şiddetli ihtiras nöbetlerine yakalanır, kafasıyla duvarı yarıp geçer gibi bir mimik takınırdı, ve böyle anlarda herkes ondan uzak dururdu.

O sessiz kalırken onun yerine şöminedeki ateş, büyük ve saygı uyandıran semaver şarkılar söylüyordu, ve üzerinde sallana sallana sigaramı tüttürdüğüm dededen kalma sandalye de şarkılar söylüyordu, eski duvarların arasındaki cırcırböceği de şarkılar söylüyordu; bakışlarımı, Severin'in odasında yığılı halde duran garip aletlerin, hayvan iskeletlerinin, içleri doldurulmuş kuşların, yerkürelerin, alçı kalıpların üzerinde gezdirdim, ta ki gözüm, önceleri yeteri kadar sık gördüğüm, fakat üzerimde tam da bugün şömine ateşinin kızıl yansıması altında tarifsiz bir etki yapan bir resme tesadüfen takılana kadar.

Belçika ekolünün kuvvetli ve tok renkli üslubunda yapılmış yağlıboya büyük bir tabloydu bu, konusu ise yeterince garipti.

Güzel çehresinde güneşli bir gülümseme taşıyan, üzerini hafif kırağı gibi beyaz pudranın kaplamış olduğu klasik bir düğümle bağlanmış gür saçları olan güzel bir kadın sol koluna yaslanmış halde bir divanın üzerine uzanmıştı, çıplaktı ve üzerine koyu renkli bir kürk almıştı; çıplak ayağı, önünde bir köle gibi, bir köpek gibi yatan adamın üzerine kayıtsız bir halde dayanmış dururken sağ eliyle bir kırbaçla oynuyordu, ve keskin ama güzel biçimli yüz hatlarında düşünceli bir melankoli ve kendini teslim eden bir ihtiras yatan, bir şehidin tutku dolu ve alev

alev yanan gözleriyle yukarıdaki kadına bakan bu adam, kadının ayaklarına bir tabure vazifesi gören bu adam Severin'di, fakat sakalsızdı, görünüşe bakılırsa resimde bir on yaş daha gençti.

"Kürklü Venüs!" diye haykırdım resmi göstererek, "rüyamda böyle gördüm onu."

"Ben de" dedi Severin, "yalnız, ben rüyamı açık gözlerle gördüm."

"Nasıl?"

"Ah! aptalca bir hikâye bu."

"Resmin belli ki bu rüyayı görmeme vesile oldu" diye devam ettim, "ama bunun ne anlama geldiğini söyle artık bana, bunun vaktiyle hayatında bir rol oynadığını ve belki de çok önemli bir rol oynadığını tahmin edebiliyorum ama geri kalanını senden bekliyorum."

"Resmin diğer eşine bak bir" diye cevap verdi tuhaf dostum, soruma hiç girmeden.

Resmin diğer eşi, Tizian'ın Dresden Galerisi'ndeki meşhur "Venüs ve Ayna" tablosunun harika bir kopyasıydı.

"Yani, bununla ne kastediyorsun?"

Severin ayağa kalktı ve parmağıyla Tizian'ın, Aşk Tanrıçası'nı giydirmiş olduğu kürkü gösterdi.

"Burada da 'Kürklü Venüs' " dedi ince bir gülümsemeyle, "ihtiyar Venediklinin bununla belli bir maksadının olduğunu sanmıyorum." Lalettayin soylu bir Mesalina'nın portresini yaptı sadece ve Amor'a kadın için ayna tutturma nezaketini gösterdi; kadın aynaya bakıp haşmetli cazibesini soğuk bir memnuniyetle tetkik ederken ayna tutma işi Amor için gittikçe zorlaşıyor gibi görünmekte. Bu tablo, resmedilmiş bir dalkavukluk. Daha sonra herhangi bir rokoko dönemi "uzman"ı resimdeki hanımı Venüs ismiyle vaftiz etti, ve Tizian'ın güzel modelinin

muhtemelen iffet kaygılarından ziyade nezle olmaktan korktuğu için sarındığı despot kadının kürkü, kadının ve güzelliğinin içinde yatan tiranlıkla gaddarlığın bir sembolü haline geldi.

Ama yeter, resmin şimdiki hali bize aşkımızın en müstehcen bir hicvi gibi geliyor. Soyut Kuzey'de, buz gibi soğuk Hıristiyan dünyasında üşütmemek için büyük ve ağır bir kürk giymek zorunda kalan Venüs..."

Severin güldü ve bir sigara daha yaktı.

Derken kapı açıldı ve zeki, dostane gözlerle bakan, güzel, dolgun hatlara sahip sarışın bir kadın üzerinde siyah ipek bir elbiseyle içeri girdi ve bize çayın yanında yememiz için soğuk etle yumurta getirdi. Severin yumurtalardan birini aldı ve bıçakla kesti. "Yumurtaları rafadan istediğimi söylemedim mi sana?" diye bağırdı, genç kadını titreten bir şiddetle.

"Ama sevgili Sevçu..." dedi kadın korkuyla.

"Ne, Sevçu" diye bağırdı Severin, "itaat edeceksin, itaat, anladın mı" ve silahlarının yanında asılı duran kamçıyı takılı olduğu çividen çıkarıp aldı.

Güzel kadın bir ceylan gibi hızla ve korku içinde odadan kaçtı.

Severin arkasından, "Bekle, şimdi yakalayacağım seni" diye bağırdı.

"Ama Severin" dedim, elimi kolunun üstüne koyarak, "Bu küçük, güzel kadına nasıl bu kadar kötü davranabiliyorsun!"

"Şu kadına bir bak" diye cevap verdi, şaka yollu gözlerini kırparak, "onu eğer pohpohlasaydım boynuma tasmayı geçiriverirdi ama böyle, kamçıyla terbiye ettiğim için tapıyor bana."

"Hadi oradan!"

"Sana hadi oradan, kadınları böyle eğiteceksin."

"İstersen hareminde bir paşa gibi yaşa, umurumda değil ama başıma yeni teoriler çıkarma..."

"Neden çıkarmayayım" diye haykırdı Severin hararetle, "Goethe'nin 'Ya çekiç olmalısın ya örs' lafı hiçbir yere kadın erkek ilişkisine uyduğu kadar iyi uymuyor, laf arasında, rüyanda Bayan Venüs de bunu göstermişti sana. Erkeğin ihtirasında kadının gücü saklıdır, ve erkek dikkat etmezse kadın bu gücü kullanmasını bilir. Erkeğin, bir tiran veya kadının kölesi olmak arasında bir seçim yapmaktan başka şansı yoktur. Kendisini teslim ettiği anda boyunduruk kafasına geçirilmiştir ve kırbacı teninde hissedecektir."

"Garip düşturlar!"

"Düstur değil bunlar, deneyim" diye karşılık verdi başını sallayarak, "*Ben gerçekten de kırbaçlandım*, ve iyileştim, bunun nasıl olduğunu okumak ister misin?"

Ayağa kalktı ve masif yazı masasından küçük bir el yazması alıp önüme, masanın üzerine koydu.

"O resmi daha önce sormuştun. Sana uzun zamandır bir açıklama borçluyum. Al... oku!"

Severin, sırtı bana dönük şekilde şöminenin başına oturdu, gözleri açık düş görüyormuş gibi bir hali vardı. Etraf yine sessizliğe büründü, ve şöminedeki ateş, semaver ve eski duvarların arasındaki cırcırböceği yine şarkılar söylüyordu, el yazmasını açtım ve okumaya başladım:

"Aşkın* Bir Adamın İtirafları" el yazmasının kenarında motif olarak, Faust'tan şu tanınmış dizeler çeşitlenmiş halde yazılıydı:

"Sen aşkın ve duyusal talipli,
Bir kadın parmağında oynatıyor seni!" (Mefisto)

Kapak sayfasını çevirdim ve okudum: "Aşağıdakileri, insan kendi geçmişini asla olduğu gibi yazamayacağı için,

* Aşkın: Doğayı, gerçekliği aşan; doğaüstü, duyuüstü. (ç.n.)

vaktiyle tuttuğum günlüğümden derledim, böyle ise her şey taze renklere, bugünün renklerine sahip."

* * *

Gogol, yani Rus Molière diyor ki –tamam da nerede diyor? Bir yerde işte– "gerçekten komik esin perisi, gülen maskesinin altında gözyaşları akıtandır."

Harikulade bir özdeyiş!

Bunları kâğıda dökerken kendimi sahiden tuhaf hissediyorum. Hava beni uyuşturup başımı ağrıtan heyecan verici bir çiçek kokusuyla dolu gibi, şöminenin dumanı kıvrılarak yükseliyor ve yoğunlaşıp önümde yuvarlak şekiller, parmaklarıyla dalga geçerek beni gösteren kısa boylu, aksakallı cinler meydana getiriyor, tombul yanaklı Amor'lar sandalyemin dirseklerinde ve dizlerimin üstünde tepiniyor, ve istemsizce gülümsemek, hatta kahkahayla gülmek zorunda kalıyorum sergüzeştimi kâğıda geçirirken ama sıradan bir mürekkeple değil, kalbimden damlayan kızıl kanla yazıyorum, çünkü kalbimin çok zaman önce kabuk tutmuş yaraları açıldı, titriyor, acıyor kalbim, ve kâğıdın orasına burasına bir damla gözyaşı düşüyor.

* * *

Küçük Karpat kaplıcasında günler durgun geçiyor. Ne kimseyi görüyorsunuz ne de kimse sizi. İdil yazacak denli sıkıcı. İstesem burada, resimlerle dolu bir galeri getirme, bir tiyatroyu koca bir sezon boyunca yeni oyunlarla, bir düzine virtüözü konçertolar, triolar ve düolarla donatma zevkini tadabilirdim ama –ne diyorum ben ya– sonunda tuali germekten, yayı gereğince düzleştirmekten, nota

kâğıtlarına çizgiler çekmekten fazla bir şey yaptığım yok, çünkü ben... ah! çekingenliğe lüzum yok dostum Severin, başkalarını kandır; ama kendini kandırmayı beceremiyorsun artık... bir amatörden başka bir şey değilim ben; resimde, şiirde, müzikte ve ustalarına bugün bir bakanın, hatta küçük çaplı bir hükümdarın gelirini garantileyen daha birçok güya para getirmeyen sanatta amatörüm, ve her şeyden önce yaşamda amatörüm.

Şimdiye dek resim yaptığım, şiir yazdığım gibi yaşadım, yani hiçbir zaman zeminlemenin, planın, ilk perdenin, ilk nazım biriminin ötesine geçemedim. Her şeye başlayan ve asla bir şeyi sonuna erdiremeyen insanlar vardır, ben böyle bir insanım.

Ama ne ötüyorum böyle?

Sadede gelelim.

Penceremde yatıyorum ve içerisinde ümitsizliğe kapıldığım bu yuvayı aslında alabildiğine şiirsel buluyorum: Gümüş şeritler misali çağlayanlarla sarmalanmış, altınsı güneş rayihasıyla örülü, mavi renkte yüksek dağ duvarları buradan nasıl görünüyor ama, ve karlı tepelerin yükseldiği gök nasıl da berrak ve mavi, ormanla kaplı yamaçlar, içlerinde hasatçıların dikilip eğilip tekrar yüzeye çıktıkları sarı ekin dalgalarına kadar uzanan, küçük sürülerin otlandığı çayırlar nasıl da yeşil ve taze.

Oturduğum ev bir nevi parkın veya ormanın veya yaban bir bölgenin, adı artık neyse onun içinde, ve çok yalnız. İçinde benden, Lembergli bir dul kadından, günden güne yaşlanıp boyu kısalan yaşlı ve kısa boylu bir kadın olan ev hanımı Madam Tartakovska'dan, bir ayağı aksayan yaşlı bir köpekten, ve hiç durmadan bir ipek yumağıyla oynayan küçük bir kediden başka kimse oturmuyor, ve ipek yumağı, sanıyorum, güzel dula ait.

Gerçekten güzelmiş dul kadın, ve çok da genç, taş çatlasın yirmi dördünde, ve çok zengin. O, birinci katta oturuyor, ben zemin katta. Yeşil jaluzileri her zaman kapalı ve yeşil sarmaşık bitkilerle kaplı bir balkonu var; benimse alt katta hoş ve rahat hanımeli çardağım var, burada okur, yazar, resim yapar ve daldaki bir kuş gibi şarkı söylerim. Yukarıdaki balkonu görebiliyorum. Bazen gerçekten de yukarı bakıyorum ve o zaman sıkı, yeşil ağın arasında ara sıra beyaz bir elbise parıldıyor. Aslında yukarıdaki güzel kadına olan ilgim çok az, çünkü ben başka birine âşığım, ve hem de son derece bedbaht bir aşk bu, Şövalye Toggenburg'un ve Manon l'Escault'daki şövalyenin aşkından çok daha bedbaht, çünkü sevdiğim taştan benim.

Bahçede, o küçük yaban alanda, birkaç uysal ceylanın huzur içinde otlandığı hoş ve küçük bir çimenlik var. Bu çimenlikte taştan bir Venüs tasviri var, orijinali sanıyorum Floransa'da. Bu Venüs ömrü hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Elbette bu çok bir şey ifade etmiyor, çünkü az sayıda güzel kadın, ondan da öte az sayıda kadın gördüm ve aşkta, zeminlemenin ve ilk perdenin ötesine geçmemiş bir amatörüm sadece.

Güzel olan bir şey aşılabilirmiş gibi, böyle en'lerle konuşmak da niye?

Uzun lafın kısası, bu Venüs güzel ve ben onu seviyorum, öyle tutkuyla, öyle hastalık derecesinde içten, öyle delice seviyorum ki, bu şekilde sadece; aşkımıza ebediyen aynı, ebediyen sakin ve taştan bir gülümsemeyle karşılık veren bir kadın sevilebilir. Evet, ona resmen tapıyorum.

Güneşin sıcağı çalılıkların üzerine çöktüğünde sık sık genç bir kayının altına uzanır ve okurum, soğuk, gaddar sevdiğimi sık sık geceleri de ziyaret ederim, önünde diz

çöker, yüzümü ayaklarının durduğu soğuk taşlara bastırır, ve taparım ona.

Ay yükseldiğinde –şu an dolunaya dönmekte– ve ağaçlar arasında yüzdüğünde ve çimenlikleri gümüş parıltılara gömdüğünde tarifsiz bir görüntü ortaya çıkar, ve Tanrıça o zaman nurlanmış gibidir ve yumuşak ışığında yıkanır gibi görünür.

Bir keresinde, evime çıkan bulvarların birinden geçip ibadetimden dönerken bir anda taş gibi beyaz, ay ışığıyla parıldayan bir kadın figürü gördüm, aramızda sadece yeşil galeri vardı. Güzel mermer kadın sanki bana acıyıp canlanmış ve beni takip etmiş gibi hissettim... beniyse isimsiz bir korku sardı, kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi ve...

Tabii, nihayetinde bir amatörüm ben. Her zamanki gibi ikinci dizede takılıp kaldım, hayır, tam tersi, takılıp kalmadım, koşabildiğim kadar hızla oradan kaçtım.

* * *

Ne tesadüf! Fotoğraf işi yapan bir Yahudi, idealimin resmini elime tutuşturuyor; küçük bir kâğıt bu, Tizian'ın "Venüs ve Ayna"sı, ne kadın ama! Bir şiir yazmak istiyorum. Hayır! Kâğıdı alıyorum ve üstüne, "Kürklü Venüs" yazıyorum.

"Etrafa alevler saçarken, kendin donuyorsun. Sarın o despot kürküne, sana değil de güzellik ve aşkın gaddar Tanrıçası, kime yakışacak o kürk! Bir süre sonra Goethe'nin birkaç dizesini ekledim, dizelere Goethe'nin Faust'a yazdığı ek sayfalarda rastlamıştım kısa bir süre önce."

Amor'a!
"Düzmece o çifte kanat,
Oklar, pençeden başka şey değil,
Boynuzcukları gizler çelenk,
Hiç yer yok ki kuşkuya,
Bütün Tanrıları gibi Yunanistan'ın,
Maskeli bir şeytandır o da."

Ardından resmi, bir kitaba yaslayarak masanın üzerine koydum ve seyretmeye başladım.

Bu harika kadının, cazibesini koyu renkli samur kürkleriyle süslerkenki soğuk işvesi, mermer çehresinde yatan katılık ve sertlik beni büyülüyor ve aynı zamanda dehşete sokuyor.

Kalemi bir kez daha elime alıyorum. Kâğıtta şimdi şunlar yazılı:

"Sevmek, sevilmek, ne mutluluk ama! ama bu mutluluğun parıltısı, bizi oyuncağı yapan bir kadına tapmanın, bizi hiç acımadan tekmeleyen güzel bir tiranın kölesi olmanın eziyet veren saadeti karşısında nasıl da soluklaşıyor. Kahraman, dev Samson da, kendisine ihanet eden Delila'nın ellerine kendini bir kez daha bırakmış ve Delila ona bir kez daha ihanet etmişti, Eski Filistinliler de onu Delila'nın önünde bağlamışlar, son nefesine kadar aşk ve öfkeden sarhoş olmuş halde güzel hain kadına diktiği gözlerini oymuşlardı."

* * *

Kahvaltımı, hanımeli çardağımda aldım, Judith Kitabı'nı okudum ve öfkeli pagan Holofernes'i, kafasını kesen kraliçe vâri kadın ve güzel, kanlı sonu nedeniyle kıskandım.

"Tanrı onu cezalandırdı ve bir kadının ellerine teslim etti." Bu cümle beni çok şaşırttı. Şu Yahudiler ne kadar da

kabalar, diye düşündüm, ve o Tanrıları, güzel cins hakkında konuşurken daha adaplı ifadeler seçebilirdi.

"Tanrı onu cezalandırdı ve bir kadının ellerine teslim etti" diye tekrarladım kendi kendime. Peki, Tanrı'nın beni cezalandırması için ne yapmalıyım?

Tanrı aşkına! şu bizim ev hanımı geliyor, geceleyin biraz daha küçülmüş yine. Ve yukarıda, yeşil sarmaşıklarla zincirler arasında yine o beyaz elbise. Venüs mü o, yoksa dul kadın mı?

Bu sefer dul kadın, çünkü Madam Tartakovska reverans yapıyor ve onun adına benden bir kitap rica ediyor. Odama koşuyorum ve birkaç cilt kapıyorum.

Venüs resmimin yüreğimden boşalan dizelerle birlikte bu ciltlerden birinin içinde olduğunu iş işten geçince hatırlıyorum. Ne diyecek bunlara?

Güldüğünü duyuyorum.

Bana mı gülüyor?

* * *

Dolunay! Parkı çevreleyen alçak çamların tepelerine bakıyor bile, ve gümüşi rayiha terası, ağaç gruplarını ve bütün araziyi gözün alabildiği yere kadar dolduruyor, titreşen sular gibi uzaklarda usulca kayboluyor.

Karşı koyamıyorum, içimde öyle tuhaf bir uyarı ve çağrı duyuyorum ki, yeniden giyinip bahçeye çıkıyorum.

Bir şey beni çimenliğe, ona, Tanrıçama, sevdiğime çekiyor.

* * *

Gece serin. Ürperiyorum. Hava, çiçek ve orman kokusuyla ağırlaşmış, insanı mest ediyor. Ne merasim bu

böyle! Nasıl bir müzik var etrafta. Bir bülbül hıçkırıklarla ağlıyor. Yıldızlar soluk mavi parıltılarla çok hafif seğiriyor. Çimenlik, bir ayna gibi, bir gölün buzdan örtüsü gibi pürüzsüz görünüyor. Venüs figürü yüce bir şekilde ışıl ışıl yükseliyor.

Fakat... o da ne? Büyük, koyu renkte bir kürk Tanrıça'nın mermer omuzlarından ayak tabanlarına kadar akıyor... ben kaskatı duruyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum, ve o tarifsiz korku beni yine etkisi altına alıyor ve kaçıyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum. İki tarafı ağaçla çevrili yolu kaçırdığımı görüyorum, ve yandaki yeşil yollardan birine sapmak istediğimde Venüs'ün, o güzel, taştan kadının, hayır, gerçek Aşk Tanrıçası'nın önümdeki taştan bir bankın üzerinde kanlı canlı oturduğunu görüyorum. Evet, benim için canlanmış, ustası için nefes almaya başlayan o heykel gibi tıpkı. Gerçi mucize sadece yarı yarıya gerçekleşti. Ak saçları hâlâ taştan gibi görünüyor ve beyaz elbisesi ay ışığı gibi parıldıyor, yoksa atlas mı bu? ve omuzlarından aşağı koyu renkli kürk dökülüyor ama dudakları kızıl olmuş bile ve yanaklarına renk gelmekte, ve gözlerinden çıkan şeytani, yeşil iki ışın bana çarpıyor, ve şimdi de gülüyor.

Gülüşü o kadar tuhaf ki, o kadar... ah! Tarifi imkânsız bunun, nefesimi kesiyor, kaçmaya devam ediyorum ve birkaç adımda bir durup nefes almam gerekiyor, bu alaylı gülüş yapraklarla örtülü karanlık yollar, aydınlık çayırlar, yalnızca tek tük ay ışıklarının delebildiği çalılıklar boyunca beni takip ediyor; artık yolumu bulamıyorum, şaşkın şaşkın bir oraya bir buraya gidiyorum, alnımdan soğuk ter damlaları akıyor.

Sonunda olduğum yerde duruyor ve kısa bir monolog tutturuyorum. Monologum şöyle –şimdi şöyle– insan

kendisine karşı hep ya çok kibar olur ya çok kaba. Kendime şöyle diyorum: Eşek!

Bu söz, tıpkı sihirli bir formül gibi, beni bu sıkıntılı durumdan kurtarıp kendime getiren muazzam bir etki yapıyor üzerimde.

Bir an için sakinim.

Zevkle tekrarlıyorum: Eşek!

Her şeyi tekrar berrak ve belirgin biçimde görmeye başlıyorum, fıskiye burada, şimşir ağaçlarıyla çevrelenmiş yol şurada, ev orada, şimdi yavaşça eve yaklaşıyorum.

Orada -bir kez daha aniden oluyor bu- ay ışığıyla aydınlanan, adeta gümüşle işlenmiş yeşil duvarın arkasında; taptığım, korktuğum, kaçtığım o beyaz figür, güzel taş kadın.

Birkaç sıçrayışla evdeyim, soluklanıp düşünmeye başlıyorum. Peki, ben neyim şimdi, küçük bir amatör mü yoksa büyük bir eşek mi?

* * *

Bunaltıcı bir sabah, hava donuk, güçlü ıtırlar saçıyor, heyecan verici. Yine hanımeli çardağımda oturmuş, Odesa'daki, kendisine tapanları canavara döndüren alımlı cadı bahsini okuyorum. Antik aşkın enfes bir tasviri.

Dallar ve saplar hafifçe hışırdıyor, kitabımın sayfaları hışırdıyor, teras da hışırdıyor.

Bir kadın elbisesi.

Orada... Venüs -ama kürkü yok- hayır, bu seferki dul kadın, hayır... Venüs... o! Ne kadın ama! Hafif, beyaz sabah fistanı içinde nasıl da arzı endam ediyor ve bana bakıyor, narin endamı nasıl da şiirsel, aynı zamanda da albenili; boyu uzun değil ama kısa da değil, ve başı katı bir güzellikte olmaktan çok -Fransız markizlerin zamanındaki

anlamıyla– alımlı ve cazibeli ama ne kadar da büyüleyici, bu küçük olmayan, dolgun dudakların çevresinde nasıl bir yumuşaklık, nasıl çekici bir yaramazlık oynaşıyor böyle... teni öyle alabildiğine narin ki her yanında mavi damarları seçiliyor, kızıl saçları kollarını ve göğsünü örten muslinin arasından geçip nasıl da gür kıvrılıyor –evet, saçları kızıl, sarı veya altın sarısı değil–, ensesinin çevresinde nasıl da şeytansı ve buna rağmen hoş biçimde oynuyor, ve şimdi, yeşil şimşekler gibi gözleri beni buluyor... evet, yeşiller, yumuşacık şiddeti tarif edilemeyecek bu gözler yeşil... yeşil ama mücevherler gibi, derin, dibine ulaşılamayan derinlikteki dağ gölleri gibi.

Beni hatta kabalaştıran telaşımı fark ediyor, çünkü oturduğum yerde kaldım ve şapkam hâlâ başımda.

Muzipçe gülümsüyor.

Sonunda ayağa kalkıp onu selamlıyorum. Bana yaklaşıyor ve neredeyse çocuksu bir kahkaha patlatıyor. Böylesi bir anda ancak küçük bir amatörün veya büyük bir eşeğin kekeleyebileceği gibi kekeliyorum.

Tanışmamız bu şekilde oluyor.

Tanrıça ismimi soruyor ve kendi ismini söylüyor. Adı, Wanda von Dunajew.

Ve o gerçekten de benim Venüs'üm.

"Fakat Madam, aklınıza nereden geldi bu?"

"Kitaplarınızdan birinin içindeki küçük resim sayesinde..."

"Unutmuşum."

"Resmin arkasındaki garip notlar..."

"Neden garipmiş?"

Bana baktı. "Her zaman, günün birinde gerçek bir hayalperestle tanışmayı istemiştim –değişiklik olsun diye– gördüğüm kadarıyla, siz en çılgın hayalperestlerden birisiniz."

"Saygıdeğer Hanımefendi –hakikaten de– " yine o feci, eşeksi kekeleme, üstüne üstlük yüz kızarması, on altı yaşında bir gence uyabilir bu da, benim gibi bundan neredeyse on yaş büyük birine..."

"Dün gece benden korktunuz."

"Aslında... tabii... ama oturmak istemez misiniz?"

Oturdu ve korkumdan zevk almaya başladı –çünkü şimdi gündüz gözüyle ondan daha da fazla korkuyordum– üstdudağının etrafında çekici bir alay titredi.

"Aşkı ve özellikle de kadını" diye söze başladı, "düşman olarak, kendinizi boş yere de olsa koruduğunuz bir şey olarak görüyor, fakat onun gücünü tatlı bir işkence, iç gıdıklayan bir gaddarlık olarak hissediyorsunuz. Sahiden de modern bir görüş."

"Siz buna katılmıyorsunuz."

"Katılmıyorum" dedi hızlı ve kararlı bir şekilde ve kıvırcık saçlarını kızıl alevler gibi yukarı sıçratarak başını salladı. "Helenlerin şen cinselliği benim için acısız zevk demek... yaşamımda gerçekleştirmeye çalıştığım bir ideal. Çünkü Hıristiyanlığın, modernlerin, zihin şövalyelerinin vazettikleri o aşka inanmıyorum ben. Evet, bir bakın bana, bir kâfirden çok daha kötüyüm, ben bir paganım.

'Vaktiyle Ida korusunda Anchises'i beğendiğinde
Çok mu düşünmüştü sanıyorsun Aşk Tanrıçası?'

Goethe'nin Roma Ağıdı'nda* yer alan bu dizelere oldum olası bayılmışımdır.

Doğada sadece, 'Tanrılarla Tanrıçaların sevdiği' o kahramanlık çağının aşkı vardır. O zamanlar 'bakışı şehvet,

---

* Roma Ağıdı: Burada kastedilen elbette, Goethe'nin 24 şiirden oluşan meşhur eseri Roma Ağıtları (Römische Elegien)'dir. Fakat yazar 'römische Elegien', yani Roma Ağıtları yerine "römische Elegie" yani Roma Ağıdı demeyi seçtiği için çeviride de aslına uygun olarak Roma Ağıdı ifadesi tercih edilmiştir. (ç.n.)

şehveti haz"* izlerdi. Bunun dışındaki her şey yapay, yapmacık ve sahtedir. Hıristiyanlıkla –ki Hıristiyanlığın gaddar amblemi haçın benim için dehşet verici bir yanı vardır– doğaya ve doğanın masum dürtülerinin içine yabancı ve düşmanca bir şey taşındı.

Zihnin duyusal dünyayla savaşı modernlerin İncil'idir. Bunda payım olsun istemiyorum."

"Evet, sizin yeriniz Olimpos aslında Madam" diye cevap verdim, "ama biz modernler antik neşeye katlanamıyoruz artık, aşkta hele hiç katlanamıyoruz; kadını –bir Aspasia olsa bile– başkalarıyla paylaşma düşüncesi bizi küplere bindiriyor, Tanrımız gibi kıskancız biz de. Bu yüzden, harika Phryne'nin adı bizim nezdimizde bir küfür haline geldi.

Sadece bize ait olan çelimsiz, soluk benizli, Holbein'cı bir bakireyi (her ne kadar öylesine Tanrısal güzellikte olsa da), bugün Anchises'i, yarın Paris'i, öbür gün Adonis'i seven antik Venüs'e tercih ederiz, ve doğa içimizde galip geldiğinde, kendimizi ateşli bir tutkuyla böylesi bir kadına teslim ettiğimizde bu kadının şen yaşama sevinci gözümüze şeytanlık, gaddarlık olarak görünür, ve saadetimizi, cezasını çekmek zorunda olduğumuz bir günah olarak görürüz."

"Demek siz de modern kadına, rüyalarındaki ideal erkeğin peşinde uyurgezer bir halde koşarken en iyi erkeğin değerini bilemeyen, her gün gözyaşları ve kramplar içinde Hıristiyanlıktan gelen yükümlülüklerini zedeleyen, aldatan ve aldatılan, sürekli arayan ve seçen ve geri çeviren, hiçbir zaman mutlu olmayan, hiçbir zaman mutlu

---

* *"Tanrılarla Tanrıçaların sevdiği"* – *"bakışı şehvet, şehveti haz"*: Yazar tıpkı üç cümle önceki Goethe alıntısında olduğu gibi bu dize parçalarını da 3. Roma Ağıdı'ndan alıyor. (ç.n.)

etmeyen, sevmek ve Helena ile Aspasia'nın yaşadığı gibi yaşamak istiyorum diye sakin sakin itiraf etmek yerine kaderlerinden yakınan o zavallı, histerik kadıncıklara hayransınız. Doğa, kadın ve erkek arasındaki ilişkide süreklilik nedir bilmez."

"Hanımefendi..."

"Bırakın, sözümü bitireyim. Kadını bir define gibi gömmek isteyen, erkeğin egoizmidir sadece. Değişken insani varoluşun en değişken yanına, yani aşka kutsal seremoniler, ahitler ve anlaşmalarla süreklilik kazandırma yönünde çabaların tümü hüsrana uğramıştır. Hıristiyan dünyamızın çürümeye başladığını yalanlayabilir misiniz?"

"Ama..."

"Ama diyeceksiniz, toplumsal kurumlara karşı çıkan birey dışlanır, damgalanır, taşlanır. Peki. Benim buna cesaretim var, benim ilkelerim oldukça pagan, varoluşumu yaşamak istiyorum. Sizin o ikiyüzlü saygınızdan uzak duruyor, mutlu olmayı tercih ediyorum. Hıristiyan evliliğinin mucitleri, bunun yanına bir de ölümsüzlüğü icat etmekle iyi yaptılar. Bense sonsuza dek yaşamayı istemiyorum, ve son nefesimle birlikte Wanda von Dunajew olarak burada benim için her şey bitiyorsa, saf ruhum meleklerin korolarında şarkı söylemiş veya tozum yeni varlıklara karışmış, ne yazar? Fakat olduğum gibi yaşamaya devam etmedikten sonra hangi düşünceyle bazı şeylerden feragat edeyim? Sırf bir zamanlar sevmiştim diye, şimdi sevmediğim bir adama ait olmak mı? Hayır, hiçbir şeyden feragat etmiyorum, her hoşuma giden erkeği severim, ve beni seven her erkeği mutlu ederim. Çirkin mi bu? Hayır, böylesi en azından; cazibemin tahrik ettiği işkencelerden gaddarca zevk almaktan, hasretimden sararıp solan zavallı bir adama erdemli bir şekilde yüz çevirmekten çok daha güzel.

Gencim, zenginim ve güzelim, ve zevku sefa içinde yaşıyorum."

O konuşur ve gözleri muzipçe parıldarken, ne yapacağımı bilmeden ellerini tutmuştum ama hakiki bir amatör olarak şimdi tekrar alelacele bıraktım.

"Dürüstlüğünüz" dedim, "beni büyülüyor, ve sadece bu da değil..."

Boğazımı düğümleyen o kahrolası amatörlük yine.

"Ne diyecektiniz..."

"Demek istediğim... evet, şunu demek... affedin... Hanımefendi... lafınızı böldüm."

"Nasıl?"

Uzun bir ara. Benim dilime tercüme edildiğinde tek bir kelimeyle, yani "eşek" kelimesiyle özetlenebilecek bir monologa başlamak üzere kesin.

"Müsaade ederseniz, Hanımefendi" diye başladım sonunda, "nasıl bu... bu fikirlere vardınız?"

"Çok basit, babam akıllı bir adamdı. Çevrem beşikten beri antik heykellerin kopyalarıyla çevriliydi, on yaşımda Gil Blas, on ikimde Pucelle okudum. Başkaları çocukluklarında Parmak Çocuğu, Mavi Sakal'ı, Külkedisi'ni kendine dost sayarken, ben Apollo'yu, Herkül'ü ve Laokoon'u sayıyordum. Kocamın neşeli, şen bir yapısı vardı; evlenmemizin üstünden çok geçmeden yakalandığı amansız hastalık bile onun suratını astıramadı. Ölümünden bir önceki gece bile beni yatağına aldı, tekerlekli sandalyesinde ölmeyi beklediği aylar boyunca bana sık sık, 'Ee, bir âşık buldun mu kendine?' derdi şakayla karışık. Utançtan kıpkırmızı olurdum. 'Kandırma beni' diye ekledi bir keresinde, 'bu benim için çirkin bir şey olurdu ama güzel bir adam seç kendine, veya ondan da iyisi, birkaç tane. Sen cesur bir kadınsın ama buna rağmen yarı çocuk sayılırsın daha, oyuncağa ihtiyacın var."

O, hayattayken âşığım olmadığını söylememe gerek yok herhalde ama uzun lafın kısası, şu an olduğum insan, yani bir Yunan olmamı onun eğitimi sağladı."

"Bir Tanrıça!" diye araya girdim.

Gülümsedi. "Hangi Tanrıça mesela?"

"Venüs."

Tehdit eder gibi parmağını salladı ve kaşlarını çattı. "Sonunda bir 'Kürklü Venüs' hatta, bir bekleyin hele... sizi tümüyle örtebileceğim kocaman, kocaman bir kürküm var, ağla yakalar gibi yakalayacağım sizi onunla."

"Fikirlerinizin" dedim hızlıca, çünkü aklıma –her ne kadar sıradan ve bayağı bir şey olsa da– çok iyi bir düşünce olarak gördüğüm bir şey gelmişti, "fikirlerinizin bizim çağımızda da uygulanabileceğine, Venüs'ün örtüsüz güzelliği ve neşesinin demiryollarıyla telgraflar arasında ceza almadan dolaşabileceğine inanıyor musunuz?"

"Örtüsüz olarak değil kuşkusuz ama kürkle" diye haykırdı gülerek, "benim kürkümü görmek ister misiniz?"

"Ya sonra... "

"Ne sonra?"

"Vaktiyle Yunanların olduğu gibi güzel, hür, neşeli ve mutlu insanlar ancak, günlük hayatın şiirsel olmayan işlerini onlar için halleden ve bilhassa da onlar için çalışan köleleri varsa var olabilirler."

"Şüphesiz" diye cevap verdi yaramaz bir edayla, "ama benim gibi olimpik bir Tanrıça her şeyden önce bir köle ordusuna ihtiyaç duyar. Kendinizi benden koruyun yani."

"Neden?"

Bu "neden"i telaffuz ederkenki cesaretimden korktum; o ise hiç korkmadı, dudaklarını, küçük ve beyaz dişleri görülecek şekilde biraz yukarı kaldırdı, ve sorduğu şey sanki üstüne konuşmaya değer bir şey değilmiş gibi hiç düşünmeden sordu: "Kölem olmak ister misiniz?"

"Aşkta eşitlik yoktur" diye cevapladım törensel bir ciddiyetle, "fakat hükmetmek veya hükmedilmek arasında seçim yapma şansım varsa, güzel bir kadının kölesi olmak bana çok daha çekici geliyor. Ama dar kafalı bir kavgacılıkla söz geçirmeyi değil, sakin ve kendinden emin, hatta katı bir biçimde hâkimiyet kurmayı bilen bir kadını nerede bulacağım?"

"Şey, bu pek de zor bir şey değil sonuçta."

"Size göre..."

"Ben... mesela..." güldü ve gülerken epey geriye doğru eğildi, "bende despotluk yeteneği var... gerekli kürklere de sahibim... ama dün gece cidden korktunuz benden!"

"Cidden."

"Peki şimdi?"

"Şimdi... şimdi korkuyorum asıl sizden."

* * *

Her gün beraberiz, ben ve Venüs. Çokça beraberiz, kahvaltımızı benim hanımeli çardağımda, çayı onun küçük salonunda alıyoruz, ve bütün küçük, çok küçük yeteneklerimi geliştirme fırsatını buluyorum. Çalışıp öğrendiğim bütün o bilimler, denediğim bütün o sanatlar neye yarar üstesinden gelemeyeceksem küçük, güzel bir kadının...

Ama bu kadın hiç de küçük değil ve üzerimde muazzam bir etki yapıyor. Bugün onu çizdim, ve modern tuvaletlerimizin bu kame başına ne kadar az uyduğunu daha belirgin biçimde hissettim. Yüz hatlarının yapısında az Romalı ama çokça Yunan yan var.

Onu kâh Psyche kâh Asterte olarak resmetmek istiyorum; gözlerindeki coşkulu, ruhsal veya o yarı mahveden, yarı yakan, yorgun şehvetli ifadeye göre değişiyor bu ama o, portre olmasında diretiyor.

Şimdi, bir kürk vereceğim ona.

Ah! nasıl kuşku duyabildim, asil bir kürk ona değil de kime yakışacak!

* * *

Dün akşam ondaydım ve ona Roma Ağıtları'nı okudum. Sonra kitabı bir kenara koydum ve kafamdan bir şeyler söyledim. Hoşnut olmuş gibiydi, hatta daha da fazlası, resmen ağzıma düşecek gibiydi ve göğüsleri inip kalkıyordu.

Yoksa yanıldım mı?

Yağmur melankoli içinde pencerelere vuruyordu, şöminenin ateşi kışın rahatlığı içinde çatır çatır sesler çıkarıyordu, yanında kendimi öylesine evimde hissettim ki bir an için bu güzel kadına duyduğum tüm saygımı yitirdim ve ellerini öpmeye başladım, o da buna mani olmadı.

Sonra ayakları dibine oturdum ve onun için yazdığım küçük bir şiiri okudum ona.

Kürklü Venüs
Koy ayağını kölenin üstüne
Sen mitlerin kadını, güzel ve şeytani,
Agaveler ve mersinler altında,
Uzat mermer bedenini.

Evet... hadi devam! Bu sefer gerçekten de ilk kıtanın ötesine gittim ama şiiri ona o akşam emri üzerine vermiştim ve bir yere de yazmamıştım, ve bugün bu satırları günlüğümden alıp yazarken aklıma bu ilk kıtadan ötesi gelmiyor.

* * *

İçimde garip bir his var. Wanda'ya âşık olduğumu sanmıyorum, en azından ilk karşılaşmamızda o aniden parlayan ihtiras ateşini hissetmedim. Ama sıra dışı ve gerçek anlamda Tanrısal güzelliğinin boynuma gitgide sihirli bir ip geçirdiğini hissediyorum. İçimde büyüyen şey ruhsal eğilim de değil, fiziksel bir boyun eğiş bu, yavaş yavaş ama bir o kadar da mükemmel.

Acım her geçen gün artıyor, ve o... o ise bu duruma gülümsüyor sadece.

* * *

"Bugün durup dururken bir anda şöyle dedi: İlgimi çekiyorsunuz. Erkeklerin çoğu öylesine sıradan, cansız ve ruhsuz ki; sizdeyse belli bir derinlik ve coşku, bilhassa da, bana iyi gelen bir ciddiyet var. Sevebilirim sizi."

Kısa ama şiddetli bir sağanağın ardından çimenliği ve Venüs heykelini ziyaret ediyoruz birlikte. Etrafımızda topraktan buharlar çıkıyor, sis, tütsü gibi göğe yükseliyor, bölük pörçük bir gökkuşağı havada süzülüyor, ağaçlardan hâlâ yağmur suları damlıyor ama serçelerle ispinozlar daldan dala sıçramaya ve sanki bir şeye çok sevinmişler gibi canla başla ötmeye başladılar bile, ve her şey taze ve hoş bir kokuyla dolup taşıyor. Çimenliği geçemiyoruz, çünkü sırılsıklam daha ve hareketli aynasının içinden Aşk Tanrıçası'nın yükseldiği küçük bir göl misali güneş tarafından parlatılıyor gibi bir görüntüsü var; Tanrıça'nın başının etrafında, güneş ışıkları vurunca bir hale gibi süzülen bir sivrisinek sürüsü raks ediyor.

Wanda bu büyüleyici manzaranın tadını çıkarıyor, ve hıyabandaki bankların üzeri hâlâ yaş olduğundan biraz dinlenmek için koluma yaslanıyor, bütün vücudu tatlı bir

yorgunluk içinde, gözleri yarı kapalı, nefesi yanaklarımı okşuyor.

Elini tutuyorum ve –bunu nasıl yapabildiğimi hakikaten bilmiyorum– soruyorum:

"Beni sevebilir misiniz?"

"Neden olmasın?" diye cevap veriyor ve sakin, güneşli bakışlarını üzerimde gezdiriyor ama uzun süre değil.

Bunun hemen ardından önünde diz çöküyor ve alev alev yanan yüzümü, elbisesinin incecik muslin kumaşına bastırıyorum.

"Ama Severin... bu yaptığınız arsızlık!" diye bağırıyor.

Bense küçücük ayağını kavrıyor ve dudaklarımı ayağına bastırıyorum.

"Gittikçe arsızlaşıyorsunuz!" diye bağırıyor, elimden sıyrılıp hızlı adımlarla evine doğru kaçıyor, en sevdiği terliği elimde kalıyor.

Bu bir işaret olabilir mi?

* * *

Bütün gün yanına yaklaşmaya cesaret edemedim. Akşama doğru, çardağımda oturuyordum, bir anda balkonunun yeşil hevenkleri arasından cezp edici, kızıl başı göründü. "Neden gelmiyorsunuz?" diye bağırdı sabırsızca aşağıya.

Merdivenleri koşarak çıktım, yukarıda cesaretimi yitirdim yine ve kapıya çok yumuşak vurdum. İçeri buyur etmedi, kapıyı açtı ve eşiğe çıktı.

"Terliğim nerede?"

"Terliğiniz... ben onu... ben" diye kekeledim.

"Terliği getirin, sonra birlikte çay içip sohbet edeceğiz."

Geri döndüğümde çay makinesiyle uğraşıyordu. Terliği törensel bir edayla masanın üzerine koydum ve cezasını bekleyen bir çocuk gibi köşede dikildim.

Kaşlarının biraz çatıldığını ve dudaklarının etrafına, beni büyüleyen katı ve hükmeden bir ifadenin yerleştiğini fark ettim.

Bir anda kahkahalara boğuldu.

"Yani... gerçekten âşıksınız... bana?"

"Evet, ve sandığınızdan daha çok acı çekiyorum."

"Acı mı çekiyorsunuz?" Yine güldü.

Kızmış, utanmış, mahvolmuştum ama bunların hepsi gereksizdi.

"Neden?" diye sürdürdü konuşmasını, "size iyi duygular besliyorum, kalpten gelen iyi duygular." Ellerini uzattı ve son derece dostane gözlerle baktı.

"Ve karım olmak istiyor musunuz?"

Wanda bana baktı –evet de nasıl bir bakıştı o?–, sanıyorum, her şeyden önce şaşkın ve biraz da alaylı gözlerle baktı.

"Bir anda bu cesaret nereden böyle?" dedi.

"Cesaret mi?"

"Evet, bir kadını alma cesareti, hele de beni." Terliğini havaya kaldırdı. "Bu kadar çabuk mu arkadaş oldunuz bununla? Ama şaka bir yana. Benimle gerçekten evlenmek istiyor musunuz?"

"Evet."

"Şimdi, Severin, bu ciddi bir konu. Beni sevdiğinizi sanıyorum, ki ben de sizi seviyorum, ve bundan da iyisi, birbirimizi ilginç buluyoruz, çok geçmeden sıkılacağız diye bir tehlike yok ama biliyorsunuz, ben rahat bir kadınım, ve tam da bu yüzden evliliği çok ciddiye alırım, ve üzerime bir sorumluluk aldığımda yerine getirmek isterim. Fakat korkarım... hayır... bu, canınızı acıtacak."

"Rica ediyorum, bana karşı dürüst olun" dedim.

"O zaman açık açık söylüyorum. Bir erkeği belli bir süreden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum." Başını zarifçe yana eğdi ve düşüncelere daldı.

"Bir yıl."

"Nasıl yani? Bir ay belki."

"Beni de mi?"

"Sizi... sizi belki iki ay."

"İki ay!" diye bağırdım.

"İki ay, çok uzun bir süre bu."

"Madam, bu, antikten bile fazla."

"Görüyor musunuz, gerçeği kaldıramıyorsunuz."

Wanda odanın içinde gidip geldi, sonra şömineye doğru arkasına yaslandı ve kolunu pervaza dayayarak beni seyretti.

"Ne yapacağım sizinle?" diye tekrar başladı.

"Ne isterseniz" diye cevap verdim teslimiyet içinde, "ne hoşunuza giderse."

"Bu ne tutarsızlık!" diye bağırdı, "önce karınız olmamı istiyorsunuz, sonra kendinizi bana oyuncak olarak sunuyorsunuz."

"Wanda... sizi seviyorum."

"Başladığımız yere döndük yine. Beni seviyorsunuz ve evlenmek istiyorsunuz, bense, gerek sizin gerekse de kendi hislerimin kalıcılığından emin olmadığım için yeni bir evlilik istemiyorum."

"Ya ben sizinle bu işe kalkışmak istiyorsam?" diye karşılık verdim.

"O zaman önemli olan benim sizinle bu işe kalkışmayı isteyip istemediğim" diye konuştu sakin bir şekilde, "ömür boyu bir erkeğe ait olma düşüncesi bana hiç de uzak değil ama tam bir erkek olmalı, beni etkileyen, varlığının gücüyle beni boyunduruğu altına alan bir adam,

anlıyor musunuz? ama her erkek... bunu gayet iyi biliyorum... âşık olduğunda... güçsüz, kolay eğilip bükülen, gülünç biri oluyor, kendisini kadının ellerine sunuyor, kadının önünde diz çöküyor, bense, önünde diz çöktüğüm adamı ebediyen sevebilirim sadece. Ama sizden öylesine hoşlandım ki, bir denemek istiyorum sizinle."

Ayaklarına kapandım.

"Aman Tanrım! Diz çöktünüz bile" dedi alaycı bir tavırla, "iyi başladınız" ve tekrar ayağa kalktığımda devam etti: "Size, beni kazanmanız, birbirimize uyduğumuza, birlikte yaşayabileceğimize beni ikna etmeniz için bir yıl zaman tanıyorum size. Bunu başarırsanız, karınız olacağım Severin, yükümlülüklerini katı ve titiz bir biçimde yerine getiren bir kadın olacağım. Bu bir yıl boyunca sanki evliymiş gibi yaşayacağız."

Kan başıma sıçradı.

Onun gözleri de birdenbire alev alev oldu. "Birlikte yaşayacağız" diye devam etti, "birbirimizi bulup bulamayacağımızı görmek için bütün alışkanlıklarımızı paylaşacağız. Size bir kocanın, bir âşığın, bir sevgilinin bütün haklarını tanıyorum. Bu durumdan memnun musunuz?"

"Memnun olmak zorundayım sanıyorum."

"Zorunda değilsiniz."

"İstiyorum... "

"Harika. Bir erkek böyle konuşur. O zaman size elimi uzatıyorum."

* * *

On gündür onsuz bir saatim bile geçmedi, geceler hariç. Sürekli olarak gözlerine bakmama, ellerini tutmama, konuşmalarını dinlememe, ona her gittiği yere eşlik etmeme izin vermişti.

Aşkım bana derin, dipsiz bir uçurum gibi geliyor, içinde günden güne dibe çöktüğüm, beni şimdi bile artık hiçbir şeyin kurtaramayacağı bir uçurum.

Bugün öğleden sonra çimenlikte Venüs heykelinin ayakları dibine uzanmıştık, çiçek toplayıp kucağına attım, o da çiçekleri bağlayıp çelenkler yaptı, bu çelenklerle Tanrıçamızı süsledik.

Wanda bana birdenbire öylesine tuhaf, öylesine mest eden bir şekilde baktı ki, ihtirasım alev gibi her yanımı kapladı. Kendime hâkim olamayarak boynuna sarıldım ve dudaklarına yapıştım ve o... o da beni inip kalkan göğsüne bastırdı.

"Kızdınız mı?" diye sordum

"Doğal olan bir şeye hiçbir zaman kızmam..." diye cevap verdi, "tek korkum, acı çekmeniz."

"Ah, korkunç acı çekiyorum."

"Zavallı dost" darmadağınık olmuş saçlarımı alnımdan kenara itti, "umarım benim yüzümden değildir."

"Hayır..." diye cevap verdim, "ve evet, size olan aşkım bir tür cinnete dönüştü. Sizi kaybedileceğim düşüncesi, hatta belki de gerçekten de kaybetmem gerektiği düşüncesi bana gece gündüz işkence ediyor."

"Ama henüz bana sahip falan değilsiniz ki" dedi Wanda ve bana yine, beni daha önce de bir kere büyülemiş olan o titrek, ıslak ve insanı tüketen bakışla baktı, sonra ayağa kalktı ve mavi anemonlardan yaptığı çelengi küçük, saydam elleriyle Venüs'ün beyaz renkli kıvır kıvır başının üzerine koydu. İrademe yarı yarıya karşı koyarak kollarımla bedenini sardım.

"Sensiz olamam artık, sen güzel kadın" dedim, "inan bana, bari bu sefer inan bana, boş laf değil bu, bir fantezi değil, yaşamımın sana bağlı olduğunu içimin en derinle-

rinde hissediyorum. Benden ayrılırsan biterim, mahvolurum."

"Ama buna hiç gerek olmayacak ki, çünkü seni seviyorum, adam" çenemi tuttu, "aptal adam!"

"Ama sen ancak belli koşullar altında benim olmak istiyorsun, bense koşulsuz şartsız seninim..."

"Bu iyi bir şey değil Severin" diye karşılık verdi neredeyse korkmuş halde, "beni hâlâ tanımadınız mı, beni tanımak falan istemiyor musunuz? Bana ciddi ve akıllı bir şekilde davranıldığı sürece iyiyimdir ama birisi bana kendini aşırı derecede teslim ederse kibirli biri olurum..."

"Ol, kibirli ol, despot ol" diye haykırdım abartılı bir edayla, "ama yeter ki benim ol, sonsuza kadar benim ol." Ayakları dibine yatmış, dizlerine sarılmıştım.

"Bu işin sonu iyi olmayacak dostum" dedi hiç kıpırdamadan ve ciddiyetle.

"Ah! sonu hiç gelmesin zaten" diye haykırdım heyecan içinde ve neredeyse kendimi kaybetmiş bir halde, "yalnız ölüm ayırsın bizi. Eğer benim olamazsan, tamamen ve sonsuza kadar benim olamazsan kölen olmak istiyorum senin, sana hizmet etmek, senden gelen her şeyi hoş görmek istiyorum, yeter ki kendinden itme beni."

"Kendinize gelin" dedi, bana doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Size karşı kalpten iyi duygular besliyorum ama beni fethetmenin, elde tutmanın yolu bu değil."

"İstediğiniz her şeyi ama her şeyi yapmak istiyorum, yeter ki kaybetmeyeyim sizi" diye haykırdım, "yeter ki kaybetmeyeyim, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum artık."

"Kalkın artık ayağa."

Denileni yaptım.

"Sahiden de garip bir insansınız" diye devam etti Wanda, "her ne pahasına olursa olsun bana sahip olmak mı istiyorsunuz yani?"

"Evet, ne pahasına olursa olsun."

"Ama sizin için, örneğin, bunun ne değeri var?" Düşüncelere daldı, gözlerine, pusuda bekleyen korkunç bir ifade yerleşti, "ya sizi artık sevmez, bir başkasının olursam?"

Tüylerim ürperdi. Ona baktım, karşımda son derece sağlam ve kendinden emin bir şekilde duruyordu ve gözlerinde soğuk bir parıltı görüldü.

"Görüyor musunuz" diye devam etti, "bunun düşüncesinden bile ürküyorsunuz." Sevimli bir gülümseme bir anda yüzünü aydınlattı.

"Evet, sevdiğim, sevgime karşılık vermiş bir kadının kendisini, bana hiç acımadan bir başkasına teslim ettiğini düşündüğümde dehşete kapılıyorum. Fakat bir seçim yapma şansım var mı hâlâ? Bu kadını seviyorsam, deliler gibi seviyorsam, ona gururla sırtımı dönüp kibrimin gücü yüzünden harap mı olayım, kafama kurşun mu sıkayım? İki kadın idealim var. Asil ve şen kadınımı bulamazsam, yazgımı sadakat ve iyilikle benimle paylaşan bir kadın bulamazsam yarım elma gönül alma bir şey istemem! O durumda, erdemsiz, sadakatsiz, merhametsiz bir kadına kendimi sunmayı tercih ederim. Bencil büyüklüğüyle böyle bir kadın da bir idealdir. Aşkın mutluluğunu tamamen yaşayamıyorsam eğer, acılarını, ıstıraplarını tatmayı isterim sonuna kadar. O zaman sevdiğim kadının bana kötü davranmasını, ihanet etmesini isterim, hem de bunu ne kadar gaddarca yaparsa o kadar iyi. Bu da bir haz!"

"Delirdiniz mi?" diye bağırdı Wanda.

"Sizi öylesine bütün ruhumla" diye devam ettim, "bütün duyularımla seviyorum ki, yaşamaya devam edebilmem için yanınızda olmam, soluduğunuz havayı solumam şart. İki idealimden birini seçin. Beni ne istiyorsanız o yapın, ister kocanız, ister köleniz."

"İyi o zaman" dedi Wanda, küçük ama sert kıvrımlı kaşlarını çatarak, "ilgimi çeken, beni seven bir adamın tümüyle elimde olması eğlenceli bir şey olacak sanıyorum. En azından zaman geçirmek için yapacak bir şeyler aramama gerek kalmayacak. Seçimi bana bırakarak o kadar tedbirsiz davrandınız ki. Seçimimi yapıyorum o zaman, kölem olmanızı istiyorum, sizi oyuncağım yapacağım."

"Ah! Yapın bunu" diye haykırdım yarı ürperti içinde yarı mest olmuş halde, "bir evlilik sadece eşitlik ve hemfikir olmak üzerine kurulabiliyorken, en büyük tutkular görüş ayrılıkları sayesinde doğar. Biz, birbirlerine neredeyse düşmanlık besleyen böylesi aykırı insanlarız, kısmen nefret, kısmen korkudan ibaret aşkımın kaynağı bu. Böylesi bir ilişkide taraflardan yalnızca biri çekiç olurken, diğeri örs olur. Ben örs olmak istiyorum. Sevdiğime yukarıdan bakarsam mutlu olamam. Bir kadına tapabilmeyi istiyorum, ve bunu da sadece, bana karşı gaddar olursa yapabilirim."

"Ama Severin" diye karşılık verdi Wanda neredeyse öfkeyle, "beni sizin kadar seven ve benim de sevdiğim bir erkeğe kötü davranabileceğime inanıyor musunuz?"

"Bunu yaptığınızda size daha da tapacaksam neden olmasın? Bizden yukarıda olanı, bize güzelliğiyle, enerjisiyle, zihniyle, irade gücüyle boyun eğdiren, despotumuz olan bir kadını gerçekten sevebiliriz ancak."

"Yani başkalarını iten şey sizi çekiyor, öyle mi?"

"Aynen öyle. Benim garip yanım da bu işte."

"Şimdi, sonuçta bütün o tutkularınızda sıra dışı veya garip bir yan yok, zira güzel bir kürk kimin hoşuna gitmez ki ve şehvetle gaddarlığın birbirine ne kadar yakın olduğunu herkes bilir ve hisseder."

"Fakat bende bütün bunlar en yükseğe tırmanmış durumda" diye karşılık verdim.

"Demek ki, aklın üzerinizde pek bir hükmü yok, ve yumuşak, şehvetli bir yapınız var."

"Şehitler de yumuşak ve şehvetli bir yapıya mı sahiptiler?"

"Şehitler mi?"

"Aksine, acıda haz bulan, başkalarının neşeyi aradığı gibi en korkunç eziyetleri, hatta ölümü arayan aşırı şehvetli insanlardı onlar, ve ben de böyle biriyim Madam."

"Aman dikkat edin de siz de aşkın şehidi, bir kadının şehidi olmayın."

* * *

Ilık, yumuşacık yaz gecesinde Wanda'nın küçük balkonunda oturuyoruz, üstümüzde iki kat çatı var, ilk önce, sarmaşıkların oluşturduğu yeşil tavan, sonra, sayısız yıldızla bezenmiş gökyüzü. Parktan, bir kedinin ağlamaklı ve âşık çağrı sesi geliyor hafifçe, ve Tanrıçamın ayakları dibinde bir taburede oturmuş çocukluğumu anlatıyorum.

"Peki bütün bu garip huylarınız daha o zaman bile bu kadar belirgin miydi?" diye sordu Wanda.

"Elbette, onlarsız tek bir günümü dahi hatırlamıyorum, annemin daha sonradan anlattığına göre hatta daha beşikteyken bile aşkınmışım, sütannemin sağlıklı memelerine tenezzül etmemişim, ve beni keçi sütüyle beslemek zorunda kalmışlar. Küçük bir çocukken kadınlara karşı anlaşılmaz bir çekingenlik gösteriyordum, bu tavrım aslında onlara karşı duyduğum sıra dışı ilginin bir ifadesiydi sadece. Bir kilisenin gri kubbesi ve yarı karanlık havasından korkardım, ve ışıl ışıl parlayan sunaklar ve aziz heykelleri karşısında ciddi bir korku sarardı beni. Buna karşın, babamın küçük kütüphane odasında duran alçıdan Venüs heykeline, sanki yasak bir zevke sokulurmuş

gibi gizlice sokulur, diz çöker ve ona, bana öğrettikleri Paternoster, Ave Maria ve Credo gibi duaları okurdum.

Bir keresinde onu ziyaret etmek için geceleyin yatağımdan çıktım, ayın şavkı yolumu aydınlatıyor ve Tanrıça'yı soluk mavi renkte soğuk bir ışık altında gösteriyordu. Dizlerine kapandım, bizim oradaki köylülerde gördüğüm şekilde soğuk ayaklarını öptüm. Onlar da ölü Mesih'in ayaklarını öperlerdi.

Zapt edilemez bir arzu sardı her yanımı.

Yukarıya çıktım, o güzel, soğuk bedenine sarıldım ve soğuk dudaklarını öptüm, o anda derin bir ürperti duydum ve kaçtım, rüyamda, Tanrıça yatağımın önünde dikilmiş, kolunu kaldırarak beni tehdit ediyordu.

Beni vaktinden önce okula yolladılar ve bu yüzden de çok geçmeden lise çağına geldim ve antik dünyanın önüme serdiği her şeyi tutkuyla kavradım. Kısa süre sonra, Yunan Tanrılarını İsa'nın dininden daha iyi bilir hale geldim, Venüs'e Paris'le birlikte lanetli elmayı verdim, Troya'nın yandığını gördüm ve Odisseas'a zorlu yolculuğunda eşlik ettim. Güzel olan her şeyin prototipi ruhumun derinliklerine gömüldü, ve bunun sonucunda o dönemde, diğer çocuklar kaba ve edepsiz davranışlarda bulunurlarken, ben, aşağı, adi, çirkin her şeye karşı yenilemez bir tiksinti duyuyordum.

Fakat gelişim çağındaki çocuğa, kadına duyulan aşk bilhassa aşağı ve çirkin bir şey gibi geliyordu, ki ilk başta aşk ona kendini tüm sıradanlığıyla göstermişti. Güzel cinsle her türlü temastan kaçındım, kısacası, duyularım delilik derecesinde açıktı.

Annem yanına –o zaman on dört yaşlarındaydım– çok alımlı bir hizmetçi kız almıştı, genç, güzel, vücut hatları hızla belirginleşen bir kızdı bu. Tacitus'uma çalıştığım, Antik Cermenlerin faziletlerini hayranlıkla

öğrenmekte olduğum bir sabah bizim küçük kız benim odamı süpürüyordu. Birdenbire durdu, süpürge elinde bana doğru eğildi, ve dolgun, taze, enfes iki dudak dudaklarıma dokundu. Âşık olmuş küçük kedinin öpüşü iliklerime kadar titretmişti beni ama 'Germania'mı bu baştan çıkarıcı kıza karşı bir kalkan gibi kaldırdım ve öfkeyle odadan çıktım."

Wanda kahkalara boğuldu. "Hakikaten sizin gibi bir adama rastlamadım ama hadi devam edin."

"O dönemden başka bir sahne aklımdan hiç çıkmadı" diye anlatmaya devam ettim, "uzaktan akrabam olan Kontes Sobol (alımlı bir gülümsemesi olan ihtişamlı, güzel bir kadındı) annemleri ziyarete gelmişti; bense ondan nefret ediyordum, çünkü aile içinde bir nevi Messalina olarak görülürdü, ve ben de ona karşı mümkün olduğunca haşarı, kötü ve hantal davranışlar sergilerdim.

Bir gün annemle babam ilçe merkezine gittiler. Teyzem Kontes Sobol onların yokluğundan faydalanıp beni yargılamaya karar vermişti. Üstünde kürk dolu kazabaika'sı* beklenmedik bir anda içeri girdi, onu aşçı kadın, aşçı yamağı kız ve vaktiyle geri çevirdiğim küçük kedi takip ediyordu. Bir şey sormadan, beni yakaladılar ve şiddetle karşı koymama rağmen ellerimle ayaklarımı bağladılar, ardından teyzem hain bir gülümsemeyle kollarını sıvadı ve bana büyük bir sopayla vurmaya başladı, öylesine sağlam vuruyordu ki, kan akıyordu, ben de bütün yiğitliğime rağmen bağırmaya, ağlamaya ve af dilemeye başladım. Bunun üzerine ipleri çözdürdü ama önünde diz çöküp ona bu ceza için teşekkür etmem ve ellerini öpmem gerekmişti.

---

* *Kazabaika*: Kürkten kadın giysisi. Leopold von Sacher-Masoch'un eserlerinde sık rastlanılan bir giysidir. (ç.n.)

Şimdi anlıyorsunuz herhalde bu aşkın aptalı! Kürk ceketi içinde gözüme kızgın bir kraliçe gibi gözükmüş bu güzel ve balıketli kadının sopası altında içimde ilk defa kadına dair bir his uyandı, ve o andan itibaren teyzem gözümde yeryüzündeki en çekici kadın oldu.

Dediğim gibi, Catovari katılığım, kadın karşısındaki çekingenliğim, zirve noktasına kadar yükselmiş bir güzellik hissinden başka bir şey değildi. Cinsellik hayal gücümde bir tür kültür haline geldi, ve bu kültürün kutsal duygularını sıradan biri için harcamayıp ideal bir kadın, eğer mümkünse Aşk Tanrıçası için saklayacağıma yemin ettim.

Üniversiteye girdiğimde ve teyzemin yaşadığı başkente geldiğimde çok küçüktüm. Odam o zamanlar Doktor Faust'un odasına benziyordu. Her şey aynı oradaki gibi darmadağınıktı. Servanica'daki Yahudi bir sahaftan inanılmaz düşük fiyatlara aldığım kitaplarla dolup taşan yüksek dolaplar, yerküreler, atlaslar, cam sürahiler, yıldız kartları, hayvan iskeletleri, kurukafalar, büyük zihinlere ait büstler. Büyük, yeşil fırının arkasından her an bir gezgin öğrenci* olarak Mephistopheles çıkabilirdi.

Her şeye harman çorman, bir sistemi takip etmeden, bir eleme yapmadan çalışıyordum: Kimya, simya, tarih, astronomi, felsefe, hukuk, anatomi ve edebiyat. Homeros'u, Vergilius'u, Ossian'ı, Schiller'i, Goethe'yi, Shakespeare'i, Cervantes'i, Voltaire'i, Molière'i, *Kuran*'ı, Kosmos'u, Casanova'nın Hatıraları'nı okuyordum. Kafam günden güne daha fazla karışıyor, daha hayalperest ve aşkın birisi oluyordum. Ve kafamda, zaman zaman bir vizyon gibi güller üstüne uzanmış, çevresini Amor'lar sarmış halde deri kaplı ciltlerim ve iskeletlerim arasında beliren güzel

* Öğrenci: bkz. Scholast. (ç.n.)

ve ideal bir kadın oluyordu her zaman. Bu kadın bana kâh olimpik tuvaletler içinde, alçıdan Venüs'ün katı, beyaz çehresiyle kâh güzel teyzemin dolgun, kahverengi saç örgüleri, gülen mavi gözleri ve kırmızı kadife kumaştan kakım işlemeli kazabaika'sı içinde görünüyordu.

Bir sabah, bu kadın fantezimin altınsı sisi içinden çıkıp bütün o gülen albenisiyle yine önümde belirdikten sonra Kontes Sobol'a gittim. Kontes beni dostane, hatta candan bir tavırla karşıladı ve aklımı başımdan alan bir hoş geldin öpücüğü verdi. Şimdi herhalde kırklarına yaklaşmıştı ama o yıkılmaz, yaşam dolu kadınların çoğu gibi hâlâ çekiciydi, şimdi de üstünde devamlı kürk bir ceket vardı, ve bu seferki, kahverengi sansar kürklü yeşil kadifedendi ama beni zamanında büyülemiş olan o katılığından eser yoktu.

Aksine, bana karşı o kadar az gaddardı ki çok fazla uğraştırmadan ona tapmama izin verdi.

Benim aşkın budalalığımla masumluğumu çok kısa süre içinde keşfetmişti, ve beni mutlu etmek ona zevk veriyordu. Ve ben... ben sahiden de genç bir Tanrı gibi bahtiyardım. Önünde diz çökerek, beni o zamanlar döverek cezalandırdığı ellerini öpebilmem benim için ne büyük bir hazdı. Ah! ne harikulade ellerdi onlar! öylesine güzel biçimli, öylesine narin, dolgun ve beyaz, ve ellerindeki o güzeller güzeli gamzeler. Aslında sadece bu ellere âşıktım. Onlarla oynuyor, koyu renkli kürkün içine sokup çıkartıyor, alevlerin karşısına tutuyor ve bu elleri seyretmeye doyamıyordum."

Wanda istemsizce ellerine baktı, yaptığını fark ettim ve kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Aşkın yanımın hayatımın her döneminde ağır bastığını; teyzemde âşık olduğum tek yanın üzerimde uyguladığı sopa darbeleri olmasından, ondan yaklaşık iki yıl sonra talip olduğum genç bir oyuncunun ise sadece bü-

ründüğü rollere âşık olmuş olmamdan anlayabilirsiniz. Ondan sonra bir de çok saygıdeğer bir kadına hayranlık duydum, bu kadın önce yanına kimsenin yaklaşamadığı erdemli kadın rolü yaptı, sonunda beni zengin bir Yahudiyle aldattı. Görüyorsunuz değil mi, ikiyüzlülük yaparak kendini sanki en katı prensipleri, en ideal hisleri olan biri gibi göstermiş bir kadın tarafından aldatıldığım, satıldığım için: Bu yüzden poetik ve aşırı duygusal erdemlerden bu denli nefret ediyorum. Bana, 'Ben bir Pompadour'um, bir Lucretia Borgia'yım' diyebilecek kadar dürüst bir kadın gösterin bana, ona tapacağım o zaman."

Wanda ayağa kalktı ve pencereyi açtı.

"Hayal gücünü kızıştırmak, insanın bütün sinirlerini uyarmak, nabız atışını hızlandırmak gibi tuhaf bir huyunuz var. Yeter ki dürüst olsun, günahın başına aziz halesi geçiriveriyorsunuz. İdealiniz, cesur ve dahiyane bir metres. Oh! bir kadını temelinden yıkacak bir erkeksiniz siz!"

* * *

Gecenin bir yarısında pencere camıma vuruldu, kalktım, pencereyi açtım ve ödüm koptu. Dışarıda Kürklü Venüs duruyordu, aynı bana ilk göründüğü zamanki gibi.

"Hikâyelerinizle heyecanlandırdınız beni, yatağımda dönüp duruyor ama uyuyamıyorum" diye konuştu, "hadi gelin, katılın bana."

"Derhal."

İçeri girdiğimde Wanda şöminenin önünde çömelmiş küçük bir ateş yakıyordu.

"Sonbahar kapıda" diye başladı söze, "geceler bir hayli soğuk olmaya başladı. Hoşunuza gitmeyeceğinden korkuyorum ama oda yeterince ısınmadan kürkümü çıkaramam."

"Hoşuma gitmeyeceğinden mi? Sizi şakacı! Sanki bilmiyorsunuz..." sarıldım ve öptüm onu.

"Tabii ki biliyorum ama kürklere duyduğunuz bu büyük ilgi nereden geliyor?"

"Doğuştan" diye cevapladım, "çocukken bile vardı böyle bir ilgim. Bu arada, kürk bütün gergin mizaçlar üzerinde uyarıcı etki yapar. Bu, hem genel hem de doğal yasalara dayanıyor. Fiziksel bir uyaran bu, en azından aynı tuhaflıkta tahrik edici, ve kimse bu uyarandan tam olarak kaçamaz. Bilim, yakın geçmişte elektrik ile sıcaklık arasında belli bir bağın olduğunu ispatladı, bunların insan organizması üzerindeki etkileri arasındaysa zaten her halükârda bir bağ var. Sıcak bir bölge daha tutkulu insanlar, sıcak bir atmosferse heyecan üretiyor. Elektrik de aynı böyle. Kedilerin aşırı hassas ve zeki insanlar üzerinde yaptıkları o cadıvari hoş etki bundan, ve hayvanlar dünyasının bu uzun kuyruklu ve cazibeli varlıklarının, bu şirin, kıvılcımlar saçan, elektrikli pillerin Muhammed, Kardinal Richelieu, Crebillon, Rousseau, Wieland gibi isimlerin sevgilisi olmalarını da bu etki sağlıyor."

"Kürk giyen bir kadın" diye haykırdı Wanda, "büyük bir kediden, güçlendirilmiş, elektrikli bir pilden başka bir şey değil yani, öyle mi?"

"Kesinlikle" diye cevapladım, "ve kürkün güç ve güzelliğin simgesi olarak kazandığı sembolik anlamı da kendime bu şekilde açıklıyorum. Bu anlamda, hükümdarlar ve hükmeden aristokratlar getirdikleri kıyafet düzenlemeleriyle kürkü sadece kendilerinin giyebileceği bir giysi haline getirdiler, büyük ressamlarsa onu yalnızca güzelliğin kraliçeleri için kullandılar. Raphael gibi biri Fornarina'nın ilahi formları, Tizian da sevdiğinin gülrengindeki bedeni için koyu renkli bir kürkten daha enfes bir çerçeve bulamadı."

"Bu bilimsel erotik konferans için teşekkür ederim" dedi Wanda, "ama her şeyi anlatmadınız, sizin için kürkün çok özel bir anlamı daha var."

"Şüphesiz öyle" diye haykırdım, "acı çekmenin benim için tuhaf bir çekiciliği olduğunu, tutkumu zorbalıktan, gaddarlıktan, ve özellikle de güzel bir kadının sadakatsizliğinden daha fazla hiçbir şeyin körükleyemediğini size defalarca söylemiştim. Ve bu kadını, çirkinlik estetiğinden gelme bu tuhaf ideali, Phryne'nin bedenine girmiş bu Nero ruhunu kürksüz tahayyül edemiyorum."

"Anlıyorum" diye araya girdi Wanda, "kürk bir kadına otoriter, etkileyici bir hava katıyor."

"Bu değil sadece" diye devam ettim, "*aşkın* birisi olduğumu, bende her şeyin daha ziyade fantezide kök saldığını ve oradan beslendiğini biliyorsunuz. Şehit efsanelerini on yaşıma doğru elime aldığımda, vaktinden önce gelişmeye başlamış, aşırı hassas birisiydim. Hatırlıyorum da şehitlerin zindanlarda aç susuz bırakılışlarını, kazığa oturtulmalarını, oklarla delik deşik edilmelerini, ziftte kaynatılmalarını, vahşi hayvanların önüne atılmalarını, çarmıha gerilmelerini, ve en dehşet verici işkencelere bir nevi haz duyarak katlanmalarını benim için aslında zevk demek olan bir korkuyla okumuştum. Acı çekmek, feci işkencelere katlanmak bu tecrübemden sonra gözüme bir haz gibi göründü, ve bilhassa da bunlar güzel bir kadının eliyle olursa, çünkü benim için bütün şiir, şeytani olan her şey öteden beri kadında yoğunlaşıyordu. Kadın benim için resmen bir külttü.

Cinsellikte kutsal bir yan (hatta tek kutsal şey cinsellikti benim için), kadında ve güzelliğinde ise ilahi bir şeyler görüyordum, çünkü varoluşun en önemli görevi, yani cinsin üremesi onun mesleğidir; kadında doğanın kişileşmesini, *Isis*'i, ve erkekte kadının rahibini, kölesini

görüyordum ve kadının erkeğe karşı doğa gibi gaddar olduğunu görüyordum. Doğa, vaktiyle kendisine hizmet etmiş olanı, ihtiyacı kalmayınca kendinden uzağa iterken erkek için kadının kötü muamelesi, hatta kadın eliyle gelen ölüm şehvet dolu bir saadet haline gelir.

Kudretli Brunhilde'nin, gerdek gecesinde prangaya vurduğu Kral Gunther'i kıskanıyordum. Kaprisli kadın efendisinin, bir yabandomuzu gibi avlamak için üzerine kurt derisi diktirdiği gezgin ozanı, cesur amazon Scharka'nın Prag yakınlarındaki bir ormanda tuzak kurup esir aldığı, Divin kalesine sürüklediği ve bir süre oyalandıktan sonra tekerleğe bağlattığı Şövalye Ctirad'ı kıskanıyordum..."

"İğrenç!" diye bağırdı Wanda, "böyle yabani bir ırktan bir kadının eline düşmenizi diliyorum, kurt derisi içinde, köpeklerin dişleri arasında veya tekerlek üzerinde şimdi ettiğiniz lafların hiçbirini edemezdiniz."

"Böyle mi düşünüyorsunuz? Hiç sanmıyorum."

"Hakikaten aklınız pek yerinde değil sizin."

"Mümkün. Ama dinlemeye devam edin, en korkunç gaddarlıkların anlatıldığı hikâyeleri gerçek bir açgözlülükle okuyordum artık, ve bunların resmedildiği resimlerle gravürleri özel bir haz duyarak seyrediyordum, ve tahta oturmuş bütün o tiranları, kâfirleri işkenceden geçirtmiş, yaktırmış, kestirmiş engizitörleri, dünya tarihinin sayfalarına şehvet dolu, güzel ve şiddet uygulayan kimseler olarak kaydedilmiş Libussa, Lucretia Borgia, Agnes von Ungarn, Kraliçe Margot, Isabeau, Sultan Roxolane*, bir önceki asrın Rus çariçeleri gibi kadınları, bütün bu isimleri kürkler veya kakımla bezenmiş roplar içinde görüyordum."

---

* Sultan Roxolane: Hürrem Sultan. (ç.n.)

"O halde kürk şu an içinizde o tuhaf fantezilerinizi uyandırıyor" diye bağırdı Wanda, ve aynı anda muhteşem kürk mantosunu işveyle üzerinde gezdirmeye başladı, koyu renkli ve parlak samur kürkler göğsüyle kollarının çevresinde insanı büyüleyen bir şekilde oynuyordu. "Peki, ya şimdi ne durumdasınız, kendinizi biraz da olsa bitkin hissetmeye başladınız mı?"

İnsanı delip geçen yeşil gözlerini tuhaf, alaycı bir hoşnutluk içinde üzerimde gezdirdi. İhtirasın boyunduruğu altında kendimi önüne attım ve sarıldım ona.

"Evet... en sevdiğim fantezimi uyandırdınız içimde" diye haykırdım, "yeterince uzun süre uyumuştu zaten."

"Nasılmış bu fantezi?" Elini enseme koydu.

Bu küçük, sıcak elin ve yarı kapalı gözkapaklarının arasından geçip bana ulaşan, nazikçe yoklayan bakışlarının altında tatlı bir sarhoşluk sardı her yanımı.

"*Sevdiğim, taptığım bir kadının, güzel bir kadının kölesi olmak!*"

"Ve size bu yüzden eziyet eden bir kadın!" diye sözümü kesti Wanda gülerek.

"Evet, başka bir adama aitken beni bağlayan, kırbaçlayan ve tekmeleyen bir kadın."

"Ve siz bahtiyar rakibinizle karşılaştığınızda kıskançlıktan deliye dönmüş haldeyken, kibrinde öylesine ileriye gidip sizi o adama sunan ve onun barbar ellerine terk eden bir kadın. Neden olmasın? Bu son tablo çok hoşunuza gitmez mi?"

Korkuyla Wanda'ya baktım.

"Hayallerimin ötesine geçiyorsunuz."

"Evet, biz kadınlar yaratıcıyızdır" dedi, "dikkat edin, idealinizi bulduğunuzda, size istediğinizden daha da gaddarca davranabilir."

"Korkarım, idealimi buldum bile!" diye haykırdım, ve alev alev yanan yüzümü kucağına bastırdım.

"Bu, ben değilim yani?" diye bağırdı Wanda, kürkünü yere attı ve odada kahkahalarla sıçramaya başladı. Ben merdivenlerden inerken o hâlâ gülüyordu, ve düşünceli bir halde avluda durduğumda onun yukarıda kötü kötü ve keyfi pek yerindeymiş gibi güldüğünü hâlâ işitiyordum.

* * *

Bugün parkta buluştuğumuzda, "İdealiniz mi olayım yani?" dedi Wanda muzipçe.

Başta ne cevap vereceğimi bilemedim. İçimde, birbiriyle çelişen hisler savaş halindeydi. O, bu arada taştan banklardan birine oturdu ve bir çiçekle oynamaya başladı.

"Yani... olayım mı?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerini tuttum.

"Size bir kez daha yalvarıyorum, karım olun, sadık ve dürüst karım olun, bunu yapamıyorsanız o zaman idealim olun ama çekinmeden, acıyıp hiçbir şeyin şiddetini azaltmadan."

"Biliyorsunuz, eğer aradığım erkekseniz teklifinize bir yıl içinde evet diyeceğim" dedi Wanda çok ciddi bir şekilde, "ama sanıyorum, fantezinizi gerçekleştirirsem bana daha çok teşekkür edeceksiniz. O halde, hangisini tercih ediyorsunuz?"

"Hayalini kurduğum bütün bu şeylerin sizin doğanızda olduğuna inanıyorum."

"Yanılıyorsunuz."

"Sanıyorum" diye devam ettim, "size zevk veriyor bir erkeği tümüyle elinizde tutmak, eziyet... "

"Hayır, hayır!" diye bağırdı hararetle. "Veya belki de doğrudur bu..." Düşüncelere daldı. "Artık ben de kendimi anlamıyorum" diye devam etti, "ama size bir itirafta bulunmam gerek. Hayal gücümü çürüttünüz, kanımı kaynattınız, bütün bunlar hoşuma gitmeye başlıyor, bir Pompador, bir II. Katharina ve diğer bütün o bencil, hoppa ve gaddar kadınlar hakkında konuşurkenki coşkunuz beni alıp götürüyor, ruhuma işliyor ve beni, tüm kötülüklerine rağmen yaşadıkları sürece köle gibi tapılmış ve mezarlarında bile mucizeler yaratan bu kadınlara benzemeye itiyor. Sonunda beni bir de minyatür bir despot, evde kullanmalık bir Pompadour yapacaksınız."

"Peki o zaman" dedim heyecanla, "eğer bu, içinizde varsa kendinizi doğanızın akışına bırakın ama yarım yamalak bir şey olmasın. Uslu, sadık bir kadın olamıyorsanız şeytan olun o zaman."

Uykusuzdum, heyecanlıydım, güzel kadının yakınında olmak beni bir humma gibi sarmıştı, neler dediğim aklımdan çıktı ama ayaklarını öptüğümü ve son olarak ayağını kaldırıp enseme koyduğumu hatırlıyorum. Ama ayağını hızla geri çekti ve neredeyse öfke içinde ayağa kalktı.

"Beni seviyorsanız, Severin" dedi hızla, sesi keskin ve emreder tondaydı, "bir daha bu konular üzerine konuşmayın. Anlıyor musunuz beni, bir daha asla olmasın bu. Yoksa sonda gerçekten de..." Gülümsedi ve yeniden yerine oturdu.

"Çok ciddiyim" diye haykırdım yarı hayaller içinde, "size öylesine tapıyorum ki bir ömür boyunca yanınızda olabilmek uğruna sizden gelen her şeye katlanmak istiyorum."

"Severin, sizi bir kere daha uyarıyorum."

"Boşuna uyarıyorsunuz beni. Benimle ne istiyorsanız yapın, yeter ki kendinizden uzağa itmeyin beni."

"Severin" dedi Wanda, "ben genç, rahat bir kadınım, kendinizi bana tümden teslim etmeniz tehlikeli bir şey sizin için. Sonunda sahiden de benim oyuncağım olacaksınız. Cinnetinizi kötüye kullanmamdan kim koruyacak o zaman sizi?"

"Sizin asil varlığınız."

"Güç, insanı kibirli yapar."

"Kibirli ol o zaman" diye bağırdım, "ez beni ayaklarınla!"

"Korkarım, yapamayacağım bunu ama sana olan sevgimden deneyeceğim, çünkü daha önce hiçbir adamı sevmediğim kadar seviyorum seni Severin."

* * *

Bugün birdenbire şapkasıyla şalını aldı ve benim de ona pazara kadar eşlik etmem gerekti. Orada kırbaçlara, köpeklerde kullanılan kısa saplı uzun kırbaçlara baktı.

"Bunlar yeterli gelir herhalde" dedi satıcı.

"Hayır, çok küçük bunlar" diye karşılık verdi Wanda göz ucuyla bana bakarak, "bana büyük bir tane lazım."

"Buldog için galiba?" dedi satıcı.

"Evet" diye haykırdı Wanda, "Rusya'da vaktiyle söz dinlemez köleler için kullandıkları türden."

Arayıp taradı ve sonunda, görüntüsü biraz içimi ürperten bir kırbacı seçti.

"Hadi güle güle Severin" dedi, "birkaç şey daha almam gerek, onları alırken bana eşlik etmenize izin yok."

Onunla vedalaştım ve yürüyüş yaptım. Dönüşte Wanda'yı bir kürkçüden çıkarken gördüm. Bana el salladı.

"Bir kere daha düşünün" diye başladı söze neşeyle, "beni bilhassa ciddi, düşünceli yapınızın büyülediğini sizden hiçbir zaman saklamadım. Ciddi adamın kendisini tamamen bana teslim ettiğini, hatta ayaklarımın dibinde adeta mest olduğunu görmek beni elbette tahrik ediyor... ama bu böyle sürecek mi? Kadın erkeği sever, köleye eziyet eder ve onu sonda bir de ayağıyla öteye iter."

"Peki, eğer bıktıysan benden, it beni ayağınla öteye" dedim, "kölen olmak istiyorum."

"İçimde tehlikeli güçlerin yattığını fark ediyorum" dedi Wanda, yine birkaç adım yürüdükten sonra, "bu güçleri uyandırıyorsun ve senin için pek hayırlı olmayacak bu, zevke düşkünlüğü, gaddarlığı, kibri çok cazip bir şekilde anlatmayı iyi beceriyorsun, ya bunları denemeye kalkışırsam, feryatlarının, can verirkenki hırıltılarının bir öküzün böğürüşüne benzediğinden ikna olmak için demir öküz* içinde ilk olarak bu aletin mucidini yaktırmış Dionysos gibi bunları ilk olarak senin üzerinde denemeye kalkışırsam ne diyeceksin?

Belki böyle bir dişi Dionysos'umdur ben?"

"Ol" diye haykırdım, "o zaman fantezim gerçekleşmiş olur. İyilikte veya kötülükte sana aidim, sen seç. Göğsümde yatan –şeytani– karşı konulamaz kaderim yönlendiriyor beni."

* * *

"Sevgilim! Seni bugün ve yarın görmek istemiyorum, öbür günse ancak akşamleyin, ve o zaman da kölem olarak.

Sahiben

---

* Demir öküz: Antik dönemde kullanılan bir işkence aleti. (ç.n.)

Wanda."

"Kölem olarak" kısmının altı çiziliydi. Sabahın erken saatlerinde aldığım notu bir kez daha okudum, ondan sonra bir eşeğe (gerçek bir allame hayvanıdır eşek) eyer vurdurdum ve tutkumu, hasretimi muazzam Karpat doğasında uyuşturmak için eşek sırtında dağlara çıktım.

* * *

Döndüm, yorgunum, açım, susuzum ve hepsinden önemlisi âşığım. Hızla üstümü giyiniyorum ve birkaç saniye sonra kapısına vuruyorum. "Girin!"

Giriyorum. Üzerinde, ışık gibi üzerinden akan beyaz bir atlas elbise, zengin ve dolgun kakım kürkü süslemeli parlak açık kırmızı renkte bir kazabaika, pudralı, kar gibi saçlarında küçük bir elmas taç, kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşları çatık odanın orta yerinde dikilmiş duruyor.

"Wanda!" Ona doğru koşuyorum, sarılmak, öpmek istiyorum onu. Bir adım geri çekiliyor ve beni yukarıdan aşağıya süzüyor.

"Köle!"

"Sahibem!" Dizlerimin üstüne çöküyorum ve elbisesinin eteklerini öpüyorum.

"Aynen böyle."

"Ah! ne kadar güzelsin."

"Beğendin mi?" Aynanın karşısına geçti ve gururlu bir hoşnutluk içinde kendini seyretti.

"Çıldıracağım!"

Altdudağı aşağılayıcı bir ifadeyle titredi ve gözkapakları yarı kapalı halde, alaycı bir tavırla bana baktı.

"Kırbacı ver bana."

Odada etrafa bakındım.

"Hayır" diye bağırdı, "dizlerinin üstünde kal!" Şömineye doğru yürüdü, pervazdan kırbacı aldı ve beni dudaklarında bir gülümsemeyle seyrederek havada şaklattı, ondan sonra yavaşça kürk ceketinin kollarını sıvadı.

"Harikulade kadın!" diye haykırdım.

"Sus, köle!" Kötü kötü, hatta vahşice baktı ve beni kırbaçladı. Ama hemen sonra kolunu şefkatle enseme doladı ve merhametle bana doğru eğildi. "Acıttım mı canını?" diye sordu yarı utanç yarı korku içinde.

"Hayır!" dedim, "ki acıtsan bile, senden gelen acılar benim için zevktir. Hoşuna gidiyorsa kırbaçla beni."

"Ama hoşuma gitmiyor."

O garip sarhoşluk yine her yanımı sardı.

"Kırbaçla beni" diye yalvardım, "acımadan kırbaçla beni."

Wanda kırbacını salladı ve bana iki defa vurdu. "Bu kadar yeter mi?"

"Hayır."

"Ciddi misin, hayır mı?

"Kırbaçla beni, yalvarıyorum sana, benim için bir zevk bu.

"Tabii, bunun ciddi olmadığını" dedi, "senin canını yakabilecek bir kalbim olmadığını iyi bildiğin için böyle diyorsun. Bu barbar oyundan iğreniyorum. Gerçekten kölesini kırbaçlayan bir kadın olsam dehşete düşerdin."

"Hayır Wanda" dedim, "seni kendimden çok seviyorum, ölümüne sana adanmışım ben, ciddi söylüyorum, benimle ne istersen yapabilirsin, kibrinin aklına soktuğu şeyleri bile."

"Severin!"

"Ez beni ayaklarınla!" diye haykırdım ve yüzükoyun ayaklarına kapandım.

"Rol yaparak yapılan her şeyden nefret ederim" dedi Wanda sabırsızca.

"Peki, ciddi olarak eziyet et o zaman bana."

Korkunç bir sessizlik.

"Severin, seni son defa uyarıyorum" diye tekrar konuşmaya başladı Wanda.

"Beni seviyorsan eğer bana karşı gaddar ol" diye yalvardım gözlerimi ona doğru kaldırarak.

"Seni seviyorsam" diye tekrarladı Wanda. "Peki o zaman!" Geriye çekildi ve karanlık bir gülümsemeyle beni seyretti. "*O zaman kölem ol ve bir kadının ellerine teslim edilmiş olmanın ne demek olduğunu hisset.*

Eee, hoşuna gidiyor mu bu, köle?"

Sonra kırbacı salladı.

"Ayağa kalk!"

Kalkmak istedim. "Öyle değil" diye emretti, "dizlerinin üstünde."

İtaat ettim ve beni kırbaçlamaya başladı. Sert kırbaç darbeleri hızla sırtıma, kollarıma iniyordu, her darbe etimi kesiyor ve indiği yeri yakıyordu ama acılar beni mest ediyordu, çünkü ondan, taptığım, uğruna her an canımı vermeye hazır olduğum kadından geliyorlardı.

Bir an durdu. "Bundan zevk almaya başlıyorum" dedi, "bugünlük bu kadar yeter ama ne kadar dayanabileceğini görmek için şeytâni bir merak, kırbacımın altında sarsıldığını, kıvrandığını görmek ve nihayet inlemeni, feryatlarını duymak için gaddarca bir istek duyuyorum ve bu, sen aman dileyene kadar böyle devam edecek, ben de hiç acımadan sen artık hiçbir şey hissetmeyene dek kırbaçlamayı sürdüreceğim. İçimdeki tehlikeli güçleri uyandırdın. Şimdi ama ayağa kalk."

Dudaklarıma bastırmak için elini kavradım.

"Ne küstahlık bu böyle!"

Beni ayağıyla öteye itti.
"Kaybol gözümün önünden, köle!"

* * *

Geceyi sanki ateşlenmişim gibi karmakarışık rüyalarla geçirdikten sonra uyandım. Gün daha yeni yeni doğmaya başlamıştı.

Hafızamda süzülenler içinde ne kadarı gerçek? Neleri yaşadım, neleri sadece rüyamda gördüm? Kırbaçlandım, bu kesin, hâlâ her bir darbeyi hissediyorum, vücudumdaki yanan, kızıl çizgileri sayabilirim. Ve *o* kırbaçladı beni. Evet, şimdi her şeyi biliyorum.

Fantezim gerçek oldu. Ne haldeyim? Hayalim gerçek olunca hayal kırıklığına uğradım mı? Hayır, biraz yorgunum o kadar ama gaddarlığı içimi neşeyle dolduruyor. Ah! onu nasıl seviyorum, nasıl tapıyorum ona! Bütün bu sözler ona karşı hissettiklerimi, kendimi nasıl tümüyle ona adanmış hissettiğimi hiç ama hiç anlatamıyor. Ne büyük saadet onun kölesi olmak.

* * *

Balkondan beni çağırıyor. Merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Eşikte dikilmiş, bana dostça elini uzatıyor. Ben ona sarılırken, "Utanıyorum" diyor ve başını göğsümde saklıyor.

"Efendim?"

"Dünkü o çirkin sahneyi unutmaya çalışınız" dedi titreyen bir sesle, "o çılgın fantezinizi gerçekleştirdim, şimdi akıllı ve mutlu olalım ve birbirimizi sevelim, ve bir yıl sonra karınızım."

"Sahibem" diye bağırdım, "ben sizin kölenizim!"

"Kölelik, gaddarlık ve kırbaç hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum" diye sözümü kesti Wanda, "kürk ceket dışında bunların hiçbirini yaşatmayacağım size. Gelin ve kürkümü giymeme yardım edin."

* * *

Üzerinde, biraz önce okunu atmış bir Amor'un olduğu küçük bronz saat gece yarısını vurdu.

Kalktım, gitmek istiyordum.

Wanda hiçbir şey demedi ama bana sarıldı, divana geri çekti beni ve yeniden öpmeye başladı, bu sessiz dilde öylesine anlaşılır, öylesine ikna eder bir yan vardı ki...

Ve anlamaya cesaret ettiğimden daha da fazlasını söyledi, Wanda'nın yapısında böylesi duygulu bir bağlılık yatıyordu ve o yarı kapalı, uyku sersemi gözlerinde, saçlarının beyaz pudra altında hafifçe parlayan kızıl akışında, her hareketinde hışırdayan beyaz ve kızıl atlasta, kayıtsızca sarındığı kazabaika'sının kabaran kakım kürkünde ne şehvetli bir yumuşaklık vardı.

"Yalvarıyorum sana" diye kekeledim, "ama bana kızacaksın."

"Benimle ne istiyorsan onu yap" diye fısıldadı.

"O zaman tekmele beni, yalvarıyorum, çıldıracağım yoksa."

"Bunu sana yasaklamadım mı ben" dedi Wanda sert bir ifadeyle, "ama düzelmeyeceksin sen."

"Ah! Öyle feci âşığım ki." Dizlerimin üzerine çökmüş, alev alev yanan yüzümü kucağına bastırıyordum.

"Şuna gerçekten inanmaya başladım" dedi Wanda düşünceli bir halde, "bütün bu çılgınlığın şeytani ve doygunluğa ermemiş şehvetten başka bir şey değil. Böyle

hastalıkları doğal olmayan yanımız üretiyor olsa gerek. Daha az erdemli olsaydın, tümüyle aklı başında biri olurdun."

"Peki, o zaman akıllandır beni" diye mırıldandım. Ellerim saçlarında, dalgalanan göğüslerinin üzerinde insanın aklını başından alarak sanki ay ışığının parlattığı bir dalga gibi inip kalkan ışıl ışıl kürkün içinde geziniyordu.

Ve öptüm onu... hayır, o beni öptü, beni öpüşlerinle öldürmek istermişçesine vahşi ve acımasızca öptü. Hezeyan içindeydim sanki, aklımı çoktan yitirmiştim, fakat sonda artık nefes de alamıyordum. Kendimi ondan çekmeye çalıştım.

"Neyin var?" diye sordu Wanda.

"Korkunç acı çekiyorum."

"Acı mı çekiyorsun?" Yaramaz bir kahkaha patlattı.

"Gül sen gül!" diye inledim, "fark etmiyor musun?.."

Bir anda ciddileşti, başımı ellerinle kaldırdı ve beni sert bir hareketle göğsüne doğru çekti.

"Wanda!" diye kekeledim.

"Doğru, acı çekmekten zevk alıyorsun sahi" dedi ve yeniden gülmeye başladı, "ama daha dur, aklını başına getireceğim senin."

"Hayır" diye haykırdım, "sonsuza kadar mı yoksa mutlu bir an için mi benim olmak istiyorsun diye sormak istemiyorum artık, mutluluğumun tadını çıkarmak istiyorum. Şimdi benimsin ve seni kaybetmek, hiç sahip olmamaktan daha iyi."

"İşte böyle akıllı ol" dedi ve öldüren dudaklarıyla beni bir kere daha öptü, kakım kürküyle danteli yırttım, çıplak göğsü göğsüme doğru dalgalanıyordu.

Sonra duyularımı yitirdim.

Elimden kan damladığını gördüğüm ve ona, kayıtsız bir şekilde şunu sorduğum andan öncesini hatırlamıyorum: "Tırmaladın mı beni?"

"Hayır, galiba ısırdım."

* * *

Hayattaki her ilişkinin yeni bir kişi katılır katılmaz farklı bir yüze bürünmesi ne tuhaf.

Birlikte harika günler geçirdik, dağları, gölleri gezdik, beraber kitap okuduk ve Wanda'nın resmini tamamladım. Ve ne kadar seviyorduk birbirimizi, güzelim yüzü ne kadar güleçti.

Sonra bir arkadaşı çıkageldi, boşanmış bir kadın, Wanda'dan biraz daha büyük, biraz daha tecrübeli ve ondan daha az titiz, ve etkisi her alanda kendini göstermeye başladı bile.

Wanda kaşlarını çatmaya başladı ve bana karşı belli bir sabırsızlık gösteriyor.

Artık sevmiyor mu beni?

Neredeyse iki haftadır sürüp gidiyor bu dayanılmaz baskı. Arkadaşı onda kalıyor, hiç baş başa kalamıyoruz. İki genç kadının etrafını birkaç beyefendi çevirmiş. Bir âşık olarak bu ciddiyetimle, hüznümle aptal bir rol oynuyorum.

Wanda bana bir yabancıymışım gibi davranıyor.

Bugün, yürüyüşte benimle birlikte arkada kaldı. Bunu bilerek isteyerek yaptığını gördüm ve sevinçten havalara uçtum. O ise bana ne dedi!

"Arkadaşım sizi nasıl sevebildiğimi anlamıyor, sizi ne yakışıklı buluyor ne de öyle özel bir çekiciliğiniz olduğunu düşünüyor, üstelik bana sabahtan akşama kadar başkentteki parıltılı, havai yaşamı, orada hangi

şartlarda yaşayabileceğimi, bulabileceğim zengin talipleri, benden şüphesiz büyülenecek asil, yakışıklı âşıkları anlatıyor. Ama bütün bunların ne faydası var ki, sevmişim sizi bir kere."

Bir an nefesim kesildi, sonra şunları söyledim: "Tanrı şahidim olsun, kısmetinizi kapamak istemem Wanda. Bundan sonra beni dikkate almayın." Bunları söylerken şapkamı çıkardım ve önden gitmesi için ona yol verdim. Bana şaşkınlıkla baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ama dönüş yolunda tesadüfen yine yakınına geldiğimde gizlice elimi sıktı ve bana öylesine sıcak, öylesine mutluluk müjdeleyen bir şekilde baktı ki son birkaç günde çektiğim bütün acıları unuttum, bütün yaralarım sarıldı.

Onu ne kadar sevdiğimi biliyorum yine şimdi.

* * *

"Arkadaşım senden şikâyet etti" dedi Wanda bugün.

"Onu hor gördüğümü hissetmiş olabilir."

"Neden hor görüyormuşsun bakalım onu, küçük budala" diye haykırdı Wanda ve iki eliyle yüzümü kavradı.

"İki yüzlü olduğu için" dedim, "erdemli olan veya açık açık zevk için yaşayan bir kadına saygı duyarım ancak."

"Benim gibi yani" dedi Wanda şakayla, "ama gördüğün gibi çocuğum, kadın bunu çok seyrek yapabiliyor. Erkek kadar ne kafası rahat bir şekilde şehvet duyabilir ne de ruhen özgür olabilir, onun sevgisi şehvet ve ruhsal eğilimden oluşma karışım bir haldir daima. Kalbi, erkeği ebediyen kendine zincirlemek isterken, kendisi değişime tabidir, bunun sonucunda hareketlerine, kişiliğine (çoğunlukla iradesinin dışında olur bu) bir ihtilaf, yalan ve kandırmaca girer ve karakterini çürütür."

"Kesinlikle öyle" dedim, "kadının aşka yüklemek istediği transandantal karakter kadını aldatmaya sevk ediyor."

"Ama dünya da bunu istiyor" diye araya girdi Wanda, "şu kadına bir bak, Lemberg'te kocası ve sevgilisi var ve burada da kendine yeni bir âşık buldu, hepsini aldatıyor ve buna rağmen hepsi ona tapıyor ve herkes tarafından sayılıyor."

"Bana ne" diye bağırdım, "seni rahat bıraksın yeter ama sana bir mal gibi davranıyor."

"Neden olmasın" diye sözümü kesti güzel kadın hayat dolu bir ifadeyle. "Her kadının, çekiciliğinden fayda sağlama içgüdüsü, eğilimi vardır, ve insanın, kendisini âşık olmadan, zevk duymadan bir erkeğe sunması birçok avantaj sağlıyor, oldukça soğukkanlı kalabiliyorsun ve sağladığın avantajı değerlendirebiliyorsun."

"Wanda, bunu sen mi söylüyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi, "şimdi diyeceklerimi iyi aklında tut: *Sevdiğin kadından asla emin olma*, kadının doğasında sandığından daha fazla tehlike saklıdır. Kadınlar ne onlara tapanlar ve onları savunanların söylediği kadar iyi ne de düşmanlarının söylediği kadar kötüdür. *Kadının karakteri karaktersizliktir*. En iyi kadın bile bir anda pisliğe batarken en kötü kadın hiç beklenmedik bir anda yükselip büyük ve iyi şeyler yapar ve onu hor görenleri utandırır. Hiçbir kadın, her an hem en şeytani hem en ilahi hem en pis hem en temiz düşüncelere, hislere ve eylemlere muktedir olmasını önleyecek kadar iyi veya kötü değildir. Medeniyetin kaydettiği bütün ilerlemelere karşın kadın, doğanın elinden çıktığı haliyle kalmıştır, kadın, o an hangi duygunun hâkimiyeti altındaysa ona göre sadık ve sadakatsiz, asil ruhlu veya gaddar özellikler gösteren vahşi bir hayvanın karakterine

sahiptir. Tarihin her döneminde ahlaklı karakteri, ciddi ve derin bir eğitim yaratmıştır. Erkek her ne kadar bencil ve kötü niyetli olsa bile *ilkelerin*, kadınsa *anlık hislerinin* peşinden gider. Bunu hiçbir zaman unutma ve *sevdiğin kadından asla emin olma*."

* * *

Wanda'nın arkadaşı gitti. Sonunda onunla baş başa bir akşam geçiriyorum. Wanda, son günlerde benden esirgediği bütün sevgiyi bu mutlu akşama saklamış gibi, öylesine şefkatli, öylesine içten, öylesine inayet dolu.

Dudaklarına yapışıp kalmak, kollarında can vermek ne büyük mutluluk! Ve sonra, tümüyle bitip tükenmiş, kendini tamamen bana bırakmış bir halde göğsümde yatıyor ve gözlerimiz mutluluktan sarhoş iç içe geçiyor.

Bu kadının benim, sadece benim olduğuna inanamıyorum henüz.

"Bir noktada haklı aslında" diye söze başladı Wanda, uykudaymış gibi, kımıldamadan ve gözlerini açmadan.

"Kim?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Arkadaşın mı?"

Başını salladı. "Evet, haklı, sen bir erkek değilsin, sen bir hayalperestsin, çekici bir âşıksın, ve şüphesiz, paha biçilemez bir köle olurdun ama seni kendime bir koca olarak düşünemiyorum."

Korktum.

"Neyin var? Titriyor musun sen?"

"Seni ne kadar kolay kaybedebileceğimi düşününce titriyorum" dedim.

"Peki, şimdi bu yüzden daha mı az mutlusun?" diye karşılık verdi, "senden önce başkalarına ait olmam, senden

sonra bana başkalarının sahip olacak olması duyduğun hazlardan bir şeyler alıp götürüyor mu, ve bir başkası seninle aynı zamanda mutlu olsa daha mı az zevk alırsın?"

"Wanda!"

"Gördün mü, bu bir çıkış yolu olurdu. Beni hiçbir zaman kaybetmek istemiyorsun, ben seni seviyorum ve kafa olarak bana öyle hitap ediyorsun ki daima seninle yaşamak istiyorum, eğer seninle birlikte başka birini de..."

"Nasıl bir düşünce bu!" diye çığlık attım, "beni adeta dehşete düşürüyorsun!"

"Peki beni daha mı az seviyorsun?"

"Aksine."

Wanda sol koluna dayanıp doğrulmuştu. "Sanıyorum" dedi, "bir erkeği sonsuza dek kendine bağlı tutmak için, kadının her şeyden önce ona sadık olmaması gerek. Hangi uslu kadına bir metrese tapıldığı gibi tapılmıştır ki?"

"Gerçekten de, sevdiğimiz kadının sadakatsizliğinde acı veren bir çekicilik, yüceler yücesi bir şehvet yatar."

"Senin için de mi öyle?" diye sordu Wanda hızlıca.

"Benim için de öyle."

"Bu zevki sana yaşatsam nasıl olur?" diye sordu Wanda alaycı bir tavırla.

"O zaman korkunç acı çekerim ama sana bir o kadar daha taparım. Ancak beni aldatmamalısın, aldatmak yerine, bana şunu diyebilecek şeytani yüceliğe sahip olman gerek: Sadece seni seveceğim ama hoşuma giden herkesi mutlu edeceğim."

Wanda başını salladı. "Aldatmaya karşıyım, dürüst biriyim ben ama hangi erkek gerçeğin ağırlığı altında ezilmez ki? Sana, bu mutlu cinsel yaşam, bu paganizm benim idealim, desem, buna katlanacak gücün var mı?"

"Elbette. Senden gelen her şeye katlanırım, yeter ki kaybetmeyeyim seni. Bana ne kadar az değer verdiğini hissediyorum zaten."

"Ama Severin..."

"Doğruya doğru! Ve işte bu yüzden..."

"Bu yüzden isteğin..." gülümsedi, "doğru mu tahmin ettim?"

"Kölen olmak istiyorum!" diye haykırdım, "kendi iradesi olmayan, kayıtsız şartsız, canının istediği gibi kullanabileceğin ve bu yüzden de sana asla yük olamayacak malın olmak istiyorum. Sen hayatı dolu dolu yaşarken, büyük lüks içinde şen saadetin, Olimpos aşkının tadına bakarken ben sana hizmet etmek, ayakkabılarını giydirip çıkarmak istiyorum."

"Aslında çok da haksız sayılmazsın" dedi Wanda, "çünkü ancak kölem olunca başkalarını sevmeme katlanabilirsin, ve ayrıca, antik dünyadaki haz özgürlüğü kölelik olmadan düşünülemez. Ah! insanların, önünde diz çöktüklerini, titrediklerini görmek insana kendini Tanrı gibi hissettiriyor olmalı. Kölelerim olsun istiyorum, duyuyor musun Severin?"

"Ben kölen değil miyim?"

"O halde dinle beni" dedi Wanda heyecanla elimi sıkarak, "seni sevdiğim sürece senin olmak istiyorum."

"Bir ay?"

"Belki iki ay da olabilir."

"Ya sonra?"

"Ondan sonra benim kölemsin."

"Peki sen?"

"Ben mi? Hâlâ mı soruyorsun bunu? Ben bir Tanrıçayım ve bazen sessizce, çok sessizce ve gizlice Olimpos'umdan inip sana geliyorum."

"Ama ne ki bütün bunlar?" diye konuştu Wanda, başını iki elinin arasına koymuş, bakışları uzaklarda kaybolmuş halde.

"Asla gerçekleşemeyecek bir altın fantezi." Korkunç ve boğucu bir melankoli bütün benliğini sarmıştı. Onu daha önce hiç bu şekilde görmemiştim.

"Neden uygulanamasın bu?" diye söze başladım.

"Bizde kölelik yok da ondan."

"Biz de o zaman köleliğin hâlâ var olduğu bir ülkeye, Doğu'ya, Türkiye'ye gideriz" dedim canlı bir tavırla.

"Sen, Severin... cidden mi?" Gözleri yanıyordu.

"Evet, ciddi olarak kölen olmak istiyorum, üzerimdeki gücünün yasalar tarafından kutsanmasını, yaşamımın senin ellerinde olmasını, bu dünyadaki hiçbir şeyin beni senden koruyamaması veya kurtaramamasını istiyorum. Kendimi tamamen senin keyfinin, kaprislerinin, parmağının bir hareketinin kontrolü altında hissetmek ne büyük haz verir bana! Ve sonra... bir gün lütfedip de kölenin, dudaklarını, onun için hayat memat meselesi demek olan dudaklarını öpmesine izin vermen ne büyük bir saadettir!" Dizlerimin üstüne çöktüm ve alev alev yanan alnımı dizine yasladım.

"Ateşin var Severin" dedi Wanda heyecanla, "peki, bana olan sevgin gerçekten de sonsuz mu?" Beni göğsüne bastırdı ve öpücüklere boğdu.

"İstiyor musun yani?" diye söze başladı duraksayarak.

"Tanrı'nın huzurunda şerefim üzerine yemin ederim ki kölenim ben senin, nerede ve ne zaman istersen, emret yeter!" diye haykırdım, artık kendime hâkim olamıyordum.

"Ya dediklerini gerçekten yaparsam?"

"Yap!"

"Benim için" dedi bunun üzerine Wanda, "bana tapan ve benim de tüm ruhumla sevdiğim bir adamın bana kendini böyle tamamen teslim etmiş olduğunu, canım ne isterse, o anki ruh halim ne isterse yapacağını, bu adamın kölem olduğunu bilmenin çekici bir yanı var, bense..."

Bana tuhaf bir şekilde baktı.

"Çok hoppa bir kadın olursam bunun suçlusu sensin. Benden şimdiden korktuğunu düşüneceğim neredeyse ama yemin ettin bana."

"Ve yeminimi tutacağım."

"O işi bana bırak" diye karşılık verdi. "Bundan tat almaya başlıyorum, fantezide kalmayacak artık bu. Kölem olacaksın, ve ben, ben de 'Kürklü Venüs' olmaya çalışacağım."

* * *

Bu kadını sonunda tanıdığımı, anladığımı düşünüyordum ama şimdi görüyorum ki tekrar baştan başlamam gerek. Daha kısa süre önce fantezilerimi ne büyük bir isteksizlikle karşılamıştı, şimdiyse nasıl bir ciddiyetle uyguluyor onları!

O istediği müddetçe kölesi olacağıma şeref sözü verip yemin ettiğim bir sözleşme hazırladı.

Kolunu boynuma dolamış, bana bu eşi benzeri görülmemiş, inanılmaz belgeyi okuyor, her cümleye noktayı bir öpücük koyuyor.

"Ama sözleşmede sadece benim yükümlülüklerim var?"

"Tabii ki öyle. Sevgilim olduğun süre sona eriyor, bu demek oluyor ki sana karşı olan bütün sorumluluk ve yükümlülüklerimden muafım artık. Sana gösterdiğim

iyiliği bir lütuf olarak görmek zorundasın, artık hiçbir hakkın yok ve bu yüzden de hiçbir hak iddia edemezsin. Senin üzerindeki gücüme sınır koyulamaz. Düşün bir adam, artık bir köpekten, cansız bir nesneden daha iyi durumda değilsin. Benim eşyamsın, beni bir saat oyalayacağını düşündüğümde kırabileceğim oyuncağımsın. Sen hiçbir şeysin, bense her şeyim. Anlıyor musun?" Güldü ve beni tekrar öptü, buna rağmen içim ürperdi.

"Bazı koşullar sunmama izin vermeyecek misin?"

"Ah, şimdiden korkmaya başladın yahut pişman oldun, fakat çok geç, yemin ettin. Ama söyle bakalım."

Öncelikle, benden asla tam olarak ayrılmayacağının ve ayrıca, beni asla âşıklarından birinin barbar ellerine terk etmeyeceğinin sözleşmemize girmesini istiyorum."

"Ama Severin!" diye bağırdı Wanda titreyen bir sesle, gözleri yaşarmıştı, "nasıl inanabilirsin seni, beni böylesine seven, kendini tümüyle ellerime bırakan bir adamı..." Konuşmaya devam edemedi.

"Hayır! Hayır!" dedim ellerini öpücüklere boğarak, "senden gelen ve haysiyetimi kırabilecek hiçbir şeyden korkmuyorum, bu çirkin an için beni affet."

Wanda mutlulukla gülümsedi, yanağını yanağıma yasladı, derin derin düşünüyor gibi bir hali vardı.

"Bir şeyi unuttun" diye fısıldadı muzip bir tavırla, "en önemli şeyi."

"Bir şart mı?"

"Evet, karşına her zaman kürkle çıkmak zorunda oluşumu" diye haykırdı, "ama bunun sözünü her halükârda veriyorum sana, kürkün bana despot olduğum hissini vermesi bile kürk giymem için yeterli bir sebep, ve sana karşı çok gaddar olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Sözleşmeyi imzalayayım mı?" diye sordum.

"Daha değil" dedi Wanda, "önce senin koşullarını ekleyeceğim, ki zaten yeri ve zamanı gelince imzalayacaksın."

"Konstantinopel'de mi?"

"Hayır. Bu konuyu düşündüm. Herkesin bir köleye sahip olduğu bir yerde köleye sahip olmanın benim için ne değeri var? Burada, bu eğitimli, soğukkanlı, dar kafalı dünyamızda kölem olsun, sadece benim bir kölem olsun istiyorum, ve bana yasayla, hakkım olduğu için veya kaba kuvvetle değil yalnızca ama yalnızca güzelliğimin ve yapımın gücüyle teslim olan bir köle benim istediğim. Bunu çekici buluyorum. Her halükârda, bizi kimsenin tanımadığı, bu yüzden de başkaları ne dermiş diye düşünmeden uşağım olarak boy gösterebileceğin bir ülkeye gideceğiz. İtalya'ya belki, Roma ve Napoli'ye."

Wanda'nın divanında oturduk, üstünde kakım kürkünden ceketi vardı, açık saçları aslan yelesi gibi sırtına düşmüştü, ve dudaklarıma yapışıp ruhumu bedenimden çekip aldı. Başım dönüyordu, kanım kaynamaya başlamıştı, kalbim onun kalbine doğru güm güm atıyordu.

"Tamamen senin ellerinde olmak istiyorum Wanda" diye haykırdım birdenbire, içine bir girdim mi ne düşünebildiğim ne de kendi irademle karar verebildiğim o ihtiras hummasının etkisi altında, "kayıtsız şartsız, üzerimdeki gücünde hiçbir sınırlama olmadan, kendimi, sonucu iyi veya kötü olsun, merhametine bırakmak istiyorum."

Bunları söylerken divandan aşağıya, ayaklarına kaymış, oradan, mest olmuş bir halde ona bakıyordum.

"Şimdi o kadar güzelsin ki" dedi, "sanki bir esrime içindeymişsin gibi yarı kapalı gözlerin büyülüyor, heyecanlandırıyor beni, bakışların, ölümüne kırbaçlanırken,

can çekişirken harika olmalı. Sende bir şehidin gözleri var."

* * *

Yine de bazen, kendimi tümden ve kayıtsız şartsız bir kadının ellerine vermekten korktuğum oluyor biraz. Ya tutkumu ve kendi gücünü kötüye kullanırsa?

Sonra hayallerimi çocukluğumdan beri meşgul etmiş, içimi daima tatlı bir ürpertiyle doldurmuş şeyi yaşıyorum. Aptalca bir endişe! Benimle oynayacağı yaramaz bir oyun bu, bundan fazlası değil. Beni seviyor sonuçta, ve o kadar iyi ki, hiçbir sadakatsizliği beceremeyecek asil bir doğası var. Ama her şey onun elinde –isterse yapabilir– bu şüphe, bu korku ne kadar cezp edici!

* * *

Manon Lescaut'yu, ve ona bir başka erkeğin metresi olduğunda bile, hatta

teşhir direğinde eziyet görürken bile tapmış zavallı şövalyeyi anlayabiliyorum şimdi.

Aşk, erdem nedir, çıkar nedir bilmez, sever, affeder ve her şeye katlanır, başka çaresi yoktur çünkü. Bizi yargılarımız yönetmez, bizi ihtirasa çeken veya korkup geri çekilmemizi sağlayan şey keşfettiğimiz iyi yanlar veya hatalar değildir. Tatlı, kederli ve gizemli bir güç yönlendirir hareketlerimizi, düşünmeyi, hissetmeyi, istemeyi bırakır, kendimizi bu gücün ellerine bırakır ve yolculuk nereye diye de sormayız.

* * *

Bir Rus prens bugün yürüyüş yolunda ilk defa boy gösterdi, atletik yapısı, güzel yüz hatları ve görkemli duruşuyla herkesin ilgisini çekti. Bilhassa hanımlar vahşi bir hayvana bakarmış gibi şaşkınlıkla bakıyorlardı ona, o ise kimselere bakmadan, suratı asık yürüyordu, biri, baştan aşağı kırmızı atlaslar içinde bir zenci, diğeriyse parıl parıl parıldayan bir zırh giymiş bir Çerkez olan iki uşağın eşliğinde. Ansızın Wanda'yı gördü, soğuk ve delici bakışlarını ona doğrulttu, hatta başını ona doğru çevirdi ve Wanda yanından geçip gittiğinde durdu ve arkasından baktı.

Ve Wanda... prensi ışıl ışıl yanan yeşil gözleriyle yedi bitirdi... ve onunla tekrar karşılaşmak için her şeyi yaptı.

Yürürken, hareket ederken ve ona bakarkenki ince işvesi boğazımı düğümledi. Eve giderken bununla ilgili bir şey söyledim. Kaşlarını çattı.

"Ne istiyorsun ki?" diye konuştu, "prens hoşuma gidebilecek bir erkek, hatta gözlerimi kamaştırıyor, ve ben hür bir kadınım, ne istersem onu yaparım."

"Beni sevmiyor musun artık?" diye kekeledim ürkmüş bir halde.

"Sadece seni seviyorum" dedi, "ama prensin bana kur yapmasını sağlayacağım."

"Wanda!"

"Sen benim kölem değil misin?" dedi sakin bir şekilde. "Ben Venüs, gaddar ve Kuzeyli kürklü Venüs değil miyim?"

Sustum. Sözlerinin beni resmen paramparça ettiğini hissediyordum, soğuk bakışları kalbime bir hançer gibi saplanıyordu.

"Derhal adını, oturduğu evi, prensin bütün ilişkilerini sorup öğreneceksin, anlıyor musun?"

"Ama..."

"İtiraz istemiyorum. İtaat et!" diye bağırdı Wanda, onda görebileceğimi tahmin etmediğim bir sertlikle. "Bütün sorularımı cevaplayamadığın müddetçe gözüme gözükme."

* * *

Wanda'ya ancak öğleden sonra istediği bilgileri getirebildim. Beni bir hizmetçi gibi ayakta bekletti, söylediklerimi koltukta arkasına yaslanıp gülümseyerek dinledi. Ondan sonra başını salladı, memnun olmuş gibi gözüküyordu.

"Ayak taburesini ver bana" diye emretti kısaca.

İtaat ettim ve tabureyi önüne yerleştirdikten ve o da ayaklarını taburenin üstüne koyduktan sonra önünde dizlerimin üstüne çökmüş halde kaldım.

"Bunun sonu neye varacak?" diye sordum üzüntü içinde.

Kötü bir kahkaha patlattı. "Daha başladığı falan yok ki."

"Düşündüğümden daha kalpsizsin" dedim, yaralanmıştım.

"Severin" diye konuşmaya başladı ciddi bir tonda, "daha hiçbir şey yapmadım, en ufak bir şey yapmadım, ve bana şimdiden kalpsiz diyorsun. Bir de fantezini gerçekleştirsem, şen, hür bir yaşam sürsem, etrafıma âşıklarım dizilse ve, tam senin idealinde olduğu gibi, seni tekmeleyip kırbaçlasam ne yapacaksın?"

"Fantezimi çok ciddiye alıyorsun."

"Çok mu ciddiye alıyorum? Fantezini uyguluyorsam şaka yapamam herhalde" dedi, "her türlü oyundan ve rol yapılmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Bunun

böyle olmasını sen istedin. Bu benim fikrim miydi, yoksa senin mi? Bunun için ben mi seni baştan çıkardım, yoksa sen mi beni tahrik ettin? Şimdi gerçekten ciddiye alıyorum bunu."

"Wanda" dedim sevgi dolu bir şekilde, "beni sakin sakin dinle. Birbirimizi öylesine seviyoruz, öylesine mutluyuz ki, bütün geleceğimizi geçici bir hevese kurban mı edeceksin?"

"Geçici bir heves değil bu artık!" diye bağırdı.

"Ne o zaman?" diye sordum, korkmuştum.

"Muhtemelen içimde vardı" dedi sakince, belki asla gün ışığına çıkmayacaktı ama sen onu uyandırdın, geliştirdin, ve şimdi, bu şey güçlü bir dürtüye dönüşmüşken, içimi tümüyle doldururken, bundan haz almaya başlamışken, artık başka türlüsü elimden gelmiyor ve başka bir şeyi istemiyorken, şimdi geri çekilmek istiyorsun... sen... erkek misin sen?"

"Sevgili, değerli Wanda!" Onu okşamaya, öpmeye başladım.

"Bırak beni. Erkek değilsin sen."

"Peki sen!" diye köpürdüm.

"Ben inatçı biriyim" dedi, "sen bunu biliyorsun. Fantezi kurmakta senin kadar güçlü, fantezileri hayata geçirmekte ise senin kadar güçsüz değilim. Bir şeyi kafama koyarsam yaparım, hem de önüme ne kadar engel çıkarsa o kadar kesin yaparım. Bırak beni!"

Beni öteye itti ve ayağa kalktı.

"Wanda!" Ben de ayağa kalktım ve onunla göz göze geldim.

"Şimdi tanıdın beni" diye devam etti, "bir kez daha uyarıyorum. Hâlâ seçme şansın var. Seni kölem olmaya zorladığım yok."

"Wanda" diye cevap verdim, duygulanmıştım, gözlerim yaşarmıştı, "seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun."

Aşağılayıcı bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Hata yapıyorsun, kendini olduğundan daha çirkin yapıyorsun, senin doğan bunu yapamayacak kadar iyi, asil..."

"Doğamı nereden biliyorsun?" diye sözümü kesti sert bir şekilde, "beni daha tanıman lazım."

"Wanda!"

"Kararını ver, kayıtsız şartsız boyun eğecek misin?"

"Ya hayır dersem?"

Soğuk ve küçümser bir tavırla bana doğru yürüdü, ve şimdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında kötü bir gülümsemeyle önümde durduğu haliyle gerçekten de fantezimdeki despot kadındı, yüz hatları sert bir görünüm almıştı, ve bakışlarında iyilik veya merhametten eser yoktu. "Peki" dedi sonunda.

"Kızdın" dedim, "beni kırbaçlayacaksın."

"Hayır hayır" dedi, "seni azat edeceğim. Özgürsün. Kölem değilsin artık."

"Wanda... ben, seni bu kadar seven ben!"

"Evet, siz Beyefendi, bana tapan siz" diye bağırdı üstten bakarak, "bir korkak, bir yalancısınız, sözünü tutmayan birisiniz. Derhal gidin buradan..."

"Wanda!"

"Gidin dedim!"

Kanım kalbime pompalandı. Kendimi ayakları dibine attım ve ağlamaya başladım.

"Gözyaşları bir de!" diye gülmeye başladı. Ah! Korkunçtu bu gülüş. "Gidin... sizi artık görmek istemiyorum."

"Tanrım!" diye haykırdım kendimden geçmiş bir halde. "Ne emredersen yapacağım, kölen olacağım, keyfine göre

kullandığın eşyan olacağım... yeter ki beni kendinden uzağa itme... mahvolurum... sensiz yaşayamam" dizlerine sarıldım ve elini öpücüklere boğdum.

"Evet, kölem olmak, kırbacımı hissetmek zorundasın... erkek değilsin çünkü" diye konuştu sakin bir tonda, ve kalbimi böyle acıtan da buydu, bunları bana öfkeyle değil, hatta heyecanla bile değil gayet düşünüp taşınarak söylemiş olmasıydı. "Seni tanıdım artık, kendisine tekme atana tapan, hem de ne kadar kötü muamele görürse o kadar tapan köpek doğanı tanıdım. Ben seni artık tanıdım, sense beni tanıyacaksın daha."

Büyük adımlarla ileri geri yürüdü, bense o sırada harap bir vaziyette dizlerimin üstüne çökmüş halde kaldım, başım öne eğilmişti, gözlerimden yaşlar damlıyordu.

"Buraya gel!"diye buyurdu Wanda divana otururken. Verdiği komuta uyup yanına oturdum. Bana karanlık gözlerle baktı, gözleri sonra bir anda, sanki içinden gelen bir ışıkla aydınlandı, beni gülümseyerek göğsüne yasladı ve yaşla dolu gözlerimi öpmeye başladı.

* * *

İçinde bulunduğum durumun komik yanı da bu, Lili'nin Parkı'ndaki* ayı gibi kaçabiliyorum ama kaçmak istemiyorum, beni serbest bırakmakla tehdit ettiğinde her şeye katlanıyorum.

* * *

* Lili'nin Parkı (Lilis Park): Goethe'nin 26 yaşındayken nişanlanıp altı ay kadar sonra ayrıldığı Lili Schönemann (1758-1817) için yazdığı şiir. (ç.n.)

Kırbacı eline alsa keşke yine! Bana böyle şefkatle davranmasında korkutucu bir şeyler var. Kendimi, güzel bir kadının kibar kibar oynadığı ama paramparça etmeye her an hazır olduğu küçük, tutsak bir fare gibi hissediyorum, ve fare kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

Aklında ne var? Bana ne yapacak?

* * *

Sözleşmeyi, köleliğimi tamamen unutmuşa benziyor, yoksa gerçekten de inatçılığının sonucu muydu bu, ona artık direnç göstermediğim, o kendinden emin kaprislerine boyun eğdiğim an bütün planından vazgeçiverdi.

Şimdi bana karşı o kadar iyi, o kadar şefkatli ve sevecen ki. Mutlu mesut günler geçiriyoruz.

Bugün bana, Faust ile Mephistopheles arasında geçen, Mephistopheles'in bir gezgin öğrenci olarak göründüğü sahneyi okuttu, bakışları tuhaf bir doyumla üzerimde gezindi.

"Anlamıyorum" dedi, okumayı bitirdiğimde, "büyük ve güzel düşünceleri böyle harikulade berrak, böylesine keskin, böylesine zekice açıklayıp okuyabilen bir adam nasıl oluyor da böylesi bir hayalperest ve aşkın bir avanak olabiliyor, anlamıyorum."

"Memnun kaldın mı?"

Dostça alnımı okşadı. "Seni seviyorum Severin" diye fısıldadı, "sanıyorum, başka bir adamı sevemem artık. Akıllı davranalım artık, ne dersin?"

Cevap vermek yerine onu kollarıma aldım. İçim, yüreğimin derinliklerinden gelen hüzün dolu bir mutlulukla doldu, gözlerim yaşardı, bir damla gözyaşı eline damladı.

"Nasıl ağlayabiliyorsun?" diye bağırdı. "Çocuksun sen!"

* * *

Bir gün dolaşırken Rus prense rastladık, arabasındaydı. Belli ki beni Wanda'nın yanında görmekten şaşırmış ve rahatsız olmuştu, ve Wanda'yı o elektrikli, gri gözleriyle delmek ister gibi bir hali vardı, Wanda ise –o an önünde diz çöküp ayaklarını öpmek istedim– prensi fark etmemiş gibiydi, bakışlarını sanki cansız bir nesne, mesela bir ağaç üzerinde gezdirir gibi kayıtsızca prensin üzerinde gezdirdi, ve sonra o büyüleyici gülümsemesiyle bana döndü.

* * *

Bugün ona iyi geceler dilediğimde, sebepsiz yere dalgın ve keyifsizmiş gibi geldi aniden gözüme. Kafasını meşgul eden neydi acaba?

"Gitmene üzülüyorum" dedi, ben eşikteyken.

"Sınavımın zor günlerini kısaltmak sadece senin elinde, bana eziyet etmekten vazgeç artık!" diye yalvardım.

"Bu baskının bana da eziyet olduğunu kabul etmiyorsun demek" diye araya girdi Wanda.

"Bitir o zaman bu eziyeti!" diye haykırdım ona sarılarak, "karım ol!"

"*Asla Severin!*" dedi yumuşak bir sesle ama büyük bir kararlılıkla.

"Bu ne demek oluyor?"

Ruhumun en derinlerine kadar ürkmüştüm.

"*Bana göre sen bir erkek değilsin.*"

Yüzüne baktım, hâlâ beline dolanmış halde duran kolumu geri çektim ve odadan çıktım, ve o... o, geri çağırmadı beni.

* * *

Uykusuz bir gece, birçok karar aldım ve sonra yine vazgeçtim. Sabah, aramızdaki ilişkinin sonlandığını bildirdiğim bir mektup yazdım. Yazarken elim titredi, mühürlerken parmaklarım yandı.

Mektubu hizmetçi kıza vermek için merdivenleri çıkarken dizlerim titriyordu.

O anda kapı açıldı ve Wanda bigudiyle dolu başını dışarı çıkardı.

"Henüz saçım yapılmadı" dedi gülümseyerek. "Elinizdeki ne?"

"Bir mektup..."

"Bana mı?"

Başımı salladım.

"Ah! Benimle olan ilişkinizi bitirmek istiyorsunuz!" diye bağırdı alaycı bir tavırla.

"Dün, size göre bir erkek olmadığımı söylemediniz mi?"

"*Dediğimi tekrarlıyorum*" dedi.

"İyi o zaman." Bütün vücudum titriyordu, sesim kesildi, mektubu ona uzattım.

"Mektup sizde kalsın" dedi, beni soğuk bakışlarla süzerek, "bana bir erkek olarak yetip yetmediğinizin artık mevzubahis olmadığını unutuyorsunuz ama köle olarak her halükârda yeterince iyisiniz."

"Saygıdeğer Hanımefendi!" diye haykırdım öfkeyle.

"Evet, bundan böyle bana böyle hitap edeceksiniz" dedi Wanda, başını alabildiğine aşağılayıcı bir tavırla yukarı kaldırarak, "yirmi dört saat içinde işlerinizi halledin, öbür gün İtalya'ya gidiyorum, siz de uşağım olarak benimle geliyorsunuz."

"Wanda..."

"Sizi her türlü samimiyetten men ediyorum" dedi, sözümü sertçe keserek, "aynı şekilde, ben seslenmediğim veya zili çalmadığım sürece odama giremez ve ben size laf atmadan benimle konuşamazsınız. Adınız da bundan böyle Severin değil, Gregor."

Öfkeden ve –bunu maalesef inkâr edemeyeceğim– zevkten ve iç gıdıklayan bir heyecandan titredim.

"Ama içimde bulunduğum durumu biliyorsunuz Hanımefendi" diye şaşkın bir halde konuşmaya başladım, "henüz babamın eline bakıyorum ve korkarım ki babam bana bu seyahat için gereken miktarı..."

"Paran yok yani Gregor" dedi Wanda zevkle, "daha iyi işte, o zaman tamamen bana bağımlısın ve gerçek anlamda kölemsin."

"Herhalde" diye itiraz etmeye çalıştım, "onurlu bir erkek olarak benim..."

"Onurlu bir erkek olarak" diye karşılıklı verdi neredeyse buyuran bir tonda, "her şeyden önce ettiğiniz yemini, sözünüzü tutmanız, nereye gelmenizi emredersem oraya kölem olarak beni takip etmeniz ve ne buyurursam buyurayım itaat etmeniz gerektiğini düşünüyorum. Şimdi git Gregor."

Kapıya yöneldim.

"Daha değil. Gitmeden önce elimi öpebilirsin." Belli bir gurur taşıyan bir umursamazlıkla elini öpmem için bana doğru uzattı ve ben –bir acemi, bir eşek, sefil bir

köle olan ben– elini büyük bir şefkatle sıcaktan ve heyecandan kurumuş dudaklarıma bastırdım.

Başını lütufkâr bir ifadeyle bir kez daha eğdi.

Bu işaretle odadan çıkmama izin verilmişti.

* * *

Akşamın geç saatlerine kadar ışıkları yakmıştım, ve büyük, yeşil soba da hâlâ yanmaktaydı, çünkü mektuplarımda ve evrağımda halletmem gereken birkaç şey vardı, ve sonbahar bizim buralarda alışılageldiği üzere bir anda bütün şiddetiyle bastırmıştı.

Ansızın kırbacın sapıyla cama vurdu.

Camı açtım ve dışarıda onu gördüm. Üstünde kakım kürkü işlemeli ceketi, başında Büyük Katharina'nın giymeyi sevdiği türden uzun, yuvarlak, kakımdan bir şapka vardı.

"Hazır mısın Gregor?" diye sordu, suratı asıktı.

"Henüz hazır değilim Sahibem" diye cevap verdim.

"Bu söz hoşuma gitti" dedi bunun üzerine, "bundan sonra bana her zaman Sahibem diyeceksin, anladın mı? Yarın sabah saat 9'da yola çıkıyoruz. Merkeze kadar refakatçimsin, arkadaşımsın ama vagona bindiğimiz andan itibaren... kölem, uşağımsın. Şimdi pencereyi kapat, kapıyı aç."

Emrini yerine getirdim ve içeri girdi, içeri girdikten sonra kaşlarını alaycı bir tavırla çatarak, "ee, beğendin mi beni?" diye sordu.

"Sen..."

"Böyle demene kim izin verdi" dedi ve kırbaçla bir defa vurdu.

"Harikulade güzelsiniz Sahibem."

Wanda gülümsedi ve koltuğuma oturdu. "Diz çök... buraya, koltuğumun yanına."

Denileni yaptım.

"Elimi öp."

Küçük ve soğuk elini tutup öptüm.

"Ve dudaklarımı..."

İçimde aniden kabaran bir ihtiras dalgasıyla bu güzel ve gaddar kadını kollarımla sardım ve yüzünü, dudaklarını, göğüslerini ateşli öpücüklere boğdum, ve o da öpücüklerime gece yarısına kadar –gözleri bir rüyadaymış gibi kapalıydı– aynı ateşle karşılık verdi.

* * *

Emrettiği gibi, sabah tam dokuzda yola çıkmak için her şey hazırdı, ve hayatımın en ilginç dramının, nasıl çözüleceğini o zamanlar kimsenin bilemediği bir kördüğüm haline geldiği küçük Karpat kaplıcasından rahat bir kaleskayla ayrıldık.

Başta her şey iyi gidiyordu. Wanda'nın olduğu tarafta oturuyordum, ve benimle, sanki iyi bir arkadaşıyla konuşurmuş gibi İtalya, Pisemski'nin yeni romanı ve Wagner müziği üzerine son derece zekice ve büyük bir sevecenlikle sohbet ediyordu. Yolculuk esnasında üzerinde bir tür amazon kıyafeti; siyah kumaştan bir elbise ve aynı kumaştan, ince uzun vücut hatlarını saran ve muhteşem biçimde vurgulayan, koyu renk bir kürk süslemesi olan kısa bir ceket, onun üzerinde de koyu renkli bir seyahat kürkü vardı. Her tarafından siyah bir tül örtünün sarktığı koyu renk kürkten küçük bir şapkanın altından antik düğümle bağlanmış saçları gözüküyordu. Wanda'nın morali çok iyiydi, ağzıma bonbon verdi, sa-

çımı yaptı, kaşkolumu çözdü ve göz alan, küçük bir fiyonk yaptı, gizlice parmaklarımı sıkmak için kürküyle dizlerimi örttü, ve Yahudi arabacımızın başı bir süre öne düşünce bana öpücük bile verdi, soğuk dudaklarında, sonbaharda içi boş çalılarla sararmış yapraklar arasında yalnız başına açan ve çanağına ilk kırağının buzdan küçük elmaslar astığı yeni açmış bir gülün o taze ve kırağılı kokusu vardı.

* * *

İlçe merkezine geldik. Garın önünde arabadan iniyoruz. Wanda kürkünü çıkarıp çekici bir gülümsemeyle koluma atıyor, sonra biletleri almaya gidiyor.

Tamamen başka birisi olarak döndü.

"Al, biletin, Gregor" diyor, kibirli hanımların uşaklarıyla konuştukları tonda.

"Üçüncü sınıf bilet mi?"

"Elbette" diye devam ediyor, "şimdi ama şunu iyi dinle: Sen, ben kompartımana girdikten sonra ve sana artık ihtiyacım kalmadığında bineceksin trene. Her istasyonda benim vagonuma koşacak ve bir emrim olup olmadığını soracaksın. Bunu sakın unutma. Ve kürkümü ver şimdi."

Kürkü giymesine bir köle gibi itaat ederek yardımcı oldum, ardından birinci sınıf boş bir kompartıman aramaya başladı, ben de onu takip ettim, omuzlarıma dayanarak kompartımana girdi ve ayaklarını ayı kürküyle sardırıp termoforun üzerine koydurdu.

Sonra başıyla işaret vererek yanından ayrılmama izin verdi. Acheron'un sisiyle dolu cehennem gibi felaket bir sigara dumanıyla kaplı üçüncü sınıf bir vagona bindim yavaşça, ve artık, insan varlığının muammaları ve bu

muammaların en büyüğü olan kadın üzerine düşünecek zamanım vardı.

* * *

Tren durduğu gibi dışarı atlıyor, onun vagonuna koşuyor ve şapkam elimde emirlerini bekliyorum. Kâh kahve kâh bir bardak su, kâh az bir akşam yemeği kâh ellerini yıkamak için sıcak su dolu bir leğen istiyor, bu böyle sürüp gidiyor, kompartımanına binmiş birkaç kavalyenin kendisine kur yapmasını sağlıyor. Kıskançlıktan ölüyorum ve her defasında, isteneni hızla yerine ulaştırmak ve treni kaçırmamak için bir antilop gibi koşmak zorunda kalıyorum.

Böyle böyle gece oluyor. Ne bir lokma bir şey yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum, Polonyalı köylüler, Yahudi tüccarlar ve kaba saba askerlerle aynı soğanlı havayı soluyorum, onu ise kompartımanına girdiğimde rahat kürkünü giymiş, minderlerin üstüne uzanmış ve hayvan kürklerine sarınmış halde buluyorum bir Şarklı despot gibi, ve beyefendiler Hintli Tanrılar gibi duvara yaslanmışlar, nefes almaya bile cesaret edemiyorlar.

* * *

Alışveriş yapmak için bir gün kaldığı Viyana'da bana uşağıymışım gibi davranmaya devam ediyor. Arkasından, saygıyla on adım gerisinden yürüyorum, lütfedip dostane bir bakış bile atmadan paketleri bana veriyor ve beni sonunda bir eşek gibi yüklü halde nefes nefese arkasından koşturuyor.

Hareket etmeden önce bütün kıyafetlerimi alıyor ve otelin garsonlarına hediye ediyor, bana da garsonların giydiği üniformayı giymemi buyuruyor. Onun sevdiği renklerde, Krakov süvarilerinin giydiği türden açık mavi bir kostüm bu. Manşetleri kırmızı, tavuskuşu tüyüyle süslenmiş kırmızı, kare bir şapkası var, üzerimde de hiç fena durmuyor.

Gümüş düğmeler onun armasını taşıyor. İçimde, satılmışım veya ruhumu şeytana sunmuşum gibi bir his var.

* * *

Güzel şeytanım beni Viyana'dan Floransa'ya kadar gezdiriyor, keten kıyafetler giymiş Mazuryalılar ve saçları yağlı Yahudiler yerine şimdi kıvırcık saçlı Contadini (İtalya Birinci Piyade Alayı'ndan muhteşem bir çavuş) ile yoksul bir Alman ressamla birlikteyim. Tütün dumanı şimdi artık soğan değil salam ve peynir kokuyor.

Yine gece oldu. Tahta yatağımda yatmak tam bir işkence, kollarım ve bacaklarım kırıldı sanki. Ama yine de şiirsel bir havası var buranın, yıldızlar her tarafta parlıyor, çavuşun yüzü Belvedereli Apollo'ya benziyor, ve Alman ressam Almanca harika bir şarkı söylüyor:

"Şimdi bütün gölgeler kararıyor
Ve yıldızlar peş peşe uyanıyor,
Sıcak özlemin esintisi
Bütün geceyi dolduruyor!
Düşler denizinde,
Hiç durmadan gidiyor,
Gidiyor ruhum,
Senin ruhuna doğru."*

* Alman şair Emanuel Geibel'in (1815-1884) şiiri. (ç.n.)

Ve ben, yumuşak kürkleri içinde bir kraliçe gibi mışıl mışıl uyuyan o güzel kadını düşünüyorum.

* * *

Floransa! Kargaşa, bağırış çağırış, ısrarcı hamallar ve faytoncular. Wanda bir araba seçiyor ve hamalları geri çeviriyor.

"Neden uşak tutayım o zaman yanımda" diyor, "Gregor... fiş burada... bavulları al."

Kürküne sarınıyor ve rahat rahat arabada oturuyor, o esnada ben peş peşe ağır bavulları taşıyorum. Son bavulun altında bir an yığılıp kalıyorum, zeki yüzlü, nazik bir karabinyer* yardıma geliyor. Wanda gülüyor.

"O bavul ağır olmalı" diyor, "çünkü bütün kürklerim onun içinde."

Faytoncunun yanına oturuyor, alnımın terini siliyorum. Wanda otelin adını söylüyor, faytoncu atını dehliyor. Birkaç dakika içinde otelin parlak ışıklarla kaplı girişi önünde duruyoruz.

"Boş oda var mı?" diye sordu Wanda kapıcıya.

"Evet Madam."

"Kendim için iki, uşağım için bir oda istiyorum, hepsi sobalı olsun."

"İki zarif oda Madam, ikisinde de sizin için şömine var" dedi, koşa koşa yanımıza gelen garson, "ve ısıtmasız bir oda da uşak için."

"Odaları göreyim."

---

* Karabinyer: İtalyan jandarması. (ç.n.)

Odalara bakıyor, sonra kısaca şöyle diyor: "İyi. Beğendim, yalnız ateşi acele yakın, uşak ısıtılmamış odada uyuyabilir."

Wanda'ya sadece bakıyorum.

"Bavulları yukarı getir Gregor" diye emrediyor bakışlarımı dikkate almadan, "ben o arada hazırlanıp yemeğe ineceğim. Sonra sen de bir şeyler yiyebilirsin."

O, yandaki odaya giderken ben bavulları yukarı taşıyorum. Kötü Fransızcasıyla benden "sahibem" hakkında bilgi almaya çalışan garsona Wanda'nın yatacağı odada ateş yakarken yardım ediyorum ve bir an sessiz bir kıskançlık içinde titreyerek yanan şömineye, bembeyaz ve yumuşacık kubbeli yatağa, yeri kaplayan halılara bakıyorum. Sonra yorgun ve aç bir halde bir merdiven inip yiyecek bir şeyler istiyorum. Avusturya'da askerlik yapmış ve benimle Almanca konuşmaya gayret eden iyi kalpli bir garson beni yemek salonuna götürüp yemek servis ediyor. Otuz altı saatin ardından ağzıma ilk defa bir yudum soğuk bir şey koyduğumda, çatalıma ilk defa sıcak bir lokma aldığımda Wanda içeri giriyor.

Ayağa kalkıyorum.

"Beni nasıl uşağımın yemek yediği bir odaya alırsınız" diyerek garsona çıkışıyor sinirden titreyerek, arkasını dönüp odadan çıkıyor.

Bense en azından rahat rahat yemeye devam edebileceğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Sonra dört merdiven çıkıp odama geliyorum, küçük bavulum odada, kirli bir kandil yanıyor, şöminesiz, penceresiz, küçük bir hava deliği olan dar bir oda. Böyle buz gibi soğuk olmasaydı bana Venedik zindanlarını hatırlatırdı. Elimde olmadan kahkahayla gülmeye başlıyorum, sesim yankılanıyor ve kendi gülüşümden ürküyorum.

Aniden kapı açılıyor ve garson teatral bir jestle İtalyanca bağırıyor: "Madam'ın yanına gitmeniz gerek, derhal!" Şapkamı alıyorum, ilk birkaç basamakta sendeliyorum, sonunda birinci kattaki odasına varıyor ve kapıyı çalıyorum: "Gir!"

İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve kapının önünde duruyorum.

Wanda'nın rahatı yerinde, üstünde beyaz muslinden, dantelli bir gecelik, küçük, kırmızı bir kadife divanın üzerinde oturuyor, ayaklarını aynı kumaştan bir minderin üstüne uzatmış ve kürk mantosunu, bana Aşk Tanrıçası olarak ilk defa göründüğü zaman üzerinde olan kürk mantosunu omuzlarına atmış.

Duvar aynasına takılı kollu şamdanların sarı ışıkları, ışıkların büyük aynadaki yansımaları ve şömine ateşinin kızıl alevleri yeşil kadifeyle mantonun koyu kahverengi samur kürkü, üzerinde, aydınlık ama soğuk yüzünü bana çevirip soğuk ve yeşil gözlerini üzerimde gezdiren güzel kadının gergin, ak teniyle kızıl, alevli saçları üzerinde harika oyunlar sergiliyor.

"Senden memnunum Gregor" diye konuşmaya başladı.

Önünde reverans yaptım.

"Yaklaş."

Denileni yaptım.

"Daha yaklaş" aşağıya baktı ve elini samur kürkünün üzerinde gezdirdi. "Kürklü Venüs kölesini kabul ediyor. Gördüğüm kadarıyla sıradan bir hayalperestten daha fazlasısınız, en azından hayallerinizin gerisinde kalmıyorsunuz, ne hayal kurarsanız kurun, isterseniz en delice şeylerin hayalini kurun, kurduğunuz hayali gerçekleştiren bir erkeksiniz. İtiraf ediyorum, bu hoşuma gidiyor, etki-

liyor beni. Bunu yapabilmek için güç gerekir, ve insanlar da sadece güce saygı gösterir. Hatta inancım şu yönde: Siz, olağandışı koşullar altında, büyük bir zamanda, güçsüzlüğünüz olarak gözüken bir şeyi mucizevi bir güç olarak ortaya koyacak birisiniz. İlk imparatorlar zamanında bir şehit, Reform çağında bir Anabaptist*, Fransız İhtilali sırasında, dudaklarında Marseillaise** giyotine çıkan o coşkulu Girondistlerden olurdunuz. Şimdi ama kölemsiniz, benim..."

Kürkü aşağıya kayacak şekilde birdenbire ayağa sıçradı, ve yumuşak bir güçle boynuma sarıldı.

"Benim sevgili kölem, Severin, ah! Seni ne kadar seviyorum, sana ne kadar tapıyorum, Krakov süvarisi kostümü içinde ne kadar yakışıklı görünüyorsun ama bu gece yukarıdaki şöminesiz ve sefil odada donacaksın, kürkümü vereyim mi sana bir tanem, şu büyük kürkü..."

Kürkü hızla alıp omuzlarıma attı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kürke tamamen sarmıştı bile.

"Ah! Kürk yüzüne nasıl da yakışıyor, asil yüz hatların daha çok ortaya çıkıyor. Kölem olduğun süre biter bitmez samur kürklü kadife bir ceket giyeceksin, anladın mı, yoksa bir daha asla kürk ceket giymem..."

Derken yine beni okşamaya, öpmeye başladı ve sonunda küçük divana çekti.

"Kürk içinde kendini yakışıklı buluyorsun galiba" dedi, "ver onu bana, çabuk, çabuk, yoksa haysiyetimi tamamen yitireceğim."

---

* Anabaptist: Bebekken vaftiz edilmeyi kabul etmeyip yetişkinlik çağında bilinçli olarak vaftiz edilmeyi savunan Anabaptizm mezhebine mensup kimse. (ç.n.)

** Marseillaise: Fransız ulusal marşı. (ç.n.)

Kürkü omuzlarına sardım, ve Wanda sağ kolunu kürkün koluna geçirdi.

"Tizian'ın resmindeki poz bu. Neyse, bu kadar şaka yeter. Hep böyle mutsuz bakma, bu üzüyor beni, sonuçta geçici olarak, sadece başkalarının gözünde uşağımsın, henüz kölem değilsin, sözleşmeyi henüz imzalamadın, henüz özgürsün, beni her an terk edebilirsin. Rolünü harika oynadın. Bayıldım ama artık bıkmadın mı, beni iğrenç bulmuyor musun? Hadi, konuş artık... emrediyorum."

"Bunu sana itiraf etmek zorunda mıyım Wanda?" diye başladım söze.

"Evet, zorundasın."

"İstersen bunu kötüye kullan" diye devam ettim, "ama sana şimdi daha da âşığım, ve bana ne kadar kötü davranırsan sana o kadar çok itaat edeceğim, o kadar çok tapacağım, şimdi bana karşı olan bu tavrınla kanımı kaynatıyor, beni mest ediyorsun" –onu kendime bastırdım ve birkaç saniye ıslak dudaklarına yapışıp kaldım– "sen güzel kadın" diye haykırdım sonra onu seyrederek, ve o anki coşkumla samur kürkünü omuzlarından çekip aldım, dudaklarımı ensesine bastırdım.

"Gaddar olduğumda seviyorsun beni yani" dedi Wanda, "git şimdi! Sıkıyorsun beni... duymuyor musun?"

Bana bir tokat attı, yediğim tokatla gözlerim parladı, kulağım uğuldadı.

"Kürkümü giymeme yardım et köle."

Elimden geldiğince yardım ettim.

"Ne kadar beceriksiz" diye bağırdı, ve kürkü daha henüz giymişti ki yüzüme bir tane daha patlattı. Rengimin attığını hissettim.

"Canını mı acıttım?" diye sordu ve elini hafifçe yüzüme değdirdi.

"Hayır, hayır" diye haykırdım.

"Tabii şikâyet edemezsin, sonuçta böyle olmasını sen istiyorsun. Şimdi bir öpücük daha ver bana."

Kollarımla sardım onu, dudakları dudaklarıma sıkıca yapıştı, ve büyük, ağır kürkü içinde göğsümde yatarken sanki vahşi bir hayvan, bir ayı bana sarılıyormuş gibi garip ve boğucu bir hisse kapıldım, ve sanki her an pençelerini etimde hissedecekmişim gibi bir duygu kapladı içimi. Ama ayı beni bu seferlik bağışlayıp serbest bıraktı.

Göğsüm güleç umutlarla dolu bir halde sefil odama çıktım ve kendimi sert yatağıma attım.

"Yaşam çok komik aslında" diye düşündüm kendi kendime, "daha biraz önce kadınların en güzeli, bizzat Venüs, göğsünde yatıyordu, şimdiyse, lanetlenmişleri bizim gibi ateşe atmayıp onları şeytanlara buz tutmuş geniş alanlara doğru kovalatan Çinlilerin cehennemini inceleme fırsatına sahipsin.

Muhtemelen onların dinlerinin kurucuları da ısıtılmamış odalarda uyudular."

* * *

Bu gece çığlıklar içinde uyandım, rüyamda buzla kaplı bir alanda olduğumu gördüm, kaybolmuştum ve nafile çıkış yolu arıyordum. Ansızın, rengeyiklerinin çektiği bir kızakla bir Eskimo geldi, yüzü, bana ısıtılmamış odayı gösteren garsonun yüzüydü.

"Burada ne arıyorsunuz Mösyö?" diye bağırdı, "Kuzey Kutbu burası."

Garson bunu söyleyip kayboldu, ve Wanda küçük patenleriyle buzla kaplı yüzeyde uçarak yanıma yaklaştı, beyaz atlas eteği uçuşup hışırdıyor, ceketiyle şapkasındaki kakım kürkü ama özellikle de yüzü beyaz kardan daha beyaz bir şekilde ışıldıyordu, hızla üzerime geldi, beni kollarına aldı ve öpmeye başladı, bir anda kanımın sımsıcak aktığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum dehşet içinde.

Güldü, ve o an bakınca onun artık Wanda değil, pençelerini vücuduma geçiren büyük ve beyaz bir ayı olduğunu gördüm.

Umutsuzca çığlık attım ve uyanıp odada şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken bile hâlâ onun şeytani kahkahalarını duyuyordum.

Sabah erkenden Wanda'nın kapısının önündeydim, garson kahveyi getirdiğinde kahveyi elinden aldım ve güzel sahibeme kahve servisini ben yaptım. Giyinip hazırlanmıştı bile ve muhteşem görünüyordu, yanakları taze ve al aldı, bana dostça gülümsedi ve oradan saygıyla ayrılmaya kalktığımda geri çağırdı.

"Çabuk kahvaltını et Gregor" dedi, "ondan sonra hemen ev aramaya gidiyoruz, otelde olabildiğince az kalmak istiyorum, burada hiç rahat değiliz, ve seninle sohbeti biraz uzattığımda hemen, 'Rus kadın uşağıyla aşk yaşıyor, görüldüğü gibi, Katharina'nın ırkı tükenmemiş' diyorlar."

Yarım saat sonra dışarı çıktık, Wanda'nın üstünde kumaş elbisesi, Rus şapkası vardı, ben de Krakov süvarisi kostümümü giymiştim. Sokakta ilgi uyandırdık. On adım kadar arkasından yürüyor ve her an kahkahalara boğulmaktan korkarak yüzümü asıyordum. Neredeyse her sokakta, güzel evlerden birinde 'Camere ammobilia-

te' yazılı küçük bir tabela göze çarpıyordu. Wanda beni her defasında yukarı yolluyor ve kendisi ancak, ben evin onun isteklerine uygun gözüktüğünü bildirirsem yukarı çıkıyordu. Bu yüzden daha öğle vakti, bir av köpeği atlı av sonrasında ne kadar yorgun olursa o kadar yorulmuştum.

Yine bir eve girdik ve uygun bir ev bulamadan o evden de çıktık. Wanda şimdiden biraz kızmaya başlamıştı. Bana birdenbire şöyle dedi: "Severin, rolünü oynarkenki ciddiyetin çok hoş ama sırtımıza yüklendiğimiz bu kısıtlamalar hakikaten canımı sıkıyor, buna artık dayanamıyorum, çok sevimlisin, sana bir öpücük vermem gerek. Gel, bir eve girelim."

"Ama Hanımefendi..." diye itiraz ettim.

"Gregor!" Açık olan ilk koridora girdi, karanlık merdivenlerin birkaç basamağını çıktı, sonra sıcak bir şefkatle kollarını boynuma doladı ve öptü beni.

* * *

"Ah Severin, çok akıllıydın, köle olarak düşündüğümden çok daha tehlikelisin, evet, seni karşı konulmaz buluyorum, korkarım, sana bir kez daha âşık olacağım."

"Bana âşık değil misin ki artık?" diye sordum ani bir korkuya kapılarak.

Ciddiyetle başını salladı ama beni yine kabaran enfes dudaklarıyla öptü.

Otele döndük. Wanda kuşluk kahvaltısını aldı ve bana, aynı şekilde çabucak bir şeyler yememi emretti.

Fakat benim yemeğim doğal olarak onunki kadar hızlı gelmedi ve bifteğimden daha ikinci lokmayı ağzıma gö-

türmüştüm ki garson içeri girdi ve o teatral jestiyle bağırdı: "Derhal Madam'ın yanına."

Bifteğimle hızlıca ve içim acıyarak vedalaşıp aç acına ve bitkin bir halde, sokakta bekleyen Wanda'nın yanına koştum.

"Bu kadar gaddar olduğunuzu düşünmemiştim Sahibem" dedim sitemkâr bir ifadeyle, "bütün o yorucu işlerden sonra ağzımın tadıyla yemek yememe dahi izin vermiyorsunuz."

Wanda içten gelerek güldü. "Yemeğini yedin sanmıştım" dedi, "ama böyle de iyi. İnsan acı çekmek için doğmuştur, hele de sen. Şehitler de biftek yememişti."

Öfkeyle ve aç olduğum için gergin bir halde onu takip ettim.

"Şehir merkezinde bir ev tutma fikrinden vazgeçtim" diye devam etti Wanda, "dışarı kapalı ve insanın istediğini yapabileceği bir kat bulmak zor. Bizim ilişkimiz gibi garip ve fantastik bir ilişki söz konusuysa her şey uyum içinde olmalı. Bir villa tutacağım ve... bir dur hele, şaşıracaksın. Şimdi doyana kadar yemen ve Floransa'yı dolaşman için izin veriyorum sana. Akşam olmadan eve gelmem. Sana ihtiyacım olduğunda da çağırttırırım zaten."

* * *

Katedrali gezdim, Palazzo Vecchio'yu, Loggia dei Lanzi'yi ve sonra uzun süre Arno kıyısında dikildim. Bakışlarımı tekrar tekrar; yuvarlak kubbeleriyle kuleleri yumuşak hatlarla mavi ve bulutsuz gökyüzüne çizilen harika, antik Floransa'nın, geniş kemerlerinin altından güzel, sarı nehrin yaşam dolu dalgalarının geçtiği ihti-

şamlı köprülerin, ince uzun selvilerle geniş yapıları, sarayları veya manastırları taşıyarak şehri kuşatan yeşil tepelerin üzerinde gezdirdim.

Bulunduğumuz yer başka bir dünya, duyulara hitap eden, neşeli ve güleç bir yer. Manzarasında da bizim oranın manzarasındaki ciddiyet ve hüzünden eser yok. Ta açık yeşil dağlara dağılmış en sondaki beyaz villalara kadar tek bir nokta yok ki güneş ışığıyla aydınlanmasın, ve buranın insanları da bizden daha az ciddi ve bizden daha az düşünüyor olabilirler ama hepsi mutluymuş gibi görünüyor.

Zaten Güney'de daha kolay ölündüğü söylenir.

Dikensiz bir güzelliğin ve ıstırapsız bir duyarlığın olduğunu şimdi belli belirsiz hissediyorum.

Wanda, Arno'nun sol kıyısındaki hoş tepelerden birinde, Cascine'nin karşısında küçük ve enfes bir villa keşfetti ve kış için kiraladı. Villa, büyüleyici güzellikte ağaçlı yolları, çimenlikleri ve harika bir kamelya koridoru olan bir bahçenin içinde. Sacede tek katlı ve İtalyan stilinde dört köşeli inşa edilmiş. Bir cephe boyunca açık bir galeri, taş basamakların bahçeye çıktığı ve alçıdan antik heykellerin bulunduğu bir tür "loggia" uzanıyor. Galeriden geçince, harika bir mermer havuzun bulunduğu banyoya giriliyor, banyodaki helezon merdivenle sahibenin yatak odasına çıkılıyor.

Wanda birinci katta tek başına kalıyor.

Bana zemin katta bir oda verildi, oda çok güzel, içinde bir şömine bile var.

Bahçeyi dolaştım ve yuvarlak bir tepenin üstünde, kapısı kilitli küçük bir tapınak keşfettim. Ama kapıda bir aralık var, ve gözümü aralığa dayadığımda beyaz kaidenin

üzerinde Aşk Tanrıçası'nı görüyorum. İçimi hafif bir ürperti kaplıyor. Sanki bana gülümsüyormuş gibi hissediyorum: "Geldin mi? Seni bekliyordum."

* * *

Akşam oldu. Küçük, güzel bir hizmetçi kız sahibenin huzuruna çıkmamın emredildiğini iletiyor. Geniş mermer merdivenleri çıkıyorum, holden, müsrif bir şatafatla döşenmiş büyük bir salondan geçip yatak odasının kapısına vuruyorum. Çok sessizce vuruyorum kapıya, çünkü her yere saçılmış olduğunu gördüğüm lüks beni korkutuyor, ve bu yüzden duyulmuyorum ve bir süre kapının önünde dikiliyorum. Sanki Büyük Katharina'nın yatak odasının önünde duruyormuşum ve çariçe, üzerinde gecelik kürkü, çıplak göğsünde kızıl madalya kurdelesi ve kısa, beyaz, pudralı bukleleriyle her an dışarı çıkacakmış gibi bir hisse kapılıyorum. Kapıya tekrar vuruyorum. Wanda sabırsızca açıyor.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye soruyor.

"Kapının önündeydim, çaldım ama duymadın" diye cevap veriyorum mahcup bir şekilde. Kapıyı kapatıyor, koluma giriyor ve beni, üzerinde uzandığı kırmızı damasko divana götürüyor. Odanın her yeri, duvar kâğıtları, perdeler, kapı perdeleri, kubbeli yatak, her şey kırmızı damaskodan, ve tavan harika bir resmi, Samson ve Delila'yı gözler önüne seriyor.

Wanda beni büyüleyici bir ev elbisesiyle karşılıyor, beyaz atlas elbise hafif ve pitoresk biçimde ince uzun bedeninden aşağı akıyor, yumuşak ve kayıtsız biçimde yeşil kadifeden büyük samur kürkünün koyu postuna sarınan kollarıyla göğsünü açıkta bırakıyor. Siyah inci

bağlarla tutturulmuş yarı açık kızıl saçları sırtından beline kadar düşüyor.

O, beni göğsüne çekip boğacak gibi öperken, "Kürklü Venüs" diye fısıldıyorum. Bundan sonra artık ne tek kelime ediyor ne de düşünüyorum, her şey o zamana kadar akla hayale gelmemiş bir saadet denizine batıyor.

Wanda sonunda yumuşak bir hareketle benden sıyrıldı ve bir koluna yaslanıp kendini seyretmeye başladı. Yere çöküp ayaklarına kapanmıştım, beni kendine çekti ve saçlarımla oynadı.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu, gözleri tatlı ihtiras içinde bulanıklaştı.

"Bunu soruyorsun yani!" diye haykırdım.

"Ettiğin yemini hâlâ hatırlıyor musun" diye devam etti çekici bir gülümsemeyle, "her şey ayarlanmış, her şey hazırken bir kez daha soruyorum: Kölem olma kararında gerçekten ciddi misin?"

"Zaten kölen değil miyim?" diye sordum şaşkın bir biçimde.

"Evrağı henüz imzalamadın."

"Evrak... hangi evrak?"

"Ah! gördüğüm kadarıyla bunu artık düşünmüyorsun" dedi, "o zaman bırakalım bu işi."

"Ama Wanda" dedim, "sana hizmet etmekten, senin kölen olmaktan daha büyük bir saadet tanımadığımı biliyorsun, ve tamamen senin ellerinde olduğumu bilmek aşkına her şeyimi, hatta canımı vereceğimi..."

"O kadar güzelsin ki" diye fısıldadı, "böyle coşkulu olduğunda, böyle tutkuyla konuştuğunda. Ah! sana her zamankinden daha çok âşığım ve bir de sana karşı otoriter, katı, gaddar olmamı istiyorsun, korkarım, bunu yapamayacağım."

"Bundan korkmuyorum" dedim gülümseyerek, "evrak nerede?"

"Burada" evrakı yarı utangaç bir ifadeyle koynundan çıkarıp bana uzattı.

"Tamamen avucumun içinde olduğunu hissedesin diye, yaşamına son vermeye kararlı olduğunu beyan ettiğin bir sözleşme daha hazırladım. O zaman, istersem öldürebilirim bile seni."

"Ver."

Ben belgeleri açıp okumaya başladığımda Wanda kalemle mürekkep aldı, sonra yanıma oturdu, kolunu enseme doladı ve omuzlarım üzerinden kâğıda bakmaya başladı.

İlki şöyleydi:

"Bayan Wanda Von Dunajew İle Bay Severın Von Kusıemskı Arasında Yapılmış Sözleşme"

Bay Severin von Kusiemski bugünden itibaren Bayan Wanda von Dunajew'in nişanlısı değildir ve sevgili olarak tüm haklarından feragat eder. Buna karşın, bundan böyle bir erkek ve asilzade olarak verdiği şeref sözüyle Bayan Wanda von Dunajew'in, Bayan von Dunajew bizzat kendisini azat etmedikçe *kölesi* olmayı taahhüt eder.

Bayan von Dunajew'in kölesi olarak Gregor adını kullanmak, onun her isteğini mutlaka yerine getirmek, her emrine itaat etmek, sahibesine biat etmek, ondan gelen her iyilik işaretini olağandışı bir lütuf olarak görmek zorundadır.

Bayan von Dunajew kölesini en ufak dikkatsizliği ve hatasında cezalandırabileceği gibi ona, keyfine göre veya sırf zaman geçirmek için de canı istediği gibi eziyet edebilir, hatta isterse öldürebilir, kısaca, Bay von Kusiemski,

Bayan von Dunajew'in kayıtsız şartsız mülkiyeti altındadır.

Bayan von Dunajew kölesini şayet bir gün azat edecek olursa Bay Severin von Kusiemski köle olarak tecrübe ettiği veya çektiği her şeyi unutmak, *asla ve kat'a, hiçbir koşul altında ve hiçbir şekilde intikam almayı veya misilleme yapmayı düşünmemekle yükümlüdür.*

Bayan von Dunajew ise buna karşın, Bay von Kusiemski'nin sahibesi olarak onun karşısına mümkün olduğu kadar sık, özellikle de kölesine karşı gaddar olacaksa kürkle çıkmayı taahhüt eder."

Sözleşmenin altında bugünün tarihi yazılıydı. İkinci sözleşme yalnızca birkaç satır içeriyordu:

"Yıllardır, var olmaktan ve varlığımın getirdiği yanılgılardan usandığım için değersiz yaşamıma kendi isteğimle son verdim."

Sona geldiğimde derin bir dehşete kapıldım, henüz vakit vardı, hâlâ vazgeçebilirdim ama ihtirasın cinneti, bitkin bir halde omuzlarıma yaslanmış güzel kadının görüntüsü alıp götürmüştü beni.

"Önce bunu kopya etmen gerek Severin" dedi Wanda ikinci evrağı göstererek, "baştan sona senin el yazınla yazılmış olmalı, sözleşmede buna gerek yok tabii."

Kendimi bir müntehir olarak gösterdiğim satırları hızla kopyaladım ve Wanda'ya verdim. Okudu ve gülümseyerek masanın üstüne koydu.

İnce bir gülümsemeyle, "Peki, bunu imzalamaya cesaretin var mı?" diye sordu başını eğerek.

Kalemi aldım.

"Bırak, önce ben imzalayayım" dedi Wanda, "elin titriyor, mutluluğundan bu kadar mı korkuyorsun?"

Sözleşmeyle kalemi aldı... kendimle kavga halinde bir an için yukarıya baktım ve tavan resminin, İtalyan ve Hollanda ekolünden birçok resimde olduğu gibi hiç tarihsel olmayan ve resme garip, bana göre neredeyse korkutucu bir hava veren karakteri ilk olarak o an gözüme çarptı. Delila, alev kızılı saçları olan, dolgun hatlara sahip bir kadın koyu renkli bir kürk manto içinde kırmızı bir divana yarı çıplak uzanmış, Eski Filistinlilerin yere serip bağladıkları Samson'a gülümseyerek eğiliyor. Alaycı bir cilve taşıyan gülümsemesi cehennemi gaddarlıkla dolu, yarı kapalı gözleri Samson'un gözleriyle kesişiyor, Samson ise son bakışında dahi delice bir aşkla Delila'nın gözlerine takılı kalıyor, çünkü düşmanlarından biri göğsüne dizini bastırmış, kızgın demiri saplamak için hazır bekliyor.

"Hey.." diye bağırdı Wanda, "kendini hepten kaybettin valla, neyin var, imzalasan bile sonuçta her şey eskisi gibi olacak, beni hâlâ tanımadın mı hayatım?"

Sözleşmeye göz attım. Büyük, cesur harflerle ismi yazıyordu. Bir kez daha, büyüleyici güce sahip gözlerine baktım, sonra kalemi aldım ve sözleşmeyi hızla imzaladım.

"Titredin" dedi Wanda sakin bir tonda, "kalemi tutmana yardım edeyim mi?"

O anda hafifçe elimi tuttu, ve adım artık ikinci belgede de yazılıydı. Wanda iki evrağa da bir kez daha baktı ve divanın başucunda duran masanın çekmecesine koyup kilitledi.

"Pekâlâ... şimdi pasaportunla paranı da ver bana."

Cüzdanımı çıkarıp ona uzatıyorum, içine bakıyor, başını sallayıp diğer eşyaların yanına koyuyor, bense o

sırada önünde diz çöküyorum ve başımı tatlı bir sarhoşluk içinde göğsüne yaslıyorum.

Beni birdenbire ayağıyla itiyor, ayağa fırlıyor ve zili çalıyor. Zilin sesi duyulur duyulmaz, abanoz ağacından yontulmuşa benzeyen, tümüyle kırmızı atlas elbiseler içinde genç ve ince uzun üç zenci kız içeri giriyor ve her birinin elinde bir halat var.

O an bir anda içinde bulunduğum durumu anlıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum, fakat dimdik ayakta duran, çatık kaşlı ve kibirli gözlerle bakan soğuk ve güzel yüzünü bana çevirmiş, hükmeden bir tavırla sahibem olarak önümde duran Wanda eliyle işaret veriyor, ve ben daha ne olduğunu anlamadan zenci kızlar beni yere seriyorlar, el ve ayaklarımı sıkıca bağlıyorlar, sonra kollarımı, idam edilecek biri gibi zar zor hareket edebileceğim şekilde arkadan bağlıyorlar.

Zenci kız kırbacı dizlerinin üstüne çökerek sahibesine uzatıyor.

"Ve bu ağır kürkü al üzerimden" diye devam ediyor, "hareketlerimi engelliyor."

Zenci kız denileni yapıyor.

"Şuradaki ceketi ver!" diye bir kez daha emrediyor Wanda.

Haydée hızla yatağın üzerinde duran kakım işlemeli kazabaika'yı getiriyor, ve Wanda taklit edilmesi mümkün olmayan iki çekici hareketle kazabaika'yı giyiyor.

"Onu şu sütuna bağlayın."

Zenci kızlar beni ayağa kaldırıyor, vücudumu kalın bir iple sarıp geniş İtalyan yatağın kubbesini taşıyan masif sütunlardan birine ayaktayken bağlıyorlar beni.

Sonra bir anda kayboldular, yer yarılmıştı da yerin dibine girmişlerdi sanki.

Wanda hızla üstüme geliyor, beyaz atlas elbisesinin uzun kuyruğu gümüş gibi, ay ışığı gibi arkasında akıyor, saçları, ceketinin beyaz kürkü üzerinde alev gibi parlıyor. Şimdi önümde duruyor, sol eli belinde, sağ eliyle kırbacı tutuyor, ve kısa bir kahkaha atıyor.

"Artık aramızdaki oyun sona erdi" diyor kalpsiz bir soğuklukla, "artık ciddi olma zamanı geldi, kendini bana, kibirli ve kaprisli kadına delice bir körlük içinde oyuncak olarak sunan, alay ettiğim ve aşağıladığım seni ahmak! Artık sevgilim değil, hayatta kalıp kalmama kararı bile insafıma kalmış kölemsin.

Beni tanıyacaksın!

Her şeyden önce, bir kabahat işlememiş olsan da şimdi bir defa ciddi olarak kırbacımın tadına bakacaksın ki beceriksiz, itaatsiz veya asi davranırsan seni neyin beklediğini gör."

Bunun üzerine vahşi bir cazibeyle kürk işlemeli kolunu sıvadı ve sırtımı kırbaçladı.

Sarsıldım, kırbaç bir bıçak gibi etime saplanmıştı.

"Eee, hoşuna gidiyor mu?" diye bağırdı.

Sesimi çıkarmadım.

"Bir bekle hele, kırbacımın altında bir köpek gibi inleyeceksin daha" diye tehdit etti ve aynı anda kırbaçlamaya başladı.

Kırbaç darbeleri hızla, sıkça ve dehşet verici bir şiddetle sırtıma, kollarıma, enseme iniyordu, bağırmamak için dişlerimi sıkıyordum. O an yüzüme vurdu, suratımdan sıcak kanlar akmaya başladı, o ise gülüyor, kırbaçlamaya devam ediyordu.

"Seni asıl şimdi anlıyorum" diye bağırdı arada, "bir insanı, hele de beni seven bir erkeği böylesine hâkimiyetim altına almak gerçekten de bir zevk... beni seviyorsun

değil mi? Hayır mı? Ay canım! Parçalayacağım seni daha, böyle her darbeyle aldığım haz büyüyor. Büzül şimdi biraz, çığlık at, inle! Benden merhamet yok sana."

Sonunda yorgun düşmüşe benziyor.

Kırbacı bir kenara atıyor, divana uzanıyor ve zili çalıyor.

Zenci kızlar içeri giriyor.

"Çözün onu."

İplerim çözülür çözülmez bir tahta parçası gibi yere kapaklanıyorum. Siyahi kadınlar gülüp beyaz dişlerini gösteriyorlar.

"Ayaklarındaki halatları çözün."

Çözüyorlar. Ayağa kalkabiliyorum.

"Yanıma gel Gregor."

Bu gaddarlığı, alaycı ve aşağılayıcı tavrıyla gözüme hiçbir zaman bugünkü kadar baştan çıkarıcı gözükmemiş bu güzel kadına yaklaşıyorum.

"Bir adım daha" diye buyuruyor Wanda, "diz çök ve ayağımı öp."

Beyaz atlas elbisesinin eteğinin altından ayağını uzatıyor ve ben, bu aşkın ahmak, dudaklarımı ayağına bastırıyorum.

"Beni şimdi koca bir ay görmeyeceksin Gregor" diyor ciddi bir ifadeyle, "bu sayede sana yabancılaşacağım ve yeni konumuna daha kolay alışacaksın. Bu süre içinde bahçede çalışacak, emirlerimi bekleyeceksin. Şimdi marş marş köle!"

* * *

Bir ay monoton bir düzen, ağır çalışma temposu ve ona, bana bütün bu acıları veren kadına duyduğum kas-

vetli özlemle geçti. Bahçıvana tabiyim, ona ağaçları, çalıları budarken, çiçek dikerken, tarhları kazarken, çakıllı yolları süpürürken yardım ediyor, tatsız yemeğiyle sert yatağını paylaşıyorum, tavuklarla kalkıyor tavuklarla yatıyorum ve zaman zaman sahibemizin eğlendiğini, etrafının âşıklarıyla çevrili olduğunu duyuyorum, ve hatta bir keresinde yaramaz gülümsemesini ta bahçeden işittim.

Kendimi o kadar aptal buluyorum ki! Şu anki yaşamımda mı böyle oldum, yoksa önceden de mi böyleydim? Öbür gün bir ay bitiyor... bana ne yapacak şimdi, yoksa unuttu mu beni, mutlu sonuma kadar çalıları budayıp buket mi bağlayacağım?

Yazılı emir.

"Köle Gregor işbu yazıyla şahsi hizmetime getirilmiştir.

Wanda Dunajew."

Ertesi sabah kalbim küt küt atarak damasko perdeyi aralıyor, Tanrıçamın henüz hoş bir loşluk içindeki yatak odasına giriyorum.

Ben şöminenin önünde eğilmiş ateş yakarken, "Sen misin Gregor?" diye soruyor. Sevdiğim bu sesi işitince titriyorum. Ama göremiyorum onu, kubbeli yatağın perdeleri ardında yanına yaklaşılmaz biçimde yatıyor.

"Evet, Hanımefendi" diye cevap veriyorum.

"Saat kaç?"

"Dokuzu geçti."

"Kahvaltı."

Kahvaltısını getirmek için koşuyor ve sonra elimde kahve tepsisiyle yatağı önünde diz çöküyorum.

"Kahvaltınız Sahibem."

Wanda perdeleri çekiyor, ve gariptir, onu açılmış saçlarıyla beyaz yastıkları arasında gördüğüm ilk an gözüme tamamen yabancı biri gibi geliyor, güzel bir kadın ama o sevdiğim yüz hatları değil bunlar, sert bir yüz bu ve korkunç bir yorgunluk ve doygunluk ifadesi taşıyor.

Yoksa bütün bunları daha önce göremedim mi?

Yeşil gözlerini tehditkâr olmaktan çok meraklı veya belki de merhamet dolu bir ifadeyle bana dikmiş, üzerindeki koyu renkli kürk geceliği ağır ağır çıplak omuzlarına çekiyor.

O an öylesine çekici, öylesine aklımı başımdan alan bir görüntüsü var ki kanımın başıma ve kalbime çıktığını hissediyorum, ve elimdeki tepsi titremeye başlıyor. Bunu fark ediyor ve komodinin üstünde duran kırbacı alıyor.

"Beceriksizsin köle" diyor kaşlarını çatarak.

Başımı öne eğiyorum ve tepsiyi tüm gücümle tutuyorum, kahvaltısını alıyor, esniyor ve harika kürkün içindeki dolgun uzuvlarını geriyor.

Wanda'nın zili çaldı. İçeri giriyorum.

"Bu mektup Prens Corsini'ye gidecek."

Acele adımlarla şehre gidiyor ve mektubu ışıl ışıl siyah gözleri olan genç ve yakışıklı bir erkek olan prense veriyorum, ve prensin cevabını kıskançlıktan ölüp biterek Wanda'ya iletiyorum.

"Neyin var?" diye soruyor haince fırsat kollayarak, "Korkunç derecede rengin atmış."

"Hiç, Sahibem, biraz hızlı yürüdüm sadece."

* * *

Öğle yemeğinde yanında prens var, ve ben onunla prense hizmet etmekle yükümlüyüm, gülüşüp şakalaşıyorlar ve ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Bir an gözlerim kararıyor, tam da Bordeaux şarabı prensin kadehine doldurduğum sırada, ve şarap masa örtüsüyle Wanda'nın elbisesine dökülüyor.

"Beceriksiz" diye bağırıyor Wanda ve bana bir tokat atıyor, prens gülmeye başlıyor, onunla birlikte Wanda da gülüyor ve kan tepeme sıçrıyor.

Yemekten sonra Cascine'ye gidiyor. İki güzel, doru İngiliz atı koşulmuş küçük arabayı kendisi sürüyor, ben arkasında oturuyorum ve asil beylerden biri tarafından selamlandı mı nasıl işveyle ve gülerek teşekkür ettiğini seyrediyorum.

Arabadan inmesine yardım ederken hafifçe koluma yaslanıyor, dokunuşuyla birlikte elektrik çarpmış gibi titriyorum. Ah! harikulade bir kadın bu, onu her zamankinden daha çok seviyorum.

* * *

Saat altıda akşam yemeğine hanımlar ve beylerden mürekkep küçük bir grup geliyor. Yemek servisini ben yapıyorum ve bu sefer masa örtüsüne şarap dökmüyorum.

Bir tokat bin nasihatten iyidir, insan o kadar hızlı kavrıyor ki, hele de dersimizi veren küçük, dolgun bir kadın eliyse.

* * *

Wanda akşam yemeğinden sonra Teatro della Pergola'ya gidiyor. Siyah kadife elbisesi, kakım kürkünden büyük

yakası, saçında beyaz güllerden yapılma tacıyla gerçekten göz kamaştırıcı görünüyor. Arabanın kapısını açıyorum ve binmesine yardım ediyorum. Opera binasının önünde arabacı koltuğundan sıçrıyorum, inerken koluma yaslanıyor, kolum bu tatlı yükün altında sarsılıyor. Ona locanın kapısını açıyorum, sonra koridorda bekliyorum. Temsil dört saat sürüyor, o süre içinde Wanda kavalyelerinin ziyaretlerini kabul ediyor, bense sinirden dişlerimi sıkıyorum.

Gece yarısını geçeli bir hayli olduğunda sahibemin zili son defa çalıyor.

"Ateş!" diye kısaca emrediyor, ve ateş şöminede çatır çatır yanmaya başladığında, "Çay" diye buyuruyor.

Semaverle geri geldiğimde soyunmuş bile, zenci kızın yardımıyla beyaz gecelik entarisini giyiyor.

Haydée bunun üzerine odadan çıkıyor.

"Kürk geceliğimi ver" diyor Wanda güzel uzuvlarını uykulu gözlerle gererek.

Kürk geceliği koltuktan alıyorum ve ağır ağır, uyuşuk hareketlerle kolunu geçirirken ona kürk geceliği tutuyorum. Sonra kendini divandaki yastıkların arasına atıyor.

"Ayakkabılarımı çıkar, sonra da kadife terliklerimi giydir."

Dizimin üzerine çöküyorum ve küçük ayakkabıyı çekerek çıkarmaya çalışıyorum ama bir türlü çıkmak bilmiyor. "Acele et! Acele et!" diye bağırıyor Wanda, "canımı acıtıyorsun! bir dur hele... şimdi göstereceğim sana." Bana kırbaçla vuruyor, ayakkabı çıktı bile!

"Şimdi marş marş!" Bir tekme daha, artık istirahate çekilebilirim.

* * *

Bugün bir suareye giderken ona eşlik ettim. Holde kürkünü almamı emretti, sonra gururlu bir gülümsemeyle, zaferinden emin bir halde parlak ışıklarla donatılmış salona girdi, bense aklımda kasvetli, tekdüze düşünceler saatlerin peş peşe geçmesini bekledim yine. Kapı bir an için açık kaldığında müzik ara ara dışarı, bana kadar geliyordu. Birkaç uşak benimle konuşmaya çalıştıysa da sade birkaç kelime İtalyanca konuştuğumdan çok geçmeden bu niyetlerinden vazgeçtiler.

En sonunda uyuyakalıyorum ve rüyamda, Wanda'yı kıskançlık krizine girip öldürdüğümü ve ölüme mahkûm edildiğimi görüyorum, kendimi giyotine bağlanmış olarak görüyorum, balta düşüyor, onu ensemde hissediyorum ama hâlâ yaşıyorum...

Derken cellat yüzüme vuruyor.

Hayır, cellat değil bu, karşımda öfkeyle durmuş kürkünü isteyen Wanda. Hemen yanına gidiyorum ve kürkünü giymesine yardım ediyorum.

Dolgun hatlı, güzel bir kadının omuzlarını bir kürkle örtmek, ensesinin, harika uzuvlarının enfes ve yumuşak posta sarındığını görmek, hissetmek, dalgalanan kıvırcık saçlarını kaldırmak ve yakasının üzerine bırakmak büyük bir zevk, ve sonra kürkünü çıkarınca, hoş bir sıcaklıkla vücudundan yükselen hafif bir koku samur kürkün tüylerinin altın uçlarında asılı kalınca insan aklını kaçıracakmış gibi oluyor!

* * *

Sonunda misafirsiz, operasız, insansız bir gün. Rahat bir nefes aldım. Wanda galeride oturmuş okuyor, bana

bir iş verecek gibi görünmüyor. Hava kararınca, gümüşi akşam sisi çökünce odasına çekiliyor. Akşam yemeğini servis ediyorum, tek başına yiyor ama bana tek bir bakış, tek bir laf bile, bir... tokat bile atmıyor.

Ah! nasıl hasretim onun elinden gelecek bir tokada.

Gözyaşlarımı tutamıyorum, beni ne kadar aşağılamış olduğunu hissediyorum, öyle derin bir aşağılama ki bu beni işkence etmeye, eziyet etmeye bile layık görmüyor.

Yatağına yatmadan önce beni çağıran zilini duyuyorum

"Bu gece yanımda uyuyacaksın, dün gece korkunç kâbuslar gördüm ve yalnız kalmaya korkuyorum. Divanın üzerinden bir yastık al ve ayaklarımın dibindeki ayı kürkünün üzerine yat.

Wanda bunu söyledikten sonra, sadece tavandan sarkan küçük bir ampulün odayı aydınlatacağı şekilde ışıkları söndürdü ve yatağa girdi. "Kımıldama ki uyanmayayım."

Emrettiği gibi yaptım ama uzun süre uyuyamadım. Güzel kızıl saçlarının örttüğü kolları ensesinin altında sırtüstü yatmış bu güzel, Tanrıça kadar güzel kadını koyu renk kürk geceliğinin içinde seyrettim. Düzenli aralıkla derin nefes alırken harika göğsünün yükselişini işittim, ve ne zaman yerinden kımıldayacak olsa uyandım ve kulaklarımı dört açıp benden bir isteği olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Ama bana ihtiyacı olmadı.

Onun gözünde bir gece lambasının veya yatağa alınan bir revolverin gördüğü işten başka bir iş görmüyor, onun için bir gece lambası veya revolverden daha yüce bir anlam ifade etmiyordum.

* * *

Ben ahmak mıyım, yoksa o mu ahmak olan? Bütün bunlar benim aşkın fantezilerimin ötesine geçme niyetindeki yaratıcı ve yaramaz bir kadın beyninden mi çıkıyor, yoksa bu kadın gerçekten de; kendileri gibi düşünen, hisseden, kendi iradeleri gibi bir iradeye sahip insanları bir solucan gibi ezmekten şeytani bir haz duyan o Neronvari karakterlerden mi?

Neler yaşadım neler!

Elimde kahve tepsisiyle yatağının önünde diz çöktüğümde Wanda birdenbire elini omzuma koydu ve gözlerini gözlerimin derinlerine daldırdı.

"Ne güzel gözlerin var" dedi alçak sesle, "hele de acı çekmeye başladığından beri. Gerçekten mutsuz musun?"

Başımı öne eğdim ve sustum.

"Severin! Beni hâlâ seviyor musun?" diye bağırdı aniden tutkuyla, "beni hâlâ sevebiliyor musun?" Ve beni öylesine bir şiddetle kendisine çekti ki tepsi devrildi, cezve ve fincanlar yere düştü ve kahve halıya döküldü.

"Wanda... Wandam!" diye çığlık attım ve onu sertçe kendime bastırıp dudaklarını, yüzünü, göğüslerini öpücüklere boğdum. "Benim sefaletim de bu işte, bana ne kadar eziyet edersen, ne kadar ihanet edersen seni o kadar çok, o kadar delicesine seviyorum! Acıdan, aşktan ve kıskançlıktan öleceğim bir gün."

"Ama sana daha hiç ihanet etmedim ki Severin" dedi Wanda gülümseyerek.

"Etmedin mi? Wanda! Allah aşkına, böyle insafsızca dalga geçme benle!" diye bağırdım. "Mektubu prense kendi ellerimle..."

"Evet, bir öğle yemeği davetiyesi."

"Sen, Floransa'ya geldiğimizden beri..."

"Sana olan sadakatimi tümüyle korudum" dedi Wanda, "kutsal saydığım her şey üzerine yemin ederim. Bütün bunları sadece fantezini gerçekleştirmek için, sadece senin için yaptım.

Ama kendime bir âşık seçeceğim, yoksa iş yarım kalmış olur, ve sonunda sana karşı yeterince gaddar değildim diye suçlarsın beni. Benim sevgili, güzel kölem! Bugün ama yine bir defa Severin olmalısın, sadece ama sadece sevgilim olmalısın. Kıyafetlerini atmadım, şu sandığın içindeler, birbirimizi öylesine içten sevdiğimiz o küçük Karpat kaplıcasında nasıldıysan öyle olacağın şekilde giyin. O zamandan beri yaşanan her şeyi unut, ah, yaşananları kollarımdayken kolayca unutacaksın zaten, bütün acıların dinene kadar öpeceğim seni."

Beni bir çocuk gibi sevdi, öptü, okşadı. Sonunda hoş bir gülümsemeyle: "Giyin şimdi, ben de giyinip hazırlanacağım. Kürk ceketimi alayım mı? Tamam, tamam, niye soruyorsam, git hadi!"

Geri geldiğinde üzerinde beyaz atlas elbisesi, kakım işlemeli kırmızı kazabaika'sı, saçları beyaz renkte pudralanmış ve alnında küçük, elmas bir halka ile odanın ortasında duruyordu. Bir an için bana feci biçimde II. Katharina'yı hatırlattı ama anımsamalara zaman bırakmadı, beni kendine, divana çekti ve birlikte iki mutlu saat geçirdik. Şimdi o katı, kaprisli sahibe değil, artık sadece nazik bir hanımefendi, şefkatli bir sevgiliydi. Bana fotoğraflar ve yeni çıkmış kitaplar gösterdi, benimle bunlar üzerine öylesine büyük bir zekâ, berraklık ve zevk ile konuşuyordu ki elini mest olmuş bir halde birkaç defa dudaklarıma götürdüm. Sonra bana Lermontow'dan birkaç şiir okuttu, ve iyice ateşlendiğim bir anda... küçük elini sevgi dolu bir hareketle elimin üstüne koydu ve

"Mutlu musun?" diye sordu. Yumuşak yüz hatlarında ve sevecen bakışlarında hoş bir haz okunuyordu.

"Henüz değilim."

Bunun üzerine arkasındaki yastıklara yaslandı ve yavaşça kazabaika'sını açmaya başladı.

Bense yarı çıplak göğsünü kakım kürküyle hızla örttüm tekrar. "Beni deli ediyorsun" diye kekeledim.

"Hadi gel."

Kendimi bir anda kollarında buldum, beni bir yılan gibi diliyle öpmeye başladı. Derken bir kez daha fısıldadı: "Mutlu musun?"

"Alabildiğine mutluyum!"

Bir kahkaha patlattı. Tüylerimi ürperten kötü, keskin bir kahkahaydı bu.

"Köle, önceleri güzel bir kadının oyuncağı olmayı hayal ediyordun, şimdiyse özgür bir insan, bir erkek olduğunu, benim sevgilim olduğunu sanıyorsun, seni aptal! Bir işaret veriyorum, ve tekrar kölesin... Diz çök."

Divandan inip ayakları dibine çöktüm, gözlerim şüpheyle gözlerinde takılı kalmıştı.

"İnanamıyorsun" dedi, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bana bakarak, "canım sıkılıyor, ve sen de beni birkaç saat oyalayacak kadar iyisin. Bana öyle bakma..."

Bir tekme attı.

"Tam istediğim gibisin, bir insan, bir eşya, bir hayvan..." Zili çaldı.

Zenci kızlar içeri girdi.

"Ellerini arkadan bağlayın."

Dizlerimin üstünde kaldım ve sakin sakin bağlamalarını bekledim. Sonra beni bahçeye, bahçeyi güneye doğru sınırlayan küçük bağa indirdiler. Asmalıkların

arasına mısır ekilmişti, orada burada hâlâ tek tük kuru çalılar yükseliyordu. Yanda bir saban duruyordu.

Zenci kızlar beni bir kazığa bağladılar ve altın saç tokalarını bana batırarak eğlendiler. Fakat çok geçmeden, başında kakım kürkünden şapkası, elleri ceketinin cebinde, Wanda geldi, beni çözdürdü, kollarımı arkamdan bağlattı, boynuma bir boyunduruk geçirtip beni sabana koşturdu.

Sonra kara şeytanları beni tarlaya sürdüler, birisi sabanı sürüyor, diğeri bana iple yön veriyor, öteki de beni kırbaçlayarak yürütüyordu, ve Kürklü Venüs yanda durup seyrediyordu.

* * *

Ertesi akşam yemek servisini yaparken Wanda, "Bir servis daha aç, bugün benimle yemeni istiyorum" karşısına otururken de, "Hayır, yanıma, yanı başıma otur" dedi.

Morali çok iyi, kaşığıyla bana çorba veriyor, beni çatalıyla besliyor, sonra kafasını oyun oynayan bir kedicik gibi masanın üzerine koyuyor ve bana işve yapıyor. Fakat benim yerime yemekleri getiren Haydée'ye gerektiğinden biraz daha fazla bakınca belamı buluyorum. O asil, neredeyse Avrupalı yüz hatları, bir heykeli andıran, sanki siyah mermerden yapılmış gibi görünen harika göğüsleri ilk defa dikkatimi çekiyor. Güzel şeytan, kendisini beğendiğimi fark ediyor ve gülümseyerek dişlerini gösteriyor... odadan çıkar çıkmaz Wanda öfkeden çılgına dönmüş bir halde yerinden fırlıyor.

"Ne, benim önümde başka bir kadına böyle bakmaya cesaretin var yani! Sonunda benden daha çok hoşuna gidecek, daha da şeytani o."

Ödüm kopuyor, onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bir anda dudaklarına kadar rengi atıyor ve bütün vücudu titriyor –Kürklü Venüs kölesini kıskanıyor– kırbacı asılı olduğu çividen hızla çekip alıyor ve yüzüme vuruyor, sonra siyahi uşakları çağırıyor, onlara beni bağlatıyor ve bodruma götürttürüyor, orada beni karanlık, rutubetli bir mahzene, resmen bir zindana atıyorlar.

Sonra kapı kapanıyor, sürgüler çekiliyor, kilidin içinde bir anahtarın şarkısı duyuluyor. Mahpusum, defnedildim.

Mezbahaya götürülen bir dana gibi bağlanmış, yaş bir saman yığını üzerinde ışıksız, yemeksiz, içeceksiz, uykusuz yatıyorum ne zamandan beri yattığımı bilmeden... isterse beni aç bırakıp öldürecek güçte, tabii ondan önce donup ölmezsem. Soğuktan tir tir titriyorum. Yoksa humma mı bu? Sanırım, bu kadından nefret etmeye başlıyorum.

* * *

Kan gibi kırmızı bir şerit yerde yüzüyor, kapı aralığından içeri giren ışık bu, derken kapı açılıyor.

Wanda, samur kürküne sarınmış halde eşikte görünüyor, ve içeriyi bir meşaleyle aydınlatıyor.

"Yaşıyor musun?" diye soruyor.

"Beni öldürmeye mi geldin?" diye cevap veriyorum, mat ve sıcak bir sesle.

Wanda iki hızlı adımda yanımda, döşeğimin yanına çöküyor ve başımı kucağına koyuyor... "Hasta mısın? Gözlerin nasıl yanıyor böyle, beni seviyor musun? Beni sevmeni istiyorum."

Kısa bir hançer çıkarıyor, hançerin bıçağı gözümün önünde parlayınca ödüm kopuyor, gerçekten beni öldüreceğine inanıyorum. O ise gülüyor ve bağlı olduğum halatı kesiyor.

* * *

Her akşam, yemekten sonra beni yanına çağırıyor, bana bir şeyler okutuyor ve benimle birçok çekici sorun ve konu üzerine konuşuyor. Bunları yaparken tümden değişmiş gibi bir görünüm sergiliyor, sanki beni terk ettiği vahşilikten, bana gösterdiği zulümden utanıyormuş gibi bir hali var. Dokunaklı bir nezaket tüm varlığını yüceltiyor, ve vedalaşırken bana elini uzattığı zaman gözlerinde iyilik ve sevginin; gözlerimizi yaşartan, bakınca bütün varoluş acılarını ve ölümün yaşattığı bütün korkuları unuttuğumuz o insanüstü gücü okunuyor.

* * *

Ona Manon l'Escault'yu okuyorum. Aradaki bağı hissediyor, gerçi bir şey demiyor ama zaman zaman gülümsüyor, ve sonunda küçük kitabı kapatıyor.

"Okumaya devam etmek istemiyor musunuz Hanımefendi?"

"Bugün değil. Bugün Manon l'Escault'yu kendimiz oynayacağız. Cascine'de bir randevum var ve siz, siz sevgili kavalyem bana bu randevumda eşlik edeceksiniz. Biliyorum ki bunu yapacaksınız, öyle değil mi?"

"Emredersiniz."

"Emretmiyorum, rica ediyorum" diyor karşı konulmaz bir cazibeyle, sonra ayağa kalkıyor, ellerini omzuma ko-

yuyor ve bana bakıyor. "Bu gözler!" diye haykırıyor, "seni o kadar seviyorum ki Severin, ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

"Evet" diyorum acı acı, "bir başkasına randevu verecek kadar hem de."

"Bunu sadece, seni tahrik etmek için yapıyorum" diye cevap verdi canlı bir tonda, "seni kaybetmemem için âşıklarım olması gerek, seni hiçbir zaman kaybetmek istemiyorum, duyuyor musun, hiçbir zaman, çünkü sadece seni seviyorum, yalnızca seni."

Tutkuyla dudaklarıma yapıştı.

"Ah! tüm ruhumu içimden geldiği gibi bir öpücükle verebilsem sana –ama– şimdi gel ama artık."

Siyah, basit bir mantoyu çabucak giydi ve başını koyu renkli bir başlıkla örttü. Sonra hızla galeriden geçti ve arabaya bindi.

"Gregor götürecek beni" diye bağırdı, şaşırıp bozularak geri çekilen arabacıya.

Arabacının yerine geçtim ve atları öfkeyle kırbaçladım.

Cascine'de, ana hıyabanın sık ağaçlı bir yola dönüştüğü yerde Wanda arabadan indi. Geceydi, gökyüzünden geçen gri bulutların arasından tek tük birkaç yıldız parıldıyordu. Arno kıyısında koyu renk bir paltoyla haydut şapkası giymiş bir adam durmuş sarı dalgaları seyrediyordu. Wanda hızla çalıların arasından geçip yan tarafa geçti ve adamın omzuna vurdu. Adamın Wanda'ya doğru dönüşünü, elini tutuşunu gördüm... sonra yeşil duvarın ardında kayboldular.

İşkence dolu bir saat. Nihayet yapraklar hışırdıyor, ve döndüler.

Adam Wanda'ya arabaya kadar eşlik ediyor. Fenerin güçlü ve göz kamaştıran ışığı daha önce hiç görmediğim

son derece genç, yumuşak hatlı ve hülyalı bir yüze düşüyor, ve uzun, sarışın bukleler arasında oynaşıyor.

Wanda elini uzatıyor, adam elini saygıyla öpüyor, sonra Wanda bana işaret ediyor ve araba göz açıp kapayana kadar, yeşil bir duvar kâğıdı gibi nehre karşı duran, yapraklı uzun duvarın kenarında gözden kayboluyor.

* * *

Bahçe kapısının zili çalıyor. Tanıdık bir yüz. Cascine'deki adam.

"Kim geldi diyeyim?" diye soruyorum Fransızca. Muhatabım utanarak başını sallıyor.

"Biraz Almanca anlıyor musunuz?" diye soruyor utana sıkıla.

"Elbette. İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Ah! henüz bir ismim yok maalesef" diye cevap veriyor çekingen bir ifadeyle, "sahibenize, Cascine'den Alman ressamın geldiğini ve... kendisi de göründü işte."

Wanda balkona çıkmıştı ve yabancıya el salladı.

Sonra bana, "Gregor, beyefendiyi yanıma getir" diye bağırdı.

Ressama merdiveni gösterdim.

"Zahmet etmeyin, kendim bulurum. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim" dedi ve basamakları koşarak tırmandı. Ben aşağıda kaldım ve zavallı Almanın arkasından derin bir acımayla baktım.

Kürklü Venüs adamın ruhunu kızıl saç örgüleri arasında hapsetmişti.

Wanda'nın resmini yapacak ve yaparken aklını kaçıracak.

* * *

Güneşli bir kış günü, ağaç gruplarının yapraklarında, çimenliğin yeşil yüzeyinde altınımsı titreşmeler görülüyor. Galerinin ayağındaki kamelyalar alabildiğine zengin tomurcuk süsü içinde ışıldıyor. Wanda loggia'da oturuyor ve resim yapıyor, Alman ressam ise onun karşısında durmuş, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş Wanda'yı seyrediyor, hayır, yüzüne bakıyor ve bu çehrenin içinde kaybolmuş gibi bir hali var, sanki bu dünyada değilmiş gibi.

Wanda ise bunu görmüyor, beni de; sırf onu görmek için, üzerimde müzik gibi, şiir gibi bir etki yapan yakınlığını hissetmek için elimde kürek tarhları kazdığımı da görmüyor.

* * *

Ressam gitti. Yaptığım tehlikeli bir iş ama bunu göze alıyorum. Galeriye, çok yakınına gidiyor ve Wanda'ya soruyorum: "Ressamı seviyor musun Sahibem?"

Kızmadan bana bakıyor, başını sallıyor, ve sonda gülüyor hatta.

"Acıyorum ona" diye cevap veriyor, "ama sevmiyorum. Kimseyi sevmiyorum. *Seni sevmiştim, sevebildiğim kadar içten, tutkulu ve derinden sevmiştim* ama artık seni de sevmiyorum, kalbim boş, ölü, ve bu da üzüyor beni."

"Wanda!" diye haykırdım, korkunç biçimde sarsılmıştım.

"Yakında sen de artık sevmeyeceksin beni" diye devam etti, "iş o raddeye geldi mi söyle bana, o zaman sana hürriyetini geri vereceğim."

"O zaman ömrüm boyunca kölen olarak kalırım, çünkü ben sana tapıyorum ve gittikçe daha fazla tapacağım" diye

bağırdım, aşkın, başıma defaatle bela açmış o fanatizminin etkisinde.

Wanda garip bir zevkle bana baktı. "İyi düşün" dedi, "seni çok ama çok sevdim ve fantezini gerçekleştirmek için sana karşı despotça davrandım, o tatlı duygudan bir parça, sana duyduğum içten bir ilgi olarak göğsümde titreşiyor şimdi hâlâ, bu da kaybolduğu zaman seni azat edeceğimi, o zaman sana karşı gerçekten de gaddar, insafsız, hatta vahşice olmayacağımı, ben ilgi duymazken veya başka birini severken beni taparcasına seven adama eziyet ve işkence etmenin, bu adamın bana duyduğu aşktan öldüğünü görmenin bana şeytani bir zevk vermeyeceğini kim bilebilir? İyi düşün."

"Her şeyi çoktan düşündüm" diye karşılık verdim, hummalar içinde yanar gibi, "sensiz olamam, yaşayamam. Beni azat edersen ölürüm, bırak kölen olayım, öldür, öldür ama başından savma beni."

"Peki, o zaman kölem ol" dedi, "ama seni artık sevmediğimi, ve bana duyduğun sevginin gözümde bir köpeğinkinden fazla değeri olmadığını unutma, ve köpekler tekme yer."

* * *

Bugün Venus de' Medici'yi ziyaret ettim.

Henüz erkendi, Tribuna'nın sekiz köşeli küçük salonu bir mabet gibi loş ışıkla dolmuştu, sessiz Tanrıça heykeli önünde ellerimi kavuşturup derin bir huşu içinde dikildim.

Ama uzun süre durmadım.

Galeride henüz kimseler yoktu, bir İngiliz bile yoktu, dizlerimin üzerine çöktüm ve bu güzel, ince bedeni, to-

murcuklanan göğüsleri, gözleri yarı kapalı bu el değmemiş ama şehvetli yüzü, her iki tarafta küçük boynuzları saklarmış gibi görünen incecik bukleleri seyrettim.

* * *

Sahibenin zili.

Öğle vakti. O ise, kollarını ensesinde birleştirmiş, hâlâ yatakta.

"Yıkanacağım" diyor, "ve sen bana hizmet edeceksin. Kapıyı kapat."

Denileni yaptım.

"Şimdi aşağı in ve aşağının da kilitli olduğundan emin ol."

Yatak odasından banyoya inen helezon merdivenden indim, ayaklarım kopacak gibiydi, demir korkuluklara tutunmak zorunda kaldım.

Loggia ile bahçeye açılan kapıyı kapalı bulduktan sonra geri geldim. Wanda o an, saçlarını açmış, yeşil kadife kürkünü giymiş yatakta oturuyordu. Hızlı bir hareket yaptı ve bu sayede üzerinde sadece kürk olduğunu gördüm ve neden bilmiyorum, darağacına gittiğini bilen ama darağacını görünce titremeye başlayan bir idam mahkûmu gibi korkudan ödüm patladı.

"Gel Gregor, beni kollarına al."

"Nasıl yani Sahibem?"

"Beni taşıyacaksın, anlamıyor musun?"

Onu tutup havaya kaldırdım, kollarımda oturuyordu ve boynuma sarılmıştı, ve onunla beraber merdivenlerden ağır ağır, basamak basamak inerken ve saçları zaman zaman yanağıma vurduğunda ve ayağı hafifçe dizime

değdiğinde bu güzel yükün altında sarsılıyor ve her an yıkılabileceğimi düşünüyordum.

Banyo geniş, yüksek ve yuvarlak bir odaydı, yumuşak, sakin ışığını yukarıdan, kızıl renkli cam kubbeden alıyordu. İki palmiye ağacı büyük yapraklarını üzerinde kırmızı, kadife minderler olan bir döşeğin üzerine yeşil bir çatı gibi yaymışlardı. Döşeğin orada, Türk halılarıyla kaplı basamaklardan, merkezi işgal eden geniş bir mermer havuza iniliyordu.

"Yukarıda, komodinimin üzerinde yeşil bir bant var" dedi Wanda, ben onu döşeğin üzerine bırakırken, "onu getir bana, kırbacımı da getir."

Merdivenleri koşa koşa çıktım, indim ve istediği iki şeyi de dizlerimin üstüne çöküp sahibemin ellerine bıraktım. Bunun üzerine ağır ve elektriklenmiş saçlarını bana, büyük bir topuz olacak şekilde bağlatıp yeşil kadife bantla tutturdu. Sonra banyoyu hazırladım, bunu yaparken çok beceriksiz bir görünüm sergiledim, çünkü ellerimle ayaklarım tutmuyor, çalışmamı engelliyordu, ve kırmızı kadife minderler üzerinde uzanmış ve güzel bedeni zaman zaman, orada burada koyu renkli kürkü arasından parıldayan güzel kadına ne zaman bakmak zorunda kalsam –zira iradem dışında oluyor, büyülü bir güç yaptırıyordu bana bunu– bütün şehvetin ve şehvaniyetin yarı yarıya örtünmüş, cezp edici bir şekilde açılmış olan kişide toplanmış olduğunu hissediyordum, ve bunu, havuz sonunda dolduğunda ve Wanda kürk mantosunu tek bir hareketle üzerinden attığında ve Tribuna'daki Tanrıça gibi karşımda durduğu zaman daha güçlü bir şekilde fark ettim.

Artık örtülü olmayan güzelliğiyle gözüme o an öyle kutsal, öyle saf geldi ki vaktiyle Tanrıça'nın önünde yap-

tığım gibi dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı huşu içinde ayaklarına bastırdım.

Daha biraz önce vahşi dalgaların çarptığı ruhum birdenbire sakin akmaya başladı, ve Wanda'da gaddar hiçbir yan göremiyordum artık.

Basamakları ağır ağır indi, kristal sulara dalıp çıkışını ve kendi yarattığı dalgaların sanki ona âşıklarmış gibi etrafında oynayışını içine eziyetin veya hasretin zerresi karışmamış sessiz bir neşeyle seyretme şansını yakaladım.

Nihilist estetikçimiz haklı: Gerçek bir elma resmedilmiş bir elmadan, canlı bir kadın taştan bir Venüs'ten daha güzel.

Ve sonra havuzdan çıktığında, gümüşi damlalarla kızıl ışık üzerinden aktığında her yanımı sessiz bir esrime kapladı. Harika vücudunu kurulayarak onu keten havlulara sardım, ve bir ayağını, sanki taburenin üstüne koyarmış gibi üstüme koymuş, üzerinde büyük kadife mantosu minderlerin üstünde yatarken de o sakin saadet hâlâ benimleydi. Elastik samur kürkler soğuk mermer bedenine şehvetle sokuluyor, sağ eliyle kayıtsız bir edayla kırbaçla oynarken uyuyan bir kuğu gibi yaslandığı sol kolu koyu renk kürkün yeninde duruyordu.

Gözüm tesadüfen karşı duvardaki masif aynaya kaydı, ve aniden çığlık attım, çünkü aynanın altın çerçevesi içinde bir resim gibi bizi gördüm, bu resim öylesine güzel, tuhaf ve fantastikti ki resmin çizgileriyle renklerinin bir sis gibi yok olup gideceğini düşününce içimi derin bir üzüntü kapladı.

"Neyin var?" diye sordu Wanda.

Aynayı gösterdim.

"Ah! Hakikaten güzel" diye haykırdı, "ne yazık ki ânı elinde tutamıyor insan."

"Neden olmasın?" diye sordum, "her sanatçı, en meşhuru bile seni fırçasıyla ölümsüzleştirmesine izin vermenden gurur duymaz mı?"

"Bu sıra dışı güzelliğin" diye devam ettim onu hayranlıkla seyrederek, "bu harika yüz hatlarının, bu yeşil ateşli tuhaf gözlerin, bu şeytani saçların, bedenin bu ihtişamının yitip gideceği düşüncesi dehşet verici, beni ölüm ve yok olma korkularına gark ediyor. Ama sanatçının eli seni yok olmaktan kurtarmalı, sen bizler gibi arkanda varoluşunun tek bir izini bırakmadan tümüyle ve sonsuza kadar yok olamazsın, senin resmin yaşamalı, kendin çoktan yok olup toprağa karışmış olsan bile güzelliğin ölüme galip gelmeli!"

Wanda gülümsedi.

"Bugünkü İtalya'nın bir Tizian'ı veya Raphael'i olmaması çok yazık" dedi, "ama belki de aşk dehanın yerini tutar, kim bilir, bizim küçük Alman mesela?" Düşündü taşındı.

"Evet... o, beni resmetsin... bir icabına bakıp onun için renkleri Amor'un karıştırmasını sağlayacağım."

* * *

Genç ressam Wanda'nın villasında atölyesini kurdu, Wanda adamı tamamen ağına aldı. Biraz önce bir Madonna yapmaya başladı, kızıl saçlı, yeşil gözlü bir Madonna! Bu, kanı kaynayan çekici kadına bakıp bekaretin resmini yapmayı ancak bir Almanın idealizmi başarabilir. Zavallı oğlan gerçekten de neredeyse benden daha kocaman bir eşek. Tek şanssızlığımız, Titania'mızın, eşek kulaklarımızı çok erken fark etmiş olması.

* * *

Şimdi bize gülüyor, hem de ne gülmek, ressamın, açık penceresi altında durup gelen seslere kıskançlıkla kulak kabarttığım stüdyosunda Wanda'nın attığı kibirli, melodik kahkahaları işitiyorum.

* * *

"Delirdiniz mi, beni... ah! inanılır gibi değil, beni Tanrı'nın Annesi olarak!" diye bağırdı ve tekrar gülmeye başladı, "bekleyin, size başka bir resim göstereceğim, kendi yaptığım bir resim, o resmi kopyalayın."

Güneş ışığında aydınlanan başı pencerede gözüktü.

"Gregor!"

Merdivenleri koşarak çıktım, galeriyi geçip atölyeye girdim.

"Onu banyoya götür" diye emretti Wanda, kendisi hızla oradan uzaklaşırken.

Birkaç saniye geçti, Wanda, üzerinde sadece samur kürkü ve elinde kırbaçla merdivenleri indi ve o günkü gibi kadife minderlerin üzerine uzandı. Ben ayakları dibine yattım, ayağını üzerime koydu, sağ eliyle kırbaçla oynuyordu.

"Bana bak" dedi, "o derin, fanatik bakışınla bana bak... böyle... böyle güzel."

Ressamın korkunç derecede rengi atmıştı, bu sahneyi güzel, hülyalı, mavi gözleriyle yedi yuttu, dudakları açıldı ama sessiz kaldı.

"Eee, beğendiniz mi resmi?"

"Evet... sizi böyle resmetmek istiyorum" dedi Alman, fakat bu aslında bir konuşma değil, belagatli bir inleme, hasta, ölümcül hasta bir ruhun ağlayışıydı.

* * *

Karakalem çizim bitti, kafaların, vücutların parçalarının ilk katları boyandı, Wanda'nın şeytani görünümü birkaç cüretkâr çizgide belirdi bile, yeşil gözlerde yaşam parıltısı var.

Wanda kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta, tualin önünde duruyor.

"Resim, birçok Venedik ekolü resminde olduğu gibi hem bir portre olmalı hem de bir hikâye anlatmalı" diye açıklıyor, yüzü yine ölü gibi sararmış olan ressam.

"Peki, resme ne isim vermek istiyorsunuz?" diye sordu Wanda. "Ama neyiniz var, hasta mısınız?"

"Korkarım..." diye cevap verdi ressam, kürk giymiş güzel kadına yiyip bitiren gözlerle bakarak, "ama resim hakkında konuşalım."

"Evet, resim hakkında konuşalım."

"Kafamda; Olimpos'tan ölümlü bir erkeğin yanına inmiş ve bu modern dünyada soğuktan donarak ulvi bedenini büyük, ağır bir kürkün içinde, ayaklarını da sevgilisinin kucağında ısıtmaya çalışan Aşk Tanrıçası'nı canlandırıyorum. Tekmelendikçe ona daha çok âşık olan kölesini, öpemeyecek kadar yorgun olduğunda kırbaçlayan güzel, despot bir kadının gözde âşığını hayal ediyorum, ve bu yüzden resme '*Kürklü Venüs*' adını vereceğim."

* * *

Ressam yavaş çiziyor. Tutkusuysa o denli hızlı büyüyor. Sonunda intihar etmesinden korkuyorum. Wanda oynuyor onunla ve aklına bir dolu muamma sokuyor ama ressam bunları çözemiyor ve kanının damla damla aktığını hissediyor... Wanda ise bunu yaparken eğleniyor.

Oturum esnasında bonbon çiğniyor, kâğıt kabuklarını elinde yuvarlayıp küçük toplar yapıyor ve ressama fırlatıyor.

"Neşenizin böyle yerinde olmasına seviniyorum Hanımefendi" diyor ressam, "ama yüzünüz, resmim için ihtiyaç duyduğum o ifadeyi tümüyle kaybetti."

"Resminiz için ihtiyaç duyduğunuz o ifade" diye karşılık verdi Wanda gülümseyerek, "bir saniye bekleyin."

Ayağa kalkıyor ve bana kırbaçla bir kere vuruyor, ressam kaskatı kesilmiş halde ona bakıyor, yüzünde çocuksu bir şaşkınlık beliriyor, tiksinti ve hayranlık birbirine karışıyor.

Beni kırbaçlarken Wanda'nın yüzü gittikçe, beni korkunç coşturan o gaddar ve kibirli karaktere bürünüyor.

"Resminiz için ihtiyaç duyduğunuz ifade bu mu?" diye bağırıyor Wanda. Ressam, Wanda'nın gözlerinin yaydığı soğuk ışık demeti karşısında şaşkın şaşkın başını eğiyor.

"Evet, bu..." diye kekeliyor ressam, "ama şu an yapamayacağım..."

"Ne?" diyor Wanda alaylı bir tavırla, "size yardım edebilir miyim?"

"Evet..." diye çığlık atıyor Alman, sanki cinnet getiriyormuş gibi, "beni de kırbaçlayın."

"Oh! zevkle" diyor Wanda omuzlarını silkerek, "ama kırbaçlayacaksam gerçekten kırbaçlamak isterim."

"Öldürene kadar kırbaçlayın beni" diye haykırıyor ressam.

"Sizi bağlamama izin veriyor musunuz yani?" diye soruyor Wanda gülümseyerek.

"Evet" diye inliyor ressam...

Wanda bir an için odadan çıktı ve elinde halatlarla geri geldi.

"Yani... kendinizi kayıtsız şartsız Kürklü Venüs'ün, güzel despotun ellerine teslim etmeye cesaretiniz var mı hâlâ?" diye konuşmaya başladı Wanda şimdi alaylı bir tavırla.

"Bağlayın beni" diye cevap verdi ressam boş gözlerle. Wanda ellerini arkadan bağladı, bir halatı kollarından geçirip diğerini bedenine dolayıp sıktı ve onu bu şekilde pencere demirlerine bağladı, sonra kürkünü sıvadı, kırbacı aldı ve ressamın önüne geçti.

Bu sahnenin benim için tarif edemeyeceğim kadar tüyler ürperten bir çekiciliği vardı, Wanda ilk darbeyi indirmek için gerildiğinde ve kırbacı havada şaklattığında ve ressam kırbacın altında hafifçe sarsıldığında, ve sonra Wanda dişleri kızıl dudakları arasından parlayacak şekilde ağzını biraz açarak ressama kırbacı indirdiğinde kalbimin güm güm attığını hissettim, ta ki ressam o dokunaklı mavi gözleriyle af diler gibi... bunu tarif etmek mümkün değil.

* * *

Wanda şimdi ressama tek başına modellik yapıyor. Ressam Wanda'nın başına çalışıyor.

Beni yan odadaki ağır kapı perdesinin arkasına yerleştirdi, görünmüyorum ama her şeyi görüyorum.

Wanda'nın aklında ne var?

Ressamdan korkuyor mu? Onu yeterince delirtti, yoksa benim için yeni bir işkence mi olacak bu? Dizlerim titriyor.

Konuşuyorlar. Ressam sesini öyle kısıyor ki hiçbir şey anlayamıyorum, ve Wanda da aynı o şekilde cevap veriyor. Bu ne demek oluyor? Aralarında bir anlaşma mı var?

Korkunç acı çekiyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi.

Ressam şimdi Wanda'nın önünde diz çöküyor, ona sarılıyor ve başını Wanda'nın göğsüne bastırıyor... ve o... gaddar Wanda... gülüyor... ve şimdi de yüksek sesle bağırdığını duyuyorum:

"Ah! Sizin yine kırbaca ihtiyacınız var."

"Kadın! Tanrıça! Kalbin yok mu senin... sevemez misin sen?" diye haykırıyor Alman, "sevmek, hasret, ihtiras içinde bitip tükenmek nedir, bunu da mı bilmiyorsun, ne acılar çektiğimi de mi düşünemiyorsun? Benim için merhametin yok mu senin?"

"Hayır!" diyor Wanda gurur ve alayla, "ama kırbacım var." Kırbacı kürkünün cebinden hızla çekip çıkarıyor ve kırbacın sapıyla ressamın yüzüne vuruyor. Ressam doğruluyor ve birkaç adım geri gidiyor.

"Resme şimdi devam edebilecek misiniz?" diye soruyor Wanda kayıtsızca. Ressam Wanda'nın sorusuna cevap vermiyor, bunun yerine tekrar şövalenin başına geçip fırçayla paleti eline alıyor.

Resim harikulade oldu, modele benzerlik anlamında eşi benzeri olmayan bir portre bu, ve aynı zamanda bir ideal gibi gözüküyor, demek istediğim, renkleri öylesine ateşli, öylesine doğaüstü, öylesine şeytani.

Ressam bütün acılarını, tapınışını ve lanetini resme akıtmış.

* * *

Ressam şimdi beni çiziyor, her gün birkaç saat yalnız kalıyoruz. Bugün birdenbire bana doğru dönüyor ve titreyen sesiyle soruyor:

"Bu kadını seviyor musunuz?"

"Evet."

"Ben de seviyorum." Gözleri yaşlar içinde yüzdü. Bir süre sustu ve resme devam etti.

"Bizim orada, Almanya'da onun yaşadığı bir dağ var" diye mırıldandı kendi kendine. "Bir şeytan o."

* * *

Resim bitti. Wanda, kraliçeler kadar cömert bir şekilde ressama ücretini ödemek istedi.

"Oh! Ücretimi çoktan ödediniz" dedi ressam, yüzünde acılı bir gülümsemeyle Wanda'nın teklifini geri çevirirken.

Ama gitmeden önce gizemli bir edayla dosyasını açıp bana gösterdi... ürperdim. Wanda'nın başı sanki aynadaymış gibi canlı bir şekilde bana bakıyordu.

"Bunu yanımda götürüyorum" dedi, "bu benim, bunu elimden alamaz, canımı dişime takarak kazandım bunu ben."

* * *

"Zavallı ressam için üzülüyorum aslında" dedi Wanda bugün bana, "benim kadar erdemli olmak budalaca bir şey aslında. Sence de öyle değil mi?"

Sorusuna cevap vermeye cesaret edemedim.

"Ah, bir köleyle konuştuğumu unutmuşum... dışarı çıkmam gerek, kafa dağıtmak, unutmak istiyorum.

Hemen arabam hazırlansın!"

* * *

Yeni, fantastik bir tuvalet, menekşe mavisi renginde kadife kumaştan ve kakım kürkü işlemeli yarım Rus çizmeleri, aynı kumaştan bir elbise, elbise kakım kürkünden yapılmış ince şeritler ve kokartlarla yukarı kaldırılıp sabitlenmiş, buna uygun, vücuda oturan kısa bir palto, o da aynı şekilde bolca kakım kürküyle bezenip beslenmiş. II.Katharina stilinde, kakım kürkünden uzun bir şapka, şapkanın tepesine elmas bir kopçayla küçük bir balıkçıl sorgucu tutturulmuş, kızıl saçlar açılıp arkaya salınmış. Bu şekilde arabacı koltuğuna geçiyor ve arabayı kendisi kullanıyor, ben arkasına oturuyorum. Atları bir kırbaçlayışı var ki! İkisi birden dörtnala ileri atılıyor.

Bugün belli ki ilgi uyandırmak, fethetmek istiyor, ve bunda tamamen başarılı oluyor. Bugün Cascine'nin dişi aslanı o. Arabalardan ona selamlar veriliyor, yayalara ayrılmış dar yollar üzerinde, onun hakkında konuşan gruplar oluşuyor. Fakat o kimseye dikkat etmiyor, orada burada yaşlıca bir kavalyenin selamına hafifçe başını eğerek karşılık veriyor.

Derken bir genç adam vahşi ve kıvrak kara yağız atıyla yaklaşıyor. Wanda'yı görür görmez atını durdurup yürütmeye başlıyor –artık iyice yaklaştı–, duruyor ve Wanda'ya yol veriyor ve şimdi Wanda da ona bakıyor –dişi aslan erkek aslana bakıyor. Bakışları çarpışıyor– ve Wanda, yanından geçerken kendini onun gözlerinin büyülü gücünden kurtaramıyor ve başını ona çeviriyor.

Genç adamı yiyip bitiren bu yarı hayran, yarı mest olmuş bakışla kalbim duracak gibi oluyor ama adam bu bakışı hak ediyor.

Allah için yakışıklı bir erkek. Hayır, bundan daha fazlası var, benzerine gerçek hayatta şimdiye kadar hiç rastlamadığım bir erkek. Belvedere'de mermerden yon-

tulmuş olarak duruyor aynı ince uzun ama demirden kas yapısıyla, aynı yüzle, aynı dalgalı saçlarla, ve onu böylesine kendine has bir güzellikle donatan şey sakalının olmayışı. Kalçaları biraz daha ince olsaydı onu gören kılık değiştirmiş bir kadın sanırdı, ve ağzının etrafındaki garip çizgiler, dişlerini birazcık ortaya seren ve güzel yüzüne bir an için gaddar bir hava katan bu aslan dudakları...

Marsyas'a eziyet eden Apollo.

Yüksek konçlu siyah çizmeleri var, vücuda yapışan, beyaz deriden bir pantolon, İtalyan süvari subaylarının giydiği türden, astragan işlemeli ve bol dikişli siyah kumaştan kısa bir kürk ceket giymiş, siyah kıvırcık saçlarının tepesinde kırmızı bir fes duruyor.

Erkek Eros'u şimdi anlıyorum ve böylesi bir Alkibiades'in karşısında erdemli kalabilmiş Sokrates'i takdir ediyorum.

Dişi aslanımı daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Villasının merdivenleri önünde arabadan atlayıp merdivenleri koşa koşa çıkarken ve bana buyurgan bir işaretle kendisini takip etmemi söylerken yanakları alev alevdi.

Odasında geniş adımlarla bir aşağı bir yukarı gidip gelirken beni korkutan bir telaşla konuşmaya başladı:

"Cascine'deki adam kimdi öğreneceksin, bugün, hemen...

Oh, ne adam ama! Sen de gördün mü? Ne diyorsun? Konuş."

"Güzel bir erkek" dedim boğuk bir sesle.

"O kadar güzel ki..." dedi ve durdu, bir koltuğun dirsekliğine yaslandı, "nefesim kesildi."

"Üzerinde bıraktığı etkiyi anlayabiliyorum" dedim. Hayal gücüm beni yine oradan oraya savuruyordu... "ben bile kendimi kaybettim, ve şunu düşünebilirim ki..."

"Düşünebilirsin" dedi ve kahkahayla gülmeye başladı, "bu adamın benim sevgilim olduğunu, ve seni kırbaçladığını, ve onun tarafından kırbaçlanmanın senin için bir zevk olduğunu düşünebilirsin.

Git şimdi, git."

* * *

Daha akşam olmadan hakkında bilgi toplamıştım.

Döndüğümde Wanda hâlâ giyinikti, yüzü avuçları arasına gömülmüş, kızıl aslan yelesi gibi saçları darmadağın olmuş divanda yatıyordu.

"Adı ne?" diye sordu korkutucu bir sükunet içinde.

"Alexis Papadopolis."

"Yunan yani."

Başımı salladım.

"Çok mu genç?"

"Senden çok büyük değil. Paris'te öğrenim görmüş ve ateistmiş. Candia'da Türklere karşı savaşmış ve orada cesareti kadar ırkçı nefreti ve gaddarlığıyla da kendisini göstermiş."

"Yani her şeyiyle bir erkek" diye haykırdı parıldayan gözlerle.

"Şu an Floransa'da yaşıyor" diye devam ettim, "inanılmaz zenginmiş..."

"Bunu soran olmadı" diye hızla sözümü kesti.

"Bu adam tehlikeli. Korkmuyor musun ondan? Ben korkuyorum. Karısı var mı?"

"Hayır."

"Sevgilisi?"

"Sevgilisi de yok."

"Hangi tiyatroya gidiyor?"

"Bu akşam, muhteşem Virginia Marini ile İtalya'nın, belki de Avrupa'nın yaşayan en büyük sanatçısı Salvini'nin oynadığı Theater Nicolini'de."

"Git, bir loca kapmaya çalış... çabuk! çabuk!" diye emretti.

"Ama sahibem..."

"Kırbaç yemek mi istiyorsun?"

* * *

"Parterde bekleyebilirsin" dedi, opera dürbünüyle programı locanın korkuluğuna koyduktan sonra tabureyi düzelttiğim sırada.

Şimdi orada dikiliyorum, kıskançlık ve öfkeden yere yapışmamak için duvara yaslanıyorum... hayır, öfke doğru kelime değil, ölüm korkusundan.

Wanda'yı, mavi muare elbisesi, çıplak omuzlarına sardığı kakım kürklü büyük mantosuyla locasında görüyorum, adam da onun karşısında oturuyor. Gözleriyle birbirlerini yiyip yuttuklarını, bugün sahnenin, Goldoni'nin Pamela'sının, Marini'nin, seyircilerin, hatta dünyanın ikisinin de umurunda olmadığını görebiliyorum... ya ben, bu an ben neciyim?

* * *

Bugün Yunan elçisinin verdiği baloya gidiyor. Orada onunla karşılaşacağını biliyor mu?

En azından bu ihtimale göre giyinmiş. Deniz mavisi renginde ağır bir ipek elbise ilahi vücut hatlarını canlı biçimde sarıyor ve göğsüyle kollarını açıkta bırakıyor. Alevli tek bir topuz yapılmış saçlarında beyaz bir nilüfer

açıyor, gevşek haldeki tek tek saz yaprakları nilüferden kopup ensesine düşüyor. Heyecandan, o titreyen, hummalı halinden eser yok, sakin, öyle sakin ki kanım donuyor, ve bakışları altında kalbimin soğuduğunu hissediyorum. Yavaşça, yorgun ve uyuşuk bir ihtişamla mermer basamakları çıkıyor, değerli örtüsünü zarif bir hareketle üzerinden bırakıyor ve umursamaz bir tavırla, yüzlerce mumun gümüşi bir sisle doldurmuş olduğu salona adım atıyor.

Birkaç saniye sanki kendimi kaybetmiş gibi arkasından bakakalıyorum, sonra fark etmeden ellerimden kayıp düşmüş kürkü yerden kaldırıyorum. Omuzlarının sıcaklığı hâlâ kürkte.

Sıcak yeri öpüyorum, gözlerim yaşla doluyor.

* * *

İşte geldi.

Üstünde, savurgan biçimde koyu renkli samur kürkünün kullanılmış olduğu siyah kadife bir ceket var, insanların yaşamları ve ruhlarıyla oynayan güzel ve mağrur bir despot bu adam. Holde duruyor, gururla etrafına bakınıyor ve gözlerini korkunç uzun bir süre üzerimde gezdiriyor.

Buz gibi bakışları altında beni yine o dehşet verici ölüm korkusu sarıyor, içimi bu adamın Wanda'yı kendine meftun edebileceği, büyüleyebileceği, boyunduruğu altına alabileceği sezgisi ile vahşi erkekliği karşısında bir utanç, kıskançlık, haset duygusu dolduruyor.

Kendimi öyle çarpık ve güçsüz bir beyin insanı olarak hissediyorum ki! İşin en aşağılayıcı yanı ise: Ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Ve nasıl oluyor da o da beni, bir sürü uşağın arasında tam da beni buldu.

Başıyla, taklidi mümkün olmayan, asil bir işaret yaparak beni yanına çağırıyor, ve ben –irademe karşı gelip– işaretine uyuyorum.

"Kürkümü al" diye emrediyor sakince.

Sinirden bütün vücudum titriyor ama bir köle gibi boyun eğerek itaat ediyorum.

* * *

Bütün gece, sanki ateşlenmişim gibi sayıklayarak holde bekliyorum. Gözümün önünden tuhaf sahneler akıp geçiyor, karşılaşmalarını –o ilk uzun bakışı– görüyorum, Wanda'nın onun kollarında salonda süzüldüğünü, gözleri yarı kapalı ve mest olmuş bir halde göğsüne yattığını... onun, aşk mabedinde, köle değil efendi olarak divana uzandığını ve Wanda'nın, ayakları dibinde oturuşunu, ona diz çökerek hizmet ettiğimi, elimdeki çay tepsisinin sallandığını ve onun kırbaca doğru uzandığını görüyorum. Şimdi uşaklar onun hakkında konuşuyorlar.

Kadın gibi bir erkek, güzel olduğunu biliyor ve ona göre davranıyor. İşveli kıyafetini kendini beğenmiş bir metres gibi günde dört beş defa değiştirirmiş.

Paris'te başta kadın kıyafetleri içinde belirmiş, ve beyler tarafından mektup yağmuruna tutulmuş. Sanatı kadar ihtirasıyla da meşhur İtalyan bir şarkıcı evine kadar girmiş, diz çökmüş ve onu, eğer sözlerine kulak vermezse kendini öldürmekle tehdit etmiş. O ise, "Ne yazık ki" diye cevap vermiş gülümseyerek, "sizi zevkle bağışlardım, fakat ölüm cezanızı infaz etmekten başka çarem kalmıyor, çünkü ben... bir erkeğim."

Salon önemli ölçüde boşaldı... ama Wanda'nın belli ki gitmeye hiç niyeti yok.

Sabah, jaluziler arasından kendini göstermeye başladı bile.

Yeşil dalgalar gibi arkasından akıp gelen ağır elbisesi sonunda hışırdıyor, onunla konuşarak adım adım geliyor.

Ben Wanda için neredeyse yaşamıyorum artık, bana emir vermeye bile zahmet etmiyor.

"Madam'ın mantosu" diye emrediyor Yunan, bu işi kendisi yapmayı aklından bile geçirmiyor tabii ki.

Ben Wanda'ya kürkünü giydirirken, o, kollarını önünde kavuşturmuş Wanda'nın yanında duruyor. Wanda ise, ben diz çökmüş kürk ayakkabılarını giydirirken elini hafifçe onun omzuna yaslayıp soruyor:

"Sahi nasıldı şu dişi aslan hikâyesi?"

"Dişi aslanın seçtiği, birlikte yaşadığı erkek aslan başka bir aslanın saldırısına uğrarsa" diye anlatmaya başladı Yunan, "dişi aslan sakince bir yere uzanıyor ve çarpışmayı seyrediyor, ve eşi yenilse bile ona yardım etmiyor... eşinin, rakibinin pençeleri arasında kanlar içinde ölüşünü seyrediyor kayıtsızca ve galibin, daha güçlü olanın peşinden gidiyor, kadının doğası bu."

Dişi aslanım o an hızla bana baktı tuhaf bir şekilde.

Neden, bilmiyorum, tüylerim ürperdi, ve sabahın kızıl ışıkları beni, onu ve Yunan'ı kana buladı.

* * *

Yatağına gitmedi, balo tuvaletini çıkarıp attı ve saçlarını çözdü, sonra ateşi yakmamı emretti, ve şöminenin başına oturup gözünü kor alevlere dikti.

"Benden, başka bir isteğin var mı Sahibem?" diye sordum, son kelimede sesim kesildi.

Wanda başını salladı.

Odadan çıktım, galeriden geçtim ve oradan bahçeye inen merdivenlere oturdum. Arno'dan buraya doğru hafifçe esen yıldız yeli beraberinde taze ve nemli bir serinlik getiriyordu, yeşil tepeler baştan aşağı gülrengi bir sis içinde kalmışlardı, şehrin ve katedralin yuvarlak kubbesinin etrafında altın bir buğu süzülüyordu.

Açık mavi gökte hâlâ birkaç yıldız titreşiyordu.

Ceketimin önünü hızla açtım ve alev alev yanan alnımı mermere bastırdım. Şimdiye kadar yaşanmış her şey gözüme bir çocuk oyunu gibi geldi. Ama şimdi işler ciddileşmeye, korkunç derecede ciddileşmeye başlamıştı.

Bir facia olacağını seziyordum, onu karşımda görüyor, ellerimle tutabiliyordum ama karşısına çıkmaya cesaretim yoktu, gücüm kırılmıştı. Ve dürüst olmam gerekirse, beni ürküten şey bir anda içine düşebileceğim acılar, ıstıraplar, belki de beni bekleyen eziyet değildi.

O an bir korku, bir tür fanatizmle sevdiğim kadını kaybetme korkusu hissediyordum ama öyle güçlü, öyle ezici bir korkuydu ki bu, bir anda çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

* * *

Gün boyu odasından çıkmadı ve zenci kızı hizmetine aldı. Akşamyıldızı mavi semada parıldamaya başladığında Wanda'nın bahçeden geçtiğini ve – onu uzaktan dikkatle izlediğim için– Venüs tapınağına girdiğini gördüm. Gizlice peşinden gittim ve kapı aralığından içeriye baktım.

Tanrıça'nın ulvi heykelinin önünde, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş duruyordu, aşk yıldızının kutsal ışığı mavi ışınlarını üzerine yaymıştı.

* * *

Gece yatağımdayken, onu kaybetme korkusu ve ümitsizlik beni öylesine büyük bir güçle sardı ki bir anda kahraman oldum, kendimi kaybettim. Koridorda bir aziz resminin altında asılı olan küçük ve kırmızı gaz lambasını yaktım, ve ışığı bir elimle kısarak Wanda'nın yatak odasına girdim.

Kovalana kovalana bitkin düşmüş ve öldüresiye avlanmış dişi aslan sonunda yastıkları arasında uyuyakalmıştı, sırtüstü yatıyordu, yumruklarını sıkmıştı ve zor nefes alıyordu. Bir kâbustan korkar gibi bir hali vardı. Yavaşça elimi çektim ve dolu dolu, kızıl ışığın harikulade yüzüne düşmesine izin verdim.

Ama uyanmadı.

Lambayı hafifçe yere bıraktım, Wanda'nın yatağının önüne çöktüm ve başımı alev alev yanan yumuşacık koluna yasladım.

Bir an kımıldadı ama o zaman da uyanmadı. Gecenin bir yarısında, dehşet verici acılar içinde kaskatı kesilmiş halde ne kadar süre böyle yattım, bilmiyorum.

Sonunda beni şiddetli bir titreme aldı, ve nihayet ağlayabiliyordum... gözyaşlarım koluna akıyordu. Birkaç defa sarsıldı, sonunda korkudan sıçrayarak uyandı, gözlerini ovaladı ve bana baktı.

"Severin" diye bağırdı öfkeden ziyade korkuyla.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Severin" diye alçak sesle konuşmaya devam etti, "neyin var? Hasta mısın?"

Sesi öyle ilgili, öyle iyi, öyle sevgi doluydu ki kızgın bir maşa gibi göğsüme işledi ve yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Severin!" diye yeniden konuşmaya başladı, "zavallı, mutsuz dostum." Kıvırcık saçlarımı okşadı. "Sana çok ama

çok üzülüyorum. Fakat yardım edemiyorum, ne kadar istesem de yarana merhem olamıyorum."

"Ah! Wanda, bu olmak zorunda mı?" diye bir anda inledim, çektiğim acının etkisiyle.

"Ne, Severin? Ne diyorsun?"

"Beni artık hiç sevmiyor musun?" diye devam ettim, "bana biraz olsun acımıyor musun? Yabancı, güzel adam seni tümüyle kendine mi bağladı?"

Kısa bir süre bekledikten sonra, "Hayır dersem yalan atmış olurum" diye karşılık verdi alçak sesle, "üzerimde ne olduğunu anlayamadığım bir etki yaptı, bana acı çektiren, beni titreten bir etki bu, şairlerin dizelerinde rastladığım, sahnede görüp hayal ürünü sandığım bir etki. Ah! aslan gibi bir erkek bu, güçlü, güzel, gururlu ama buna rağmen yumuşak, bizim Kuzey'deki erkekler gibi kaba değil. Senin için üzülüyorum, inan bana Severin. Ama onu elde etmem lazım, ne diyorum ben? o eğer beni isterse ona teslim olmam lazım."

"Ben senin için artık bir anlam ifade etmiyorsam bile" diye haykırdım, "bugüne kadar en ufak bir laf getirmediğin onurunu düşün Wanda"

"Düşünüyorum" dedi, "güçlü olmak istiyorum elimden geldiğince, istiyorum..." Yüzünü utanarak yastıkların arasına sakladı... "onun kadını olmak istiyorum... o eğer beni isterse."

"Wanda!" diye bağırdım, her defasında nefesimi kesen, aklımı alan o ölüm korkusunun pençesine düşmüştüm yine, "onun kadını olmak, sonsuza kadar onun olmak istiyorsun, ah! beni uzağa itme! O seni sevmiyor..."

"Kim söyledi bunu sana?" diye parladı.

"O seni sevmiyor" diye devam ettim tutkuyla, "bense seni seviyor, sana tapıyorum, kölenim ben senin, kendi-

mi sana tekmeletmek, seni ömür boyu kollarımda taşımak istiyorum."

"Onun beni sevmediğini kim söyledi sana?" diye sertçe sözümü kesti.

"Oh! benim ol" diye yalvardım, "benim ol! Artık sensiz olamam, yaşayamam. Merhametli ol Wanda, merhametli ol!"

Bana baktı, yüzünde yine o soğuk, kalpsiz bakış, o kötü gülümseme vardı.

"Onun beni sevmediğini söylüyorsun" diye konuştu alaycı bir tavırla, "iyi o zaman, bununla avut kendini." Bunu söylerken diğer tarafa döndü ve bana aşağılayıcı bir şekilde sırtını döndü.

"Aman Tanrım, sen etten kemikten bir kadın değil misin, benim gibi kalbin yok mu senin!" diye bağırdım, göğsüm sanki kramp girmiş gibi kabarırken.

"Biliyorsun" diye karşılık verdi kötücül bir tonda, "ben taştan bir kadınım, 'Kürklü Venüs'üm, idealinim, diz çök ve tap bana."

"Wanda!" diye yalvardım, "Merhamet!"

Gülmeye başladı. Yüzümü yastıklarına gömdüm ve çektiğim acının karıştığı gözyaşlarımı koyverdim.

Uzun süre etrafta çıt çıkmadı, sonra yavaşça doğruldu.

"Beni sıkıyorsun" diye konuşmaya başladı.

"Wanda!"

"Uykum var, bırak uyuyayım."

"Merhamet göster" diye yalvardım, "beni kendinden itme, hiçbir erkek, hiçbir insan seni benim gibi sevmeyecek."

"Bırak uyuyayım" dedi ve bana sırtını döndü.

Bir anda yerimden sıçradım, yatağının yanında asılı olan hançeri çekip aldım, kınından çıkarıp göğsüme dayadım.

"Burada, gözlerinin önünde öldüreceğim kendimi" diye boğuk bir sesle mırıldandım.

"Ne istiyorsun onu yap" diye karşılık verdi Wanda istifini bozmadan, "ama bırak beni uyuyayım."

Sonra yüksek sesle esnedi. "Çok uykum var."

Bir an taş kesildim, sonra gülmeye ama sonra tekrar yüksek sesle ağlamaya başladım, sonunda hançeri kemerime soktum ve diz çöküp kendimi tekrar önüne attım.

"Wanda... ne olur dinle beni, birkaç saniye dinle beni" diye yalvardım.

Öfkeyle, "Uyumak istiyorum! duymuyor musun" diye bağırdı, yatağından sıçradı ve beni ayağıyla itti, "sahiben olduğumu unuttun mu?" Yerimden kımıldamayınca kırbacı aldı ve vurmaya başladı bana. Ayağa kalktım, bir kez daha vurdu, bu sefer yüzüme geldi.

"Ulan köle!"

Aniden aldığım bir kararla, yumruğumu sıkıp havaya kaldırarak yatak odasını terk ettim. Kırbacı bir kenara attı ve bir kahkaha patlattı... teatral tavrımla çok komik göründüğümü tasavvur edebiliyorum.

* * *

Bana şimdiye kadar bu kadar gaddarca davranmış ve şimdi bir de, ona kölece tapınmamın mükafati olarak ve onun elinden çektiklerime karşılık bana sadakatsizce ihanet etme niyetinde olan bu kalpsiz kadından kendimi kurtarmaya kararlı bir şekilde az sayıdaki eşyamı bir torbaya dolduruyor, sonra ona şu satırları yazıyorum:

"Saygıdeğer Hanımefendi!

Sizi delicesine sevdim, kendimi size teslim ettim, hiçbir erkek kendisini bir kadına böyle teslim etmemiştir,

sizse en kutsal duygularımı suistimal edip benimle küstah ve hoppa bir oyun oynadınız. Bana karşı yalnızca gaddar ve merhametsiz olduğunuz müddetçe sevebildim sizi ama şimdi artık adileşmeye başlıyorsunuz. Kendini size tekmeletip kırbaçlatan o köle değilim artık. Beni kendiniz azat ettiniz, bense şimdi, artık sadece nefret edip hor görebileceğim bir kadını terk ediyorum.

Severin Kusiemski."

Yazdığım bu satırları zenci kıza veriyorum ve koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaşıyorum. Nefes nefese gara varıyorum, orada kalbime ani bir sancı giriyor –duruyorum– ağlamaya başlıyorum –Ah! ne rezillik– kaçmak istiyorum ama kaçamıyorum. Dönüyorum –nereye?– ona... hem tiksindiğim hem de taptığım kadına.

Tekrar kendime geliyorum. Geri gidemem. Geri gitmemem gerek.

Ama Floransa'dan nasıl gideyim? Paramın, tek kuruşumun dahi olmadığı aklıma geliyor. O zaman yürürüm, dürüstçe dilenmek, bir metresin ekmeğini yemekten iyidir.

Ama gidemem ki.

Ona söz verdim, şeref sözü verdim. Dönmem gerek. Belki sözümden muaf tutar beni.

Birkaç hızlı adımdan sonra yine duruyorum.

O istediği müddetçe, beni kendisi azat etmediği müddetçe kölesi olduğuma dair şeref sözü verdim ona, yemin ettim. Ama kendimi öldürebilirim.

Cascine'den geçip Arno kıyısına, ta en aşağılara, Arno'nun sarı sularının tekdüze biçimde şakırdayarak birkaç yitik söğüdü suladığı yere kadar iniyorum –orada oturup varlığımla olan hesabımı kesiyorum– bütün hayatım gözlerimin önünden geçiyor ve gördüklerimi çok acınası

buluyorum: Tek tük sevinçler, çok sayıda önemsiz ve değersiz şey, bunların arasında sürüsüne bereket acı, ıstırap, korku, hayal kırıklığı, suya düşmüş ümitler, üzüntü, endişe ve matem.

Çok sevdiğim ve korkunç bir hastalığa yakalanıp eridiğini gördüğüm annemi, bolca haz ve mutluluk hak ettiği halde yaşamın bardağına dudaklarını bile değdiremeden gençliğinin baharında ölen erkek kardeşimi düşündüm... ölmüş dadımı, çocukluğumdaki oyun arkadaşlarımı, benimle beraber çabalayıp okumuş dostlarımı, üstleri soğuk, ölü, kayıtsız toprakla örtülmüş bütün bu insanları, dişisine değil de guruldayarak sık sık bana reverans yapan üveyiğimi düşündüm... toprak oldu, toprağa karıştı hepsi.

Kahkahayla güldüm ve suya girdim... ama aynı anda, sarı dalgaların üzerinde sallanan bir söğüt dalına tutunuyorum sıkıca... ve beni sefalete sürüklemiş kadını karşımda görüyorum, suyun yüzeyinde süzülüyor, güneş ışığıyla sanki şeffafmışçasına aydınlanmış, başıyla ensesinin etrafında kızıl alevler parlıyor, ve yüzünü bana çevirip gülümsüyor.

* * *

İşte yine buradayım, sırılsıklam oldum, her yerimden sular damlıyor, utanç ve ateşten yanıyorum. Zenci kadın mektubumu ona verdi, öyleyse cezam kesilmiştir, kalpsiz ve rencide olmuş bir kadının ellerinde yitiğim artık.

İyi ya, öldürsün beni, ben, ben yapamıyorum bu işi ama daha fazla yaşamak da istemiyorum.

Ben evin etrafından dolaşırken, o, galeride duruyor, korkuluklara yaslanmış, yüzüne olduğu gibi güneş ışığı vuruyor, bu yüzden yeşil gözlerini kırpıştırıyor.

"Yaşıyor musun hâlâ?" diye soruyor hiç kıpırdamadan. Başım öne eğik, ağzımı açmadan duruyorum.

"Hançerimi ver" diye devam ediyor, "sana bir faydası yok zaten. Canına kıymaya bile cesaretin yok senin."

"Hançer bende değil artık" diye cevap veriyorum soğuktan titreyerek.

Gururlu ve alaycı bir bakış atıyor bana.

"Arno'da kaybettin değil mi?" Omuzlarını silkti. "Bana göre hava hoş. Peki, neden gitmedin?"

Bir şeyler mırıldandım ama dediklerimden ne o bir şey anladı ne de ben.

"Oh! paran yok" diye bağırdı, "al!" dedi ve sözlere dökülemeyecek kadar aşağılayıcı bir hareketle cüzdanını bana doğru fırlattı.

Cüzdanı yerden almadım.

Epey bir süre ikimiz de sustuk.

"Gitmek istemiyorsun yani?"

"Gidemiyorum."

* * *

Wanda, Cascine'ye bensiz gidiyor, tiyatroya bensiz gidiyor, misafir kabul ediyor, zenci kız hizmet ediyor. Kimsenin beni sorduğu yok. Sahibini kaybetmiş bir hayvan gibi bahçede dolanıp duruyorum.

Çalılar arasında uzanıp bir tohum tanesi için kapışan serçeleri izliyorum.

Derken bir kadın elbisesinin hışırdadığını duyuyorum.

Wanda yaklaşıyor, edepli bir şekilde boğazına kadar kapalı koyu renk ipek bir elbise giymiş, yanında da Yunan var. Canlı bir sohbet içerisindeler ama konuştuklarından tek kelime anlayamıyorum. Şimdi Yunan ayağını yere

vuruyor, vurmasıyla yerdeki çakıl taşları etrafa saçılıyor. Wanda korkuyla yerinden sıçrıyor.

Yunan'ın dövmesinden mi korkuyor?

O raddeye geldiler mi?

* * *

Adam Wanda'nın yanından ayrıldı, Wanda ona sesleniyor ama o Wanda'yı duymuyor, duymak istemiyor.

Wanda üzüntüyle başını öne eğiyor ve en yakın taş banka oturuyor. Orada, düşüncelere dalmış halde uzun süre kalıyor. Onu bir tür kötücül bir sevinçle seyrediyorum, sonunda zar zor ayağa kalkıyorum ve alaylı bir edayla gidip önünde duruyorum. Wanda korkuyla yerinden sıçrıyor ve bütün vücudu titriyor.

"Size mutluluk dilemeye geldim" diyorum önünde eğilerek, "gördüğüm kadarıyla Hanımefendi, efendinizi bulmuşsunuz."

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırıyor, "iyi ki yine bir köle değil, bıkmıştım onlardan: Bir efendi. Kadın bir efendiye ihtiyaç duyar ve ona tapar."

"Ona tapıyorsun yani Wanda!" diye bağırdım, "bu kaba insana..."

"Onu şimdiye dek hiç sevmediğim kadar seviyorum."

"Wanda!" Yumruklarımı sıkmıştım ama gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı, ve ihtirasın sarhoşluğu beni tatlı bir cinnet gibi sardı. "İyi, onu seç, onu kocan yap, o, efendin olsun ama ben yaşadığım sürece kölen olmak istiyorum."

"O zaman da kölem olmak istiyor musun?" dedi. "Hoş olurdu bu ama korkarım, buna izin vermeyecektir."

"O mu?"

"Evet, şimdi bile kıskanıyor seni" diye bağırdı, "o, seni kıskanıyor! Seni derhal kovmamı istedi, ve senin kim olduğunu söylediğimde..."

"Söyledin mi?" diye tekrar ettim, kaskatı kesilmiştim.

"Her şeyi söyledim ona" diye cevap verdi, "bütün hikâyemizi anlattım, senin bütün tuhaf huylarını, her şeyi... o ise –gülmek yerine– küplere bindi ve ayağını yere vurdu."

"Ve seni dövmekle mi tehdit etti?"

Wanda yere baktı ve sustu.

"Evet, tabii" dedim alayla karışık acı bir tonda, "ondan korkuyorsun Wanda!" –ayaklarına kapandım ve heyecanla dizlerine sarıldım– "senden bir şey istediğim yok ki, daima yakınında olmaktan, kölen olmaktan başka bir şey istediğim yok ki! Köpeğin olmak istiyorum..."

"Beni sıktığını biliyor musun?" dedi Wanda kayıtsızca.

Ayağa sıçradım. İçim fokur fokur kaynıyordu.

"Şimdi artık gaddar değilsin, adileştin artık!" dedim, her kelimeyi sert ve keskin bir tonda vurgulayarak.

"Bu, mektubunuzda yazıyor zaten" diye karşılık verdi Wanda gururlu bir şekilde omuz silkerek, "zeki bir erkek kendini asla tekrarlamamalı."

"Nasıl davranıyorsun bana!" diye patladım aniden, "bunun adını koyabiliyor musun?"

"Seni cezalandırabilirdim" diye karşılık verdi alaycı bir tavırla, "ama bu sefer sana kırbaç darbeleriyle değil gerekçelerle cevap vermeyi tercih ediyorum. Beni suçlamaya hakkın yok, sana karşı her zaman dürüst olmadım mı? Seni bir değil birkaç defa uyarmadım mı? Seni kalbimle, hatta tutkuyla sevmedim mi ve kendini bana teslim etmenin, kendini benim önümde aşağılamanın tehlikeli olduğunu, ve erkeğin bana hâkim olmasını istediğimi gizledim mi senden? Sense benim oyuncağım, kölem

olmak istedin! Kibirli, gaddar bir kadının tekmelerini, kırbacını hissetmekten alabildiğine büyük bir haz aldın. Ne istiyorsun şimdi?

İçimdeki tehlikeli eğilimler uykudaydı ama onları uyandıran ilk sen oldun. Şimdi sana eziyet etmekten, kötü davranmaktan zevk alıyorsam bunun tek suçlusu sensin, şimdiki halime beni sen getirdin, ve üstüne üstlük, *beni* suçlayacak kadar zayıf ve sefilsin, erkek değilsin sen."

"Evet, suçlu olan benim" dedim, "ama bu yüzden yeterince acı çekmedim mi? Bitir artık bunu, bu gaddar oyuna bir son ver."

"Bunu ben de istiyorum" diye karşılık verdi garip ve sahte bir bakışla!

"Wanda!" diye şiddetle bağırdım, "benim sınırlarımı zorlama, yeniden erkek olduğumu görüyorsun."

"Saman alevisin" diye karşılık verdi, "bir an için kabaran ve tutuştuğu hızla sönüp giden bir saman alevi. Gözümü korkutacağını sanıyorsun ama seni sadece gülünç buluyorum. Başlarda olduğunu düşündüğüm o ciddi, düşünceli, katı erkek olsaydın seni sadakatle sever ve karın olurdum. Kadın saygı ve hayranlık duyabileceği bir erkek ister, senin gibi, kadın ayaklarını koysun diye kendi isteğiyle ensesini uzatan birine kadın hoş bir oyuncak olarak bakar ve ondan yorulmaya başladığında fırlatıp atar."

"Beni fırlatıp atmayı bir dene bakalım" dedim alaylı bir şekilde, "bazı oyuncaklar tehlikelidir."

"Kışkırtma beni" diye bağırdı Wanda, gözleri parlamaya başladı, yanakları kızardı.

"Eğer benim olmayacaksan" diye devam ettim, sesim öfkeden kesiliyordu, "başka kimse sana sahip olmamalı."

"Bu replik hangi tiyatro oyunundan?" diye alay etti, sonra göğsümden kavradı. O an öfkeden rengi atmıştı, "kışkırtma beni" diye devam etti, "gaddar biri değilim ama nereye kadar gidebileceğimi, ve o noktadan sonra bir sınır olup olmadığını kendim de bilmiyorum."

"Onu sevgilin, kocan yapmaktan daha kötü ne yapabilirsin bana?" diye cevap verdim, gittikçe alevlenerek.

"Seni onun kölesi yapabilirim" diye cevap verdi hızlıca, "benim elimde değil misin? Elimde sözleşme yok mu? Ama tabii sen sadece, seni bağlatıp ona, 'Onunla istediğinizi yapabilirsiniz.' dersem zevk duyacaksın."

"Kadın, delisin sen!" diye bağırdım.

"Aklım gayet yerinde" dedi sakince, "seni son defa uyarıyorum. Bana karşı koyma, şimdi bu kadar ilerlemişken biraz daha ileri gitmek benim için hiç de zor olmaz. Sana karşı bir nevi nefret duyuyorum, onun seni öldürene kadar kırbaçladığını izlemeyi çok isterim ama şimdilik kendimi tutuyorum, şimdilik..."

Kendimi daha fazla tutamayıp bileğinden kavradım ve yere fırlattım, şimdi diz çökmüş halde önümde duruyordu.

"Severin!" diye bağırdı, yüzünden öfke ve dehşet okunuyordu.

"Onun kadını olursan öldürürüm seni" diye tehdit ettim, sesim kısık ve boğuk bir şekilde göğsümden çıkıyordu, "benimsin, bırakmam seni, bırakamayacak kadar çok seviyorum seni" bunları söylerken ona sarıldım ve kendime bastırdım, sağ elim, hâlâ kemerimde saplı duran hançere gitti istemsizce.

Wanda gözlerini büyük, sakin, anlaşılmaz bakışlarla bana dikti.

"Böyle hoşuma gidiyorsun" dedi rahat bir tavırla, "şimdi erkeksin işte, ve şu an, seni hâlâ sevdiğimi biliyorum."

"Wanda..." sevinç gözyaşlarına boğuldum, ona doğru eğildim, güzel yüzünü öpücüklere boğdum ve o... bir anda yaramaz bir kahkaha patlatarak... haykırdı: "İdealinden bıktın mı artık, benden hoşnut kaldın mı?"

"Nasıl yani?" diye kekeledim, "ciddi olamazsın."

"Ciddiyim" diye devam etti neşeyle, "seni sevmekte, sadece seni sevmekte ciddiyim, ya sen –sen küçük, güzel budala, hepsinin sadece şaka ve oyun olduğunu– içimden başını ellerim arasına alıp doyana kadar öpmek gelirken seni kırbaçlamanın benim için ne kadar zor olduğunu fark etmedin mi? Ama bu kadar yeter, değil mi? Gaddar rolümü beklediğinden daha iyi oynadım, şimdi de küçük, iyi ve birazcık da güzel karına sahip olmaktan mutlu olursun herhalde... öyle değil mi? Aklı başında bir hayat süreceğiz ve..."

"Karım olacaksın!" diye bağırdım mutluluğun coşkusu içinde.

"Evet... senin karın... sevgili, değerli erkeğim" diye fısıldadı ellerimi öperken.

Onu kaldırıp göğsüme çektim.

"O halde, artık Gregor değilsin, kölem değilsin" dedi, "şimdi yine benim sevgili Severin'im, erkeğimsin..."

"Peki o? Onu sevmiyor musun?" diye sordum heyecanla.

"Böyle kaba bir insanı sevebileceğime nasıl inanabildin... ama gözün hiçbir şeyi görmez olmuştu... senin için korkmaya başlamıştım."

"Senin için kendimi öldürüyordum neredeyse."

"Gerçekten mi?" diye bağırdı, "ah! Arno'ya girdiğini düşününce bile titriyorum..."

"Ama sen kurtardın beni" dedim şefkatle, "suyun üzerinde süzülüyor ve gülümsüyordun, gülümsemen beni hayata döndürdü."

* * *

Şimdi onu böyle kollarımda tutarken, o sessizce göğsümde yatarken, kendini bana öptürürken ve gülümserken kendimi bir garip hissediyorum. Sanki ansızın hummalı fantezilerden uyanmışım, veya günlerce, onu her an yutma tehlikesi taşıyan dalgalarla boğuşmuş ve sonunda karaya püskürtülmüş bir gemi kazazedesiymişim gibi bir his var içimde.

* * *

"Çok mutsuz günler geçirdiğin bu Floransa'dan nefret ediyorum" diye konuştu Wanda ona iyi geceler dilediğimde, "buradan derhal gitmek istiyorum, yarın hemen, bir iyilik yapıp benim için birkaç mektup yazacaksın, ve sen bununle meşgulken ben şehre gideceğim ve veda ziyaretlerimi yapacağım. Senin için uygun mu bu?"

"Elbette benim sevgili, iyi, güzel kadınım."

* * *

Sabah kapımı çaldı ve iyi uyuyup uyumadığımı sordu. Şefkati gerçekten çok hoş, bu kadar sevecen olabileceğini hiç düşünmezdim.

* * *

Gideli dört saat oldu, mektuplarımı çoktan bitirdim, galeride oturdum, acaba arabasını uzaktan görebilir miyim diye sokağa bakıyorum. Onun için endişeleniyorum biraz ama aslında, Tanrı şahit, şüphelenmem veya korkmam için hiçbir sebep yok. Ama bu his geldi göğsüme oturdu ve bir türlü kurtulamıyorum ondan. Belki de, gölgelerini hâlâ ruhuma savuran geçmiş günlerin acısıdır bu.

* * *

İşte geldi, yüzü mutluluk ve hoşnutluktan ışıldıyor.

"Nasıl, her şey istediğin gibi miydi?" diye sordum elini şefkatle öperken.

"Evet hayatım" diye karşılık verdi, "bu gece yola çıkıyoruz, bavullarımı toplamama yardım et."

Akşama doğru, postaneye gidip mektuplarını göndermemi rica ediyor. Arabasını alıyorum ve bir saat içinde dönüyorum.

Ben geniş mermer merdivenleri çıkarken, "Sahibe sizi sordu" diyor zenci kız gülümseyerek.

"Kimse gelmedi" diyor ve bir kara kedi gibi merdivenlere oturuyor.

Yavaşça salondan geçiyorum ve şimdi yatak odasının kapısının önündeyim.

Kalbim neden böyle çarpıyor? Oysa ne kadar da mutluyum.

Kapı perdesini sessizce açıyorum. Wanda divana uzanmış, geldiğimi fark etmemiş gibi bir hali var. Harika vücut hatlarını açığa çıkaran ve harikulade göğüsleriyle kollarını açıkta bırakan gümüşrengi ipek elbisesinin içinde ne kadar güzel görünüyor! Saçları siyah kadife bir bantla örülüp toplanmış. Şöminedeki heybetli ateşten alevler

yükseliyor, ampul etrafa kızıl ışığını saçıyor, bütün oda kan içinde yüzüyor.

"Wanda!" diyorum sonunda.

"Ah Severin!" diye haykırıyor neşeyle, "sabırsızlandım seni beklerken" yerinden sıçrıyor ve beni kollarına alıyor. Sonra yeniden dolgun yastıkların arasına oturuyor ve beni kendine doğru çekiyor, o esnada ben hafifçe ayaklarına doğru kayıyor, başımı kucağına koyuyorum.

"Bugün sana çok âşık olduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyor, alnıma düşmüş saçlarımı yana itiyor ve gözlerimi öpüyor.

"Gözlerin ne kadar güzel, her zaman en çok gözlerini beğendim ama bugün beni resmen sarhoş ediyorlar. Ölüyorum..." Muhteşem uzuvlarını gerdi ve kızıl kirpikleri arasından şefkatle bana baktı.

"Ya sen... sen soğuksun... bir tahta parçasını tutar gibi tutuyorsun beni. Seni daha nasıl âşık edeceğim, bekle sen!" diye haykırdı ve yeniden severek ve okşayarak dudaklarıma yapıştı.

"Beni artık beğenmiyorsun, sana karşı yine gaddar olmam gerek, bugün sana karşı belli ki fazla iyiydim. Biliyor musun küçük budala, biraz kırbaçlayacağım seni..."

"Ama küçüğüm..."

"Kırbaçlamak istiyorum."

"Wanda!"

"Hadi, bırak da bağlayayım seni" diye devam etti ve neşe içinde oradan oraya sıçramaya başladı, "seni çok âşık görmek istiyorum, anlıyor musun? Halatlar şurada. Bakalım hâlâ yapabiliyor muyum?"

İşe ayaklarımı bağlamakla başladı, sonra ellerimi sıkıca arkadan bağladı ve son olarak kollarımı bir suçlu gibi birbirine bağladı.

"Şimdi oldu" dedi neşe ve şevkle, "hareket edebiliyor musun?"

"Hayır."

"İyi..."

Bunun üzerine sağlam bir ipi ilmekledi, başımdan geçirip kalçalarıma kadar kaydırdı, sonra ilmeği sıkıca çekti ve beni sütuna bağladı.

O an içimi garip bir ürperti sardı.

"Sanki asılacakmışım gibi bir his var içimde" dedim alçak sesle.

"Bugün de şöyle adamakıllı bir kırbaçlanmalısın!" diye bağırdı.

"Ama kürk ceketi giy" dedim, "lütfen."

"Sana bu hazzı yaşatabilirim" dedi, kazabaika'sını aldı ve gülümseyerek giydi, sonra kollarını önünde kavuşturarak karşıma dikildi ve yarı kapalı gözlerle bana bakmaya başladı.

"Dionysos'un öküzü hikâyesini bilir misin?" diye sordu.

"Hayal meyal hatırlıyorum, neden sordun?"

"Saraya mensup bir adam, Syrakus tiranı için yeni bir işkence aleti, demirden bir öküz icat etmiş, idam mahkûmu öküzün içine kapatılacak ve aletin altında büyük bir ateş yakılacakmış. Demir öküz ateşten kızmaya başlayıp da mahkûm çektiği acılarla çığlık çığlığa bağırdığında feryatları bir öküzün böğürmesi gibi duyulacakmış.

Dionysos mucide lütufkâr bir ifadeyle gülümsemiş ve eserini hemen test etmek için önce mucidi demir öküze kapattırmış.

Çok öğretici bir hikâye bu.

Bana bencilliği, kibri, gaddarlığı aşılayan sendin, bu yüzden *bunun ilk kurbanı da sen olmalısın*. Şimdi gerçekten de, benim gibi düşünen, hisseden, isteyen bir insana,

zihnen ve bedenen benden daha güçlü olan bir erkeğe, bilhassa da beni seven bir erkeğe eziyet etmekten zevk alıyorum.

Beni hâlâ seviyor musun?"

"Deliler gibi!" diye haykırdım.

"Bu daha da iyi" dedi, "o zaman sana şimdi yapacağım şeyden daha çok haz duyacaksın."

"Neyin var senin?" diye sordum, "anlamıyorum seni, gözlerinde bugün gerçekten de gaddarlık ışığı var ve garip bir şekilde güzelsin... tam 'Kürklü Venüs'sün."

Wanda cevap vermedi, kollarını boynuma dolayıp öptü beni. O an yine tutkumun fanatizmi sardı her yanımı.

"Ee, kırbaç nerede?" diye sordum.

Wanda güldü ve iki adım geri gitti.

"İlla kırbaçlanmak istiyorsun yani, öyle mi?" diye bağırdı, başını kibirle geriye atarak.

"Evet."

Wanda'nın yüzü bir anda bambaşka bir hal almıştı, yüzünün biçimi öfkeden değişmiş gibiydi, hatta bir an için gözüme çirkin geldi.

"O halde, kırbaçlayın onu!" diye bağırdı.

O an güzel Yunan siyah, kıvırcık saçlı başını Wanda'nın kubbeli yatağının perdeleri arasından çıkardı. Başta dilim tutuldu, dondum kaldım. Dehşet komik bir sahneydi bu, o an içinde bulunduğum durum benim için aynı zamanda öylesine ümitsizce hazin, öylesine aşağılayıcı olmasaydı kendim de kahkahayla gülerdim.

Bu, fantezimi aşmıştı. Rakibim ayağında süvari çizmeleri, üzerinde dar, beyaz pantolonu ve kısa kadife ceketiyle meydana çıktığında ve bakışlarım atletik uzuvlarında gezindiğinde tüylerim ürperdi.

"Gerçekten de gaddarsınız" dedi Wanda'ya dönüp.

"Zevk düşkünüyüm sadece" diye karşılık verdi Wanda yabani bir humorla, "varoluşu sadece zevk değerli kılar, kim zevk duyarsa yaşamdan ayrılması zor olur, kim acı ve yokluk çekerse ölümü bir dostu selamlar gibi selamlar. Ama zevk almak isteyen kişi yaşama, antikçağdaki anlamıyla neşeyle bakmak zorundadır, başkaları sayesinde sefa sürmekten çekinmemeli, hiçbir zaman merhamet göstermemelidir, başkalarını arabasının, sabanının önüne bir hayvan gibi sürmeli, hisseden, zevk almak isteyen bunun gibi insanları kölesi yapmalı, onları kendi hizmetine koşup kendi zevkleri için hiç pişmanlık duymadan sömürmelidir. Bu yaptığı onların da hoşuna gidiyor mu, yoksa onları harap mı ediyor diye de sormamalıdır. Şunu her zaman göz önünde bulundurmalıdır: Benim onları elimde tuttuğum gibi onlar beni ellerinde tutsalardı bana aynını yaparlardı, ve onların zevkini kanımla, terimle, ruhumla ödemem gerekirdi. Eskilerin dünyası böyleydi, haz ve gaddarlık, özgürlük ve kölelik oldum olası el ele yürümüştür. Olympos'un Tanrıları gibi yaşamak isteyen insanların; livarlarına fırlatıp atacakları köleleri, ve arada üzerlerine kan sıçramasını dert etmeden önlerindeki zengin ziyafetin tadını çıkarırken dövüştürdükleri gladyatörleri olmalıdır."

Sözleri beni tamamen kendime getirdi.

"Çöz beni!" diye bağırdım öfkeyle.

"Benim kölem, malım değil misiniz?" diye karşılık verdi Wanda, "Sözleşmeyi göstereyim mi?"

"Çöz beni!" diye tehdit ettim yüksek sesle, "yoksa..." ipleri çekiştirdim.

"Kendini iplerden kurtarabilir mi?" diye sordu Wanda, "beni öldürmekle tehdit etti çünkü."

"Sakin olun" diye konuştu Yunan, iplerimi kontrol ederken.

"İmdat diye bağıracağım" diye tekrar konuşmaya başladım.

"Kimse duymaz sizi" dedi Wanda, "ve kimse, en kutsal hislerinizi yeniden kötüye kullanmama ve sizinle yaramaz bir oyun oynamama mani olamayacak" diye devam etti, ona yazdığım mektuptaki satırları şeytani bir alayla tekrar ederek.

"Beni şu an sadece gaddar ve merhametsiz mi buluyorsunuz, yoksa adileşmeye mi başlıyorum? Ne? Beni hâlâ seviyor musunuz, yoksa benden şimdiden nefret ediyor, beni aşağılık biri gibi mi görüyorsunuz? Kırbaç burada..." kırbacı, hızla bana doğru gelen Yunan'a uzattı.

"Sakın buna kalkışmayın!" diye bağırdım, kızgınlıktan titreyerek, "sizden gelen hiçbir şeye göz yummam..."

"Kürk giymediğim için böyle düşünüyorsunuz" dedi Yunan muzır bir gülümsemeyle ve yatağın üzerinden kısa samur kürkünü aldı.

"Enfessiniz!" diye bağırdı Wanda, ona bir öpücük verdi ve kürkü giymesine yardım etti.

"Onu gerçekten kırbaçlayabilir miyim?" diye sordu Yunan.

"Ne isterseniz yapın onunla" diye karşılık verdi Wanda.

"Canavar!" diye hiddetle bağırdım.

Yunan kaplan bakışlarını bana dikti ve kırbacı denedi, vurmak için gerilirken ve kırbacı havada şaklatırken kasları şişiyordu, bense Marsyas gibi bağlanmıştım ve Apollo'nun bana eziyet etmek için hazırlanışını izlemek zorundaydım.

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve tavandaki, Delila'nın ayakları dibindeki Samson'un Eski Filistinlilerce kör edi-

lişini tasvir eden resme takıldı. Resim o an gözüme bir sembol gibi, erkeğin kadına olan tutkusunun, şehvetinin, aşkının ezeli alegorisi gibi geldi. "Sonuçta her birimiz bir Samson'uz" diye düşündüm, "ve hepimiz, istesek de istemesek de, sevdiğimiz kadının ihanetine uğrayacağız, ister kumaş korse isterse samur kürkü giysin, hiç önemli değil."

"Şimdi seyredin" diye bağırdı Yunan, "nasıl terbiye edeceğim onu." Dişleri gözüktü ve onu ilk gördüğümde beni ürkütmüş olan o kana susamış ifadeyi takındı.

Ve kırbaçlamaya başladı... öyle acımasızca, öyle korkunç vuruyordu ki her darbede sarsılıyor ve acıdan bütün bedenim titremeye başlıyordu, hatta yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu, Wanda ise o sırada üstünde kürk ceketiyle divana uzanmış, koluna yaslanmış, gaddarca bir merakla olan biteni seyrediyor ve katıla katıla gülüyordu.

Taptığımız kadının önünde, istediğine ulaşmış rakibimiz tarafından eziyet görmek tarif edilemez bir duygu, utançtan ve ümitsizlikten yerin dibine girdim.

En utanç verici olan ise o an içinde bulunduğum içler acısı durumda, Apollo'nun kırbacıyla sarsılırken ve Venüs'ümün gaddar kahkahalarını işitirken başta fantastik ve duyuüstü bir biçimde tahrik olmamdı ama Apollo'nun kırbacı bütün büyüyü bozdu, sonunda güçsüz bir öfkeyle dişlerimi sıkana ve kendime, şehvet dolu fantezime, kadına ve aşka lanet okuyana kadar kırbaçlamaya devam etti.

Kör tutkunun, şehvetin, Holofernes ve Agamemnon'dan bu yana erkeği nereye vardırdığını şimdi birdenbire dehşet verici bir açıklıkla görüyordum: Hain kadının çuvalına, ağına, sefalete, köleliğe ve ölüme.

Bir düşten uyanmış gibi hissediyordum.

Kırbacı altında kanım akmaya başladı bile, ezilen bir solucan gibi büzüldüm ama hiç acımadan kırbaçlamaya devam ediyordu ve Wanda, toplanmış valizlerini kapatıp seyahat kürkünü giyerken hiç acımadan gülmeye devam ediyordu, ve onun koluna girip merdivenleri inerken ve arabaya binerken hâlâ gülüyordu.

Sonra bir an sessizlik oldu.

Nefes almadan kulak kesildim.

Şimdi arabanın kapısı kapandı, atlar arabayı çekmeye başladılar... bir süre daha arabanın sesi... sonra her şey bitmişti.

* * *

Bir an için intikam almayı, Yunan'ı öldürmeyi düşündüm ama o sefil sözleşme elimi kolumu bağlıyordu, sözümü tutmaktan ve dişlerimi sıkıp oturmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hayatımın bu korkunç felaketinin ardından ilk hissettiğim şey çabalamaya, tehlikelere ve yokluklara duyduğum özlemdi. Asker olmak ve Asya'ya veya Cezayir'e gitmek istedim ama yaşlı ve hasta babam beni yanına çağırdı.

* * *

Böylece sessiz sedasız yurduma döndüm ve dertleri başından aşkın babamın evi çevirmesine yardım ettim ve o zamana kadar bilmediğim şeyleri, soğuk su içip serinler gibi çalışıp sorumluluklarımı yerine getirmeyi öğren-

dim. Sonra babam öldü ve çiftliğin başına ben geçtim, fakat bununla bir şey değişmedi.

Kendi başıma İspanyol çizmelerimi giydim ve sanki arkamda ihtiyar babam varmış da büyük, zeki gözleriyle omzumun üstünden bakıyormuş gibi oldukça aklı başında bir hayat sürüyorum.

* * *

Günün birinde bir sandık geldi, yanında da bir mektup vardı. Wanda'nın el yazısını tanıdım. Garip duygular içinde mektubu açtım ve okumaya başladım:

"Bayım! Şimdi, Floransa'daki o gecenin üzerinden üç yıldan fazla bir zaman geçtikten sonra, sizi çok sevmiş olduğumu itiraf etmeme izin verirsiniz sanıyorum. Fakat hayalperest teslimiyetiniz ve delice tutkunuzla duygularımı siz kendiniz söndürdünüz. Kölem olduğunuz andan itibaren artık benim erkeğim olamayacağınızı hissetmiştim ama idealinizi gerçekleştirmek ve sizi belki de –ben müthiş eğlenirken– iyileştirmek hoşuma gitmişti.

İhtiyaç duyduğum güçlü erkeği buldum ve onunla, bu komik balçık küre üzerinde ne kadar mutlu olunabilirse o kadar mutlu oldum. Ama mutluluğum, her insani mutluluk gibi kısa sürdü. O, yaklaşık bir yıl önce bir düelloda öldü, ben de o zamandan beri Paris'te bir Aspasia gibi yaşıyorum.

Peki siz? Şayet fantezileriniz, üzerinizdeki hâkimiyetlerini yitirmişlerse ve beni başlarda alabildiğine çekmiş olan berrak düşünme gücü, iyi yürekli olma ve özellikle de ahlaki ciddiyet gibi özellikleriniz öne çıkmışsa, eminim, yaşamınızdan gün ışığı eksik olmuyordur.

Umuyorum, kırbacını altında sağlığınıza kavuşmuşsunuzdur. Tedavi gaddarcaydı ama radikaldi. O günlerin ve sizi tutkuyla sevmiş bir kadının anısına size zavallı Alman'ın yaptığı resmi gönderiyorum.

Kürklü Venüs."

Kendimi tutamayıp gülümsedim, ve düşüncelere dalınca, o güzel kadın; üzerinde kakım işlemeli kadife ceketi ve elinde kırbacıyla bir anda önümde belirdi ve vaktiyle delicesine sevdiğim kadını, beni zamanında öylesine büyülemiş kürk ceketini, kırbacı ve en sonda da çektiğim acıları düşünüp gülümsemeye devam ettim ve kendime şunları söyledim: Tedavi gaddarcaydı ama radikaldi, ve en önemlisi de: Sağlığıma kavuştum.

* * *

"İyi de, kıssadan hisse ne burada?" diye sordum Severin'e, el yazmasını masanın üzerine koyarken.

"O zamanlar bir eşek olduğum" diye bağırdı bana dönmeden, utanır gibi bir hali vardı. "Keşke ben kırbaçlasaydım onu!"

"Tuhaf bir yöntem" diye karşılık verdim, "senin köylü kadınlarda belki..."

"Oh! onlar buna alışkınlar" diye cevap verdi heyecanla, "ama bizim nazik, gergin, histerik hanımlarımız üzerinde yapacağı etkiyi bir düşün..."

"Ya kıssadan hisse?"

"Doğanın yaratmış olduğu ve günümüzde erkeği kendine çektiği haliyle kadın, erkeğin düşmanıdır ve erkeğin sadece kölesi veya despotu olabilir ama *asla dostu olamaz.* Kadın bu konuma ancak, erkekle eşit haklara sahip oldu-

ğunda, eğitim ve iş yoluyla erkekle aynı düzeye geldiği zaman ulaşacaktır.

Şu an elimizde sadece iki seçenek var, çekiç veya örs olmak, ve ben kendini bir kadına köle yapan bir eşektim, anlıyor musun?

Bu yüzden de kıssadan hisse: Kendini kırbaçlatan kırbaçlanmayı hak eder.

Gördüğün gibi, yediğim kırbaç darbeleri bana çok iyi geldi, o gülrengi, aşkın sis dağıldı ve kimse bana Benares'in kutsal maymunlarını* veya Platon'un horozunu** Tanrı'nın sureti diye yutturamayacak artık."

---

* Sacher-Masoch'un notları:
Arthur Schopenhauer kadınları böyle niteliyor.

** Diogenes yolunmuş bir horozu Platon'un okuluna fırlattı ve şöyle bağırdı: "Alın size Platon'un insanı."

gilles deleuze

masoch'un romanına ilişkin öğeler[1]

Masoch'un roman öğelerinden ilki estetik ve plastiktir. Sanki duyular "kuramcı" hale gelmiş; göz, nesnesinin kendisi de insani, kültürel, insandan gelen ve insana yönelik bir nesne haline geldiğinde, gerçekte de insani bir göz halini almıştır. Nesne olarak sanat yapıtını aldığında, bir organ insanileşir. Her hayvan, organları hayvan olmayı bıraktığında acı çeker: Masoch böyle bir dönüşümün acısını yaşadığını ileri sürer. Dönüşüm geçirmiş bir şehvetin kültürel halini belirtmek için öğretisine "şehvetüstücülük" adını verir. Bu nedenle Masoch'taki aşklar kaynağını sanat yapıtında bulur. Çıraklık taştan kadınlar üzerinde yapılır. Kadınlar ancak ay ışığının vurduğu soğuk heykellerden ya da gölgede kalmış tablolardan ayır edilemeyecek haldeyken istek uyandırırlar. *Venüs*'ün tamamı Titian'ın etkisi altındadır, et, kürk ve aynanın birbirleriyle olan mistik ilişkisine göre belirlenir. Buz tutmuş olanın, zalimin ve hissi olanın bağı bu ilişkide kurulur. Mazohist sahneler, heykellere veya tablolara ben-

1. Bu yazı Norgunk Yayınları'ndan çıkan bir çalışmadan alınmıştır. Gilles Deleuze, *Sacher-Masoch'un Takdimi*, Çev. İnci Uysal, İstanbul: 2007, s. 63-71.

zer şekilde donup kalmaya, heykeller ve tabloların ikizi olarak ortaya çıkmaya, bir aynada ya da bir yansımada kendi ikizini ortaya çıkarmaya (kendisini bir tablodaymış gibi görüp şaşıran Severin gibi...) ihtiyaç duyarlar.

Sade'ın kahramanları amatör sanatçı olmadıkları gibi, koleksiyoncu da değildir. Sade, *Juliette*'te bunun gerçek nedenini şöyle belirtir: "Ah, cinsel iştahı kabartan bu tanrısal tabloyu gelecek kuşaklara aktarmak için bir gravürcü şart oldu! Ama aktörlerimizi çok çabuk sarıp sarmalayan hovardalık, belki de sanatçıya onları yakalamak için zaman bırakmamıştı. Hiç hareketi olmayan sanatın, bütün ruhunu hareketin oluşturduğu bir eylemi gerçekleştirmesi kolay değildir." Şehvet harekettir. Bu nedenle Sade, ruhun ruh üzerindeki bu apansız hareketini tercüme etmek için, materyalist bir kuramın içinde mekanik olarak kurulmuş nicel bir biriktirme ve hızlandırma sürecine daha çok bel bağlamıştır: Sahnelerin yinelenmesi, her sahnenin içindeki çoğalma, acelecilik, üstbelirlenim (hepsini aynı anda yapıyordum, "ebeveynlerimi katlediyordum, ensest ilişkiye giriyordum, öldürüyordum, fahişelik yaptırıyordum, arkadan düzüyordum"). Sayının, niceliğin, nicel aceleciliğin neden sadizme özgü delilik olduğunu görmüştük. Masoch'un ise, bunun tersine, sanat, kültürün hareketsizlikleriyle yansımalarına inanmak için birçok sebebi vardır. Onun gördüğü şekliyle plastik sanatlar, bir hareketi ya da bir tutumu askıya alarak öznelerini ebedileştirir. Bu inmeyen kamçı ya da bu kılıç, aralanmayan bu kürk, sürekli olarak bastırılan bu topuk, sanki ressam yalnızca daha derin, yaşamla ölümün kaynaklarına daha yakın bir bekleyişi ifade etmek için hareketle ilişiğini kesmiş gibi... Fotoğraflanmış, kalıba

dökülmüş ya da resmedilmiş gibi donmuş sahnelerden alınan zevk, Masoch'un romanlarında yoğunluğun en yüksek derecesinde görülür. *Venüs*'te, bir ressam Wanda'ya şunu söyler: "Ey kadın! Tanrıça! (...) sevmenin ne olduğunu, tutku ve özlem içinde tükenmenin ne olduğunu bilmez misin?" Ve Wanda, kürkü ve kırbacıyla, canlı bir tablo gibi, asılı kalmış bir poz alarak birden belirir: "Size bir başka portremi göstereceğim, kendi çizdiğim bir portre, bana onun aynısını yapın bari..." "Bana onun aynısını yapın" hem buyruğun sertliğini hem de aynanın yansıtmasını ifade eder.

Bekleme ve askıda kalma deneyimleri esas itibarıyla mazohizme aittir. Mazohist sahneler, bağlama, koşma, çarmıha germe gibi, fiziksel olarak asılmanın hakiki ayinlerini içerir. Mazohist mahzundur, ama "mahzun" sözcüğü öncelikle gecikmeyi ya da ertelemeyi niteler. Haz-acı kompleksinin mazohizmi tanımlamakta yetersiz kaldığı birçok kez gözlemlenmiştir; fakat aşağılanma, kefaret ödeme, ceza, suçluluk duygusu bile bunu tanımlamak için yetersiz kalır. Mazohistin, hazzını acının *içinde* bulan tuhaf bir varlık olduğu haklı olarak olumsuzlanır. Mazohistin herkes gibi olduğu, hazzını diğerlerinin bulduğu yerde bulduğu, yalnızca, onda bir ön acının ya da bir cezanın, bir aşağılanmanın, haz almanın kaçınılmaz koşulu olarak iş gördüğü fark edilir. Yine de böyle bir mekanizma, biçimle ve özellikle de onu mümkün kılan zamanın biçimiyle ilişkilendirilmediği takdirde anlaşılmaz kalır. Bu nedenle, haz-acı kompleksinden, en başta sadizm ve mazohizm arasındaki sözümona dönüşüm olmak üzere tüm dönüşümler için olduğu haliyle elverişli bir sebepmiş gibi bu kompleksten yola çıkmak yanlış olacaktır. Aslın-

da, mazohizmin biçimi bekleyiştir. Mazohist, bekleyişi saf haliyle yaşayandır. İki eşzamanlı akış arasındaki bölünmenin saf bekleyişine aittir, bu iki akışın biri *beklenen bir şeyi* temsil eder, bu, esas itibarıyla gecikendir, hep geç kalır ve hep ertelenir, akışların öbürü *umulan bir şeyi* ve beklenenin gelişini hızlandırabilecek tek şeyi temsil eder. Böyle bir biçimin, iki akışıyla birlikte zamanın böyle bir ritminin kesin olarak belirli bir haz-acı kombinasyonuyla dolu olması gerekir, bu zorunlu bir sonuçtur. Hazzın bekleneni yerine getirmesiyle aynı anda, acı da umulanı yerine getirir. Mazohist, hazzı esas itibarıyla gecikmiş bir şeymiş gibi bekler ve acıya da, hazzın (fiziksel ve ahlaki olarak) gelişini nihayet mümkün kılan bir şartmış gibi bel bağlar. Dolayısıyla hazzı, kendisi de beklenen bir acının, hazza geçiş vermesi için gerekli olan süre boyunca erteler. Mazohizmin tedirginliği burada, hazzı sonsuzca bekleneni, ama acıyı da, yoğun bir biçimde bel bağlayarak beklemenin çifte belirlenimini kazanır.

Yadsıma, askı, bekleyiş, fetişizm ve fantasma mazohiste özgü kümeyi oluşturur. Gördüğümüz gibi, gerçek, bir olumsuzlamaya değil, onu fantasmaya dahil eden bir tür yadsımaya uğratılmıştır. Askı, onu fantasmaya dahil eden bir tür yadsımaya dahil eder. Bekleyişin kendisi, ideal-gerçek birliğidir, fantasmanın biçimi ya da zamansallığıdır. Fetiş ise, fantasmanın nesnesi, en üst derecede fantasmalaştırılmış nesnedir. Mazohist bir fantasmayı ele alalım: Sabit bir bisiklet üstünde var gücüyle pedal çeviren şortlu bir kadın; özne, avuç içlerini kadının baldırlarına dayamış, baş döndürücü bir hızda dönen pedallar neredeyse tenini sıyırıp geçecek şekilde bisikletin altına yatmıştır. Baldır fetişiziminden, pedalların hareketinde

ve bisikletin hareketsizliğinde çizim kazanmış çifte bekleyişe kadar tüm belirlenimler burada bir arada bulunmaktadır. Tam olarak mazohist bir bekleyiş yoktur; mazohist daha ziyade mahzun, bekleyişi saf haliyle yaşayandır. Tıpkı Masoch'un, karısının, kürkünü giyip önünde durmasını ve ona tehditkâr bir havayla bakmasını sağladıktan sonra sağlam bir dişini çektirmesi gibi. Fantasma için de aynı şey söylenecektir. Mazohist fantasmalardan çok mazohizme özgü bir fantasma sanatı vardır.

Mazohist, düş kurmadığı zamanlarda bile düş kurduğuna inanma ihtiyacı duyar. Sadizmde asla böyle bir fantasma yöntemi bulunmaz. Maurice Blanchot, Sade'ın (ve onun kişilerinin) fantasma karşısındaki durumunu çok iyi çözümlemiştir: "Çünkü onun asıl erotik düşü, aldığı zevklerin gerçek olmayan hareketini, düş kurmayan, gerçek hareketler sergileyen kişilere yansıtmaktan oluşur..., bu erotizm ne kadar çok düşlenirse, düşün kovulduğu, sefahatin gerçekleşip yaşandığı bir kurguyu da o kadar çok gerektirir."[2] Diğer bir deyişle: Sade, düş kurduğunda bile düş kurmadığına inanmaya ihtiyaç duyar. Fantasmanın sadist kullanımının karakteri, paranoyak tipteki şiddetli bir yansıtma gücüdür, bu güç yoluyla fantasma, nesnel dünyaya getirilmiş ani ve temelden bir değişimin aracısı haline gelir. (Uyuduğunda bile dünyaya kötücül bir biçimde müdahale etmeyi sürdürdüğünü düşleyen Clairwil gibi.) Bu durumda, fantasmaya özgü haz-acı potansiyeli, acı, gerçek kişiler tarafından duyulacak, haz da düş kurmadığını düşleyebilmekte olan sadistin yanına kâr kalacak şekilde gerçekleşir. Juliette şunları öğütler:

---

2. Maurice Blanchot, *Lautréamont et Sade*, s. 35.

"On beş tam gün boyunca sefahatle ilgilenmeyin, kafanızı biraz uzaklaştırın, başka şeylerle ilgilenin..." sonra karanlıkta yatarak aşamalı olarak, doğru yoldan sapmanın değişik türlerini düşleyin; bunlardan bir ya da ikisi sizi öbürlerinden daha çok çarpacak, önce yazıya dökülüp sonra vakit kaybetmeden uygulamaya geçirilmesi gereken, sabuklama yaratan bir tür ide oluşturacaktır. O zaman fantasma azami bir saldırganlık, müdahale ve gerçeğin içinde sistemleştirme gücü kazanır: İde nadir rastlanan bir şiddetle yansıtılmış bulunur. Oysa gerçeği yansızlaştırmak ve ideali, fantasmanın kendi saf içselliği içinde askıya almak şeklindeki mazohist kullanım tamamen farklıdır. Bu kullanım farkının, bir şekilde içeriklerin farkını belirlediğine inanıyoruz. Aynı şekilde, sadistin fetişlerle kurduğu ilişkinin bir yok etme ilişkisi olması, kullanımdaki bu yansıtma biçimiyle yorumlanmalıdır. Fetişin yok edilmesinin, kendisi fetişisit olan bir inanç anlamına geldiğini söyleyecek değiliz (tıpkı kutsal şeylere saygısızlığın, kutsala olan bir inanç anlamına geldiğinin ileri sürülmesi gibi): Bütün bunlar, içi boş genelleştirmelerdir. Fetişin yok edilmesi, düşün kendini düş olarak etmesi ve İdenin uyanık olduğumuz, gerçek dünyaya akın etmesi tarzında, yansıtmanın hızını belirler. Fetişin mazohizm içindeki inşası ise, bunun tersine, fantasmanın iç kuvvetini, bekleyişteki yavaşlığını askıda kalma ya da donmadaki gücünü ve ideal ile gerçeğin birlikte fantasma tarafından emilme şeklini belirler.

Sadizm ve mazohizmin birbirleriyle ilgili içerikleri, her defasında, girişimlerinin biçiminin içini doldurur gibi görünüyor. Haz-acı kombinasyonunun şu ya da bu şekilde dağılması, fantasmayı baba imgesinin ya da anne

imgesinin doldurması, öncelikle bir biçime, ancak o şekilde ortaya çıkabileceği bir biçime göre değişir. Maddeden yola çıkmakla sado-mazohist birlik de dahil olmak üzere her şeyi baştan elde etmiş oluruz ama hepsini birbirine karıştırırız. Haz ile acının birleştirilmesinin bu formülü ancak belli koşullar altında elde edilebilir (bekleyişin biçimi). Başka koşullar altında ise başka bir formül (yansıtmanın biçimi) elde edilecektir. Mazohizmin haz-acı karmaşasından yola çıkarak yapılan maddi tanımları yetersizdir: Mantıkta söylendiği gibi, yalnızca sayısaldırlar; tanımladıkları şeyin mümkün olup olmadığını, sonucun mümkün olup olmadığını göstermezler. Ama daha da kötüsü, bunlar ayırt edici değildir ve tüm dönüşümlere, sadizm ile mazohizm arasındaki tüm karışımlara geçiş verirler. Suçluluk ve kefaretten yola çıkarak yapılan ahlaki tanımlar da ötekilerden daha iyi değildir, çünkü bunlar zaten sadizm ile mazohizm arasındaki sözümona iletişime dayanır (bu anlamda sanıldıklarından daha da "ahlaki"dirler). Temel mazohizm ne maddi ne de ahlakidir, biçimsel ve yalnızca biçimseldir. Sapkınlık dünyaları da genellikle, psikanalizin, roman öğelerini ele alırken, öncelikle seyirlerinin biçimselliğini ele alan, neredeyse tümdengelimli, gerçekten biçimsel bir psikanaliz olmasını gerektirir.

Biçimsel bir psikanaliz alanında, mazohizmle ilgili olarak, hiç kimse Theodor Reik kadar ileri gitmemiştir. Reik, dört temel karakter saptıyordu: 1) "fantezinin özel anlamı", yani fantasmanın biçimi (kendi için yaşanmış fantasma ya da mazohizm için kesinlikle kaçınılmaz olan, düşlenmiş, oyun haline getirilmiş, ayinselleştirilmiş sahne); 2) "askı etmeni" (tedirginliğin cinsel gerilim üze-

rinde etki etme ve orgazma yükselmesini engelleme şeklini ifade eden bekleyiş, gecikme); 3) (mazohistin ıstırabı, sıkıntıyı ve aşağılanmayı göz önüne serdiği) "kanıtlayıcı nitelik" ya da daha ziyade ikna edici nitelik; 4) "kışkırtıcı etmen" (mazohist, cezayı, tedirginliği giderecek ve yasaklanan hazzı kendisine verecek bir şeymişçesine, saldırganca dilenir).[3]

Reik'in, çok önemli bir beşinci etmeni, yani mazohist ilişki içindeki sözleşmenin biçimini, başka analistler kadar ihmal etmesi ilginçtir. Masoch'un romanlarında olduğu kadar, gerçek maceralarında da, mazohizmin genel yapısı içinde olduğu kadar Masoch'un kendi durumunda da, sözleşme, aşk ilişkisinin ideal biçimi ve zorunlu koşulu olarak ortaya çıkar. Bu yüzden işkenceci-kadınla, eski hukukçuların, köleliğin bile bir anlaşmaya dayandığı fikrini yenileyecek şekilde bir sözleşme imzalanmıştır. Mazohist yalnızca görünüşte zincir ve bağlarla zapt edilmiştir; aslında yalnızca verdiği sözle zapt edilir. Mazohist sözleşme yalnızca kurbanın boyun eğme zorunluluğunu değil, onun, işkencecisini terbiye etmesine yarayan ikna yeteneğini, pedagojik ve hukuki çabasını ifade eder. Bu bakımdan, Masoch'un bundan sonra alıntı yapacağımız sözleşmelerinde, hükümlerin gelişmesi ve aceleciliği fark edilecektir: İlki, ödevlerin belirli bir karşılıklılığını, sürede bir kısıtlamayı, başkasına devredilemeyen kısımların (çalışma kısmı ya da onur kısmı) saklı tutulmasını gözetirken; ikincisi, isim, onur ya da yaşama hakkı da dahil olmak üzere, kendisine ait tüm hakları öznenin elinden alacak şekilde kadına gitgide daha fazla hak tanır.[4]

3. Reik, *Le Masochisme*, s. 45-88.
4. Bkz. Ek II.

(*Venüs*'teki sözleşme Severin'in adını değiştirir.) Sözleşmenin bu aceleciliği içinde, sözleşmeye ilişkin işlevin pekâlâ yasa koymak olduğu, fakat yasanın, ne kadar iyi hazırlanırsa o kadar zalimleştiği ve taraflardan birinin (burada sözleşmeye teşvik eden tarafın) haklarını o kadar kısıtladığı ortaya çıkar. Mazohist sözleşmenin anlamı, yasanın simgesel iktidarını anne imgesine vermektir. Neden bir sözleşme gereksin ve sözleşme neden bu şekilde gelişsin? Bunun sebepleri araştırılmalı, fakat şimdiden, sözleşmesiz –ya da mazohistin zihninde sözleşme benzeri bir şey olmadan (bkz. "*pagisme*"*)– mazohizmin olmayacağı saptanmalıdır.

O halde Masoch'un kültürelciliğinin iki yönü vardır: Biri sanat ve askıya alma modeli içinde gelişen estetik bir yön, öteki de, sözleşme ve tabiiyet modeli içinde gelişen hukuki bir yön. Oysa Sade, sanat yapıtının kaynaklarına ilgi göstermemekle kalmaz; sözleşmeye, her sözleşme çağrısına, her sözleşme fikrine ya da her sözleşme kuramına karşı sınırsız bir garezi vardır. Sadizmdeki bütün alaycılık, sözleşme ilkesine karşı uygulanır. Bu iki bakış açısından, Masoch'un kültürelciliği ile Sade'ın doğalcılığını karşıtlaştırmakla yetinilmeyecektir. Sade'ın ve Masoch'un ikisinde de eşit olarak doğalcılık ve iki doğanın ayırt edilmesi vardır. Ama bu doğalar, kesinlikle aynı şekilde dağıtılmamıştır ve her şeyden önce birinden diğerine geçiş aynı şekilde gerçekleşmez. Masoch'a göre, kaba doğadan, hissi ve üzerine düşünülmüş büyük Doğaya geçişi sağlayan tam olarak sanat yapıtı ve sözleşmedir. Sade'da, tam tersine, ikinci doğadan ilk Doğaya geçiş,

* Kişinin kendini güzel bir kadının uşağı, kölesi olarak düşlediği bir sapkınlık, mazohizmin bir türü. (ç.n.)

ne bir askıya alma, ne bir estetik içerir, yalnızca, sürekli bir hareket *mekanizması* ile sürekli hareketin *kurumlarını* yerleştirmek için bir çabayı içerir. Sade'ın gizli toplumları, liberten toplumları, kurum toplumlarıdır. Nasıl Masoch düşüncesi sözleşmeyle ifade ediliyorsa, Sade düşüncesi de kurumlarla ifade edilir. Sözleşme ile kurum arasındaki hukuki ayrımı biliyoruz: Sözleşme, kuramsal olarak her iki tarafın iradesini gerektirir, taraflar arasında bir hak ve ödevler sistemi tanımlar, üçüncü bir kişinin aleyhine kullanılamaz ve belirli bir süre için geçerlidir; kurum ise, uzun vadeli, irade gösterilmeyen ve başkasına devredilmeyen, sonuçları üçüncü kişilerin aleyhine kullanılabilecek şekilde bir güç, bir iktidar kurmaya yönelik bir statüyü tanımlama eğilimindedir. Ama daha da belirleyici bir özellik, sözleşme ve kurumun, *yasa* dediğimiz şeye göre nasıl bir farklılık gösterdiğidir: Sözleşme bir yasayı gerçekten doğuran şeydir, bu yasa onu doğuran koşulları aşıp bunları çürütse bile bu böyledir; kurum ise, aksine, kendini, yasanınkinden çok farklı bir düzenden geliyormuş gibi, yasaları gereksiz kılıp hak ve ödevler sisteminin yerine eylemin, iktidarın ve gücün dinamik bir modelini koyuyormuş gibi gösterir. Aynı şekilde Saind-Just de, çok sayıda kurum ve çok az yasa talep eder ve yasaların kurumlardan üstün geldiği bir cumhuriyette *henüz* hiçbir şeyin tam olmadığını ilan eder...[5] Kısacası, yasayı doğurduğu düşünülen sözleşmenin, yasanın etkisi altında işlese de, onun üstünlüğünü tanısa da, kendine özgü bir hareketi vardır; kurumun ise, yasayı yozlaştıran ve yasadan üstün olduğu düşünülen kendine özgü bir hareketi vardır.

5. *Institutions républicaines*'in asıl savı.

Sade'ın felsefesinin kurum izleğiyle (ve Saint-Just'ün düşüncesinin kimi yönleriyle) yakınlığı çoğu zaman fark edilmiştir. Fakat yalnızca, Sade'ın kahramanlarının, kurumları kendi anormallikleri için kullandıkları ya da kurumlara, sınırları ihlal edişlerine gereken değeri verebilmek için, sınırları oluşturmaları bakımından ihtiyaç duydukları söylenmemelidir. Sade, daha doğrudan ve daha derin bir kurum düşüncesine sahiptir. Sade'ın devrimci ideolojiyle olan ilişkileri karmaşıktır: Cumhuriyetçi rejimin sözleşmeci anlayışına en ufak sempati göstermez, yasa fikrine bunun sözleşmeci anlayışına en ufak sempati göstermez, yasa fikrine bundan daha da az sempati gösterir. Devrimde, nefret ettiği bir şeyi, yasayı ve sözleşmeyi bulur. Fransızların gerçek cumhuriyetten *henüz* ayrı olmasının sebebi yasa ve sözleşmedir. Ama Sade'ın siyasi düşüncesi de tam olarak burada ortaya çıkar: Kurumu yasanın karşısına ve cumhuriyetin kurumsal bir temelini, sözleşmeye dayalı bir temelinin karşısına koyma tarzında, Saint-Just bunun tam tersi bir ilişki kurmaktaydı: Ne kadar çok yasa varsa o kadar az kurum vardır (monarşi ve despotizm), ne kadar çok kurum varsa o kadar az yasa vardır (cumhuriyet). Sade bu fikri, aynı zamanda en ciddi yanını oluşturabilecek bir ironi noktasına kadar vardırmaktan geri durmamıştır: Asgari düzeyde yasa içerecek, en uç noktada ise hiç yasa içermeyecek ("bu kadar az sayıda, bu denli hafif" yasalar...) kurumlar hangileri olacaktır? Yasalar eylemleri bağlar; onları hareketsizleştirip ahlaklı kılar. Yasadan arınmış saf kurumlardan, doğası gereği anarşik, sürekli hareket, daimi devrim, kalıcı ahlaksızlık halindeki özgür eylem modelleri çıkacaktır. "Başkaldırı... hiç de ahlaki bir durum değildir: Yine de bir cumhuriye-

tin sürekli durumu olmalıdır; o halde, makineni sürekli olarak sarsılmasını sağlaması gerekenlerin kendilerinin çok ahlaklı varlıklar olmasını beklemek, tehlikeli olduğu kadar saçma olacaktır, çünkü bir insanın ahlaklı hali bir barış ve sükûnet halidir, oysaki ahlaksız hali kesintisiz bir hareket durumudur; bu durum onu, cumhuriyetçinin her zaman, üyesi olduğu yönetimi tutmasını gerektiren zorunlu bir başkaldırıya yaklaştırır." Ünlü *Yatak Odasında Felsefe* metnindeki, "Fransızlar, cumhuriyetçi olmak istiyorsanız son bir çaba daha" cümlesini, paradoksal bir biçimde, sadist fantasmaların basitçe siyasete uygulanması olarak görmek haksızlık olacaktır. Bu biçimsel ve siyasal problem hem çok daha ciddi hem de daha kökenseldir. Problem şuradan kaynaklanır: Sözleşme bir gizemli kılma yöntemiyse (*mystification*), yasa da despotizme hizmet eden bir gizemli kılma yönteminden başka şey değilse, kurum ise yasa ve sözleşmeden doğası itibarıyla ayrılan tek siyasal biçimse, mükemmel kurumlar ne olmalıdır, yani hangileri tüm sözleşmelere karşıt olacak ve yalnızca asgari düzeyde yasa içerecektir? Sade'ın ironik yanıtı şudur ki, bu koşullar altında, ateizm – iftira, hırsızlık – fahişelik, ensest ve sodomi – hatta cinayet – kurumsallaştırılabilir şeylerdir ve daha da iyisi, bunlar ideal kurumların, kesintisiz hareket kurumlarının zorunlu nesnesidir. Hepsinin arasında, Sade'ın evrensel fahişeliği *kurmanın* imkânı konusundaki ısrarı ve buna, "sözleşmeye" dayanarak karşı çıkılmasını üçüncü kişilerin aleyhine kullanılamamasına başvurarak çürütmeye çalışma tarzı göze çarpacaktır.

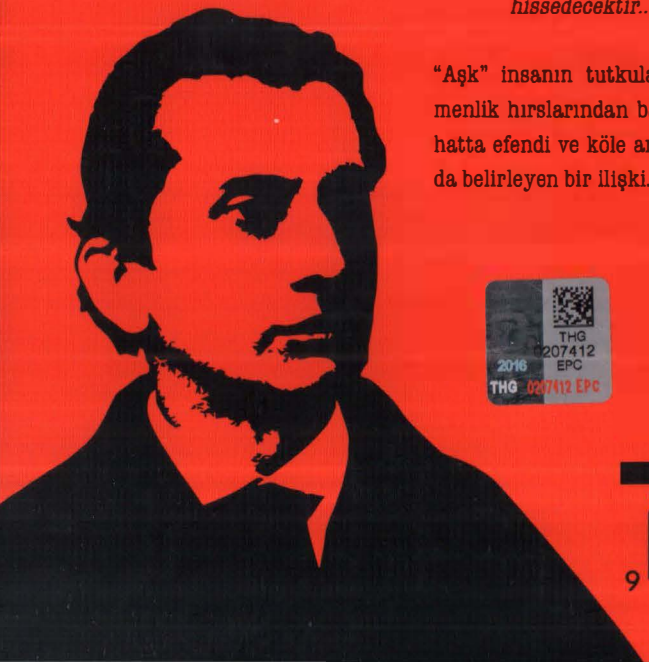
Her şekilde, Sade'ın siyasal düşüncesini tanımlamak için devrim sırasında bu denli sert beyanatlar verip ve

kişisel olarak bu denli ölçülü bir tutum takınmasını karşılaştırmak yetersiz kalıyor gibi görünmektedir. Kurum-sözleşme karşıtlığı ve ondan doğan kurum-yasa karşıtlığı, pozitivist ruhun ortak hukuki noktaları haline gelmişlerdir. Ama istikrarsız orta yolların içinde anlamlarını ve devrimci karakterlerini yitirmişlerdir. Bu karşıtlıkların, içerdikleri seçimlerin ve yönlenmelerin anlamını yeniden bulmak için Sade'a (ayrıca, yanıtları Sade'ınkilerden farklı olan Saint-Just'e de) dönmek gerekir. Sade'da derin bir siyasal düşünce, hem yasaya hem de sözleşmeye karşı çıkışı içinde, devrimci ve cumhuriyetçi kurum düşüncesi vardır. Ama bu kurum düşüncesi baştan sona ironiktir, çünkü cinseldir ve cinsel kılınmıştır, siyaseti, sözleşmeci ve yasalcı olarak düşünme girişimlerine karşı kışkırtılmıştır. Masoch'tan da bunun aksi bir mucize beklemek gerekmez mi? '89 Devrimine bağlı ironik bir düşünce değil belki, fakat 1848 Devrimleriyle ilişkili mizahi bir düşünce? Sözleşmeye ve yasaya karşı çıkışı içinde ironik bir kurum düşüncesi de değil, fakat karşılıklı ilişkileri içinde mizahi bir sözleşme ve yasa düşüncesi beklemek gerekmez mi? Hukukun bu gerçek problemleri öyle bir noktaya gelmiştir ki, ancak Sade ile Masoch'un, bunları bir tarih felsefesi parodisindeki roman öğeleri haline getirerek bu problemlere vermeyi başardıkları sapkınlaşmış biçimler altında yeniden yakalanabilirler.

İnsani varoluşun karanlık taraflarına ışık tutuluyor *Kürklü Venüs*'te. Daha ilk sayfadan itibaren insanın arzuları ve tutkuları, saldırganlığa olan "içgüdüsel" eğilimleri didik didik ediliyor. Yerleşik değerleri ve anlamları sarsan, sınırları zorlayan kışkırtıcı bir roman *Kürklü Venüs*. İçinde "sevginin", "merhametin", "şefkatin", "cinselliğin" olduğu "aşk" da siyasal bir egemenlik oyunundan ibaret:

> *Goethe'nin "Ya çekiç olmalısın ya örs" lafı hiçbir yere kadın erkek ilişkisine uyduğu kadar iyi uymuyor, laf arasında, rüyanda Bayan Venüs de bunu göstermişti sana. Erkeğin ihtirasında kadının gücü saklıdır ve erkek dikkat etmezse kadın bu gücü kullanmasını bilir. Erkeğin bir tiran veya kadının kölesi olmak arasında bir seçim yapmaktan başka şansı yoktur. Kendisini teslim ettiği anda boyunduruk kafasına geçirilmiştir ve kırbacı teninde hissedecektir...*

"Aşk" insanın tutkularından, özellikle de egemenlik hırslarından bağımsız bir ruh hali değil; hatta efendi ve köle arasındaki kadim ilişki aşkı da belirleyen bir ilişki...

THG
207412
EPC
2016
THG 0207412 EPC

14 ₺

AYRINTI • KLASİK
ISBN 978-605-314-090-0
9 786053 140900